

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

No3
Μάρτιος '07

απολογισμός
της
"Αλλης"

η κοινωνική
εξέγερση
στην
Οαχaca

το παρον έντυπο δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, καθώς δεν μπορεί να μετρηθεί με τα μέτρα και τα σταθμά ενός κόσμου που παλεύει να ανατρέψει

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

η συνάντηση για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας και οι αλλαγές στο περιοδικό 3

κάτι γεννιέται στα βουνά του Mexico... 4

οι Ζαπατίστας και η Άλλη Καμπάνια. Οι οδοιπόροι της ιστορίας 7

πρώτο μέρος: τα μονοπάτια της Έκτης 8

δεύτερο μέρος: οι δρόμοι της Άλλης 13

τρίτο μέρος: η πιο μεγάλη μέρα της πιο μεγάλης χρονιάς 21

τέταρτο μέρος: δύο διαβάτες σε διαφορετικά μονοπάτια...και με διαφορετικό προορισμό 27

πέμπτο μέρος: η ώρα των διασαφηνίσεων; 33

Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο και Οαχάκα. Η Άλλη Καμπάνια. Πολιτικοί/ες κρατούμενοι/ες 36

Οαχάκα, η δική μας ήττα 42

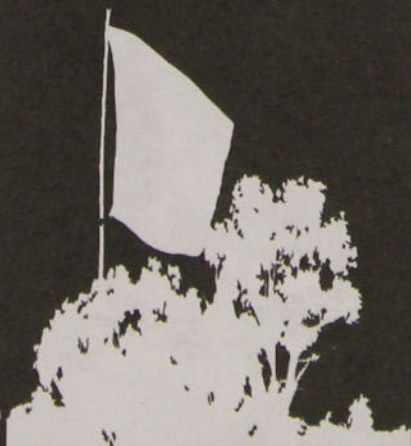
εξεγερμένο οδοντοτεχνικό εργαστήριο "subteniente ing alvaro", caracol V "que habla para todos/as" zona norte, Chiapas, Mexico 46

editorial

Οι κραυγές από τα βουνά του μεξικικού αντηχούν σε όλο τον

κόσμο... και συναντούν ανθρώπους που αντιστέκονται

και εμπνέονται από ένα κοινό όραμα. Τα βήματά μας συναντήθηκαν με τους ζαπατίστας γιατί αυτοί όπως και εμείς αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό και τον νεοφιλελευθερισμό. Γιατί αυτοί όπως και εμείς αγωνιζόμαστε για τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αυτονομία, την ισότητα και το σεβασμό στη διαφορετικότητα. Μπορεί να βρισκόμαστε σε διαφορετικά μήκη και πλάτη αυτού του κόσμου και να ζούμε κάτω από διαφορετικές συνθήκες, αλλά οι ζαπατίστας όπως και εμείς διεκδικούμε μια ζωή χωρίς ιεραρχίες και κόμματα όπου οι αποφάσεις θα παίρνονται αμεσοδημοκρατικά και με οριζόντιες δομές λειτουργίας, χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση. Διεκδικούμε μια αξιοπρεπή ζωή για την οποία δεν χρειάζεται να ζητήσουμε από κανέναν την άδεια για να είμαστε ελεύθεροι. 13 χρόνια μετά, κι ενώ η εξέγερση που γεννήθηκε την πρωτοχρονιά του 1994 έχει αναμετρηθεί με στρατούς καταστολής κι έχει συναντηθεί με στρατιές αλληλέγγυων, έχει μεγαλώσει και βαδίζει με τη σοφία του χρόνου και της βιωμένης εμπειρίας αυτού του "άλλου κόσμου", οι ζαπατίστας ξαναλένε δυνατά: "είμαστε εδώ". Ακόμα πιο αποφασισμένοι απέναντι στη νεοφιλελεύθερη εισβολή που επιμένει να αφήνει πίσω της ερείπια, ακόμα πιο θυμωμένοι απέναντι σε όλους όσοι θέλουν να βάλουν γύρω από το λαιμό τους τη θηλιά των θεσμών και της διαμεσολάβησης, ακόμα πιο μεστοί στη βούλησή τους να έρθουν σε ρήξη με το "υπάρχον" και να ελέγξουν οι ίδιοι τις ζωές τους. 13 χρόνια μετά, κι ενώ τα σύννεφα της καταστολής πυκνώνουν πάνω από τον ουρανό του μεξικάνικου νότου αλλά και όχι μόνο εκεί, πήραμε την πρωτοβουλία να ξαναπούμε κι εμείς ακόμα πιο δυνατά "είμαστε στο πλευρό τους". Όχι απλά για να καταγγείλουμε την όποια επικείμενη βίαιη απόπειρα κατάπνιξης αυτής της μικρής δυνατής φωνής τους και να επιβεβαιώσουμε ότι στηρίζουμε το δικαίωμα των λαών όλου του πλανήτη να αντιστέκονται, αλλά για να θυμίσουμε ότι **οι φλόγες τις εξέγερσης μπορούν και φουντώνουν στον αέρα όσο στη γη φυτεύονται γερά οι σπόροι του "νέου κόσμου" - στη γη του Μεξικού και παντού.**

η συνάντηση για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους

Ζαπατίστας και οι αλληλαγές στο περιοδικό

Στις 18 και 19 Νοέμβρη 2006 καλέστηκε στο Βόλο, από το χώρο "από κοινού", η πρώτη "Συνάντηση για την οργάνωση της αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας".

Το κάλεσμα πρότασε την πολιτική αλληλεγγύη στους Ζαπατίστας, πάνω στη βάση των δύο παρακάτω αξόνων στη βάση της συμφωνίας με τους δύο παρακάτω άξονες:

Α. Στον τύπο κοινωνίας που προσπαθούν να κτίσουν, με αυτοδιαχειριζόμενες κοινότητες με συνελευσιακή δομή, χωρίς ιεραρχίες, με εναλλαγή καθηκόντων σύμφωνα με το πρόταγμα "διοικούμε υπακούοντας", με συνεταιριστικές δομές αγροτικής παραγωγής, κ.ά.

Β. Στην άποψη και πρακτική τους σχετικά με το μεξικάνικο κράτος (όπως εκφράστηκε ξεκάθαρα, και με το εγχείρημα της "Άλλης Καμπάνιας"): καμία συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες, καμία συμμετοχή στα κυβερνητικά ή κρατικά όργανα, καμία συνεργασία με τα κόμματα που συμμετέχουν στην εκλογική διαδικασία. Αντίθετα, κτίσιμο σε πανεθνικό επίπεδο του μετώπου "των από κάτω ενάντια στους από πάνω".

Τέλος, υπενθύμιζε ότι "διατηρούμε το δικαίωμα στην κριτική και στη διαφωνία, συμπορευόμενοι με αυτούς και όχι κάνοντας μόνο κριτική από το σίγουρο "γυάλινο πύργο" της θεωρητικής και ιδεολογικής ορθοδοξίας" Απόδειξη: το "γράμμα στους Ζαπατίστας" (βλ. ως παράδειγμα το "γράμμα στους Ζαπατίστας" στο τεύχος 2).

Το κάλεσμα απευθύνθηκε σε συλλογικότητες (περισσότερες από αυτές που τελικά παραβρέθηκαν) και σε συντρόφους/συντρόφισσες, που κάνουν, ήδη, δουλειές μετάφρασης, εκδόσεων, εκδηλώσεων και πορείες αλληλεγγύης, πάνω στη βάση βάσει της πληροφόρησης που είχαν οι σύντροφοι/συντρόφισσες του χώρου "από κοινού". Το εγχείρημα, σύμφωνα με το παραπάνω πολιτικό σκεπτικό, ήταν, είναι και θα είναι ανοικτό σε άτομα ή συλλογικότητες που ενδιαφέρονται να δουλέψουν για το συγκεκριμένο ζήτημα.

Η συνάντηση του Βόλου αποφάσισε:

1. Τη δημιουργία blog (με στόχο να μετατραπεί, εν καιρώ, σε ιστοσελίδα) που θα αποτελέσει τη "βάση δεδομένων" για την πληροφόρηση για το Ζαπατιστικό και τα άλλα κινήματα στο Μεξικό.
 2. Το περιοδικό "ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ", που μέχρι τώρα εκδιδόταν από το χώρο "από κοινού", περνάει στα χέρια όλων των συλλογικοτήτων και ατόμων, που θα έχουν την πολιτική ευθύνη έκδοσής του. Το "νέο" περιοδικό θα περιλαμβάνει κυρίως "ανταποκρίσεις αντιπληροφόρησης για τους Ζαπατίστας, την Άλλη Καμπάνια και τα κινήματα στο Μεξικό" κείμενα των ίδιων των Ζαπατίστας, της Άλλης Καμπάνιας και των κινημάτων, που θα δίνουν το πολιτικό στίγμα τους και τις πολιτικές κατευθύνσεις και αποφάσεις τους. Πρόκειται, βασικά, για ένα περιοδικό αντιπληροφόρησης της κοινωνίας και όχι για ένα περιοδικό απόψεων των ομάδων και ατόμων που το εκδίδουν (χωρίς, βέβαια, να αποκλείονται και ορισμένα άρθρα απόψεων, σε περιορισμένο όμως χώρο, που αποφασίζονται από τη συνέλευση του περιοδικού).
 3. Την έμπρακτη αλληλεγγύη (οικονομική) στο πρόγραμμα συνέχισης της λειτουργίας του Οδοντοτεχνικού Εργαστηρίου, που είναι ήδη εγκατεστημένο στο Καρακόλ 5 του δήμου Roberto Barrios της Τσιάπας στο Μεξικό.
 4. Τη διεξαγωγή εκδηλώσεων αντιπληροφόρησης σε διάφορες πόλεις, όπου υπάρχει ενδιαφέρον από συντρόφους/ισσες ή συλλογικότητες, με προβολή βίντεο από τις εξεγερμένες περιοχές, ενημέρωση και συζήτηση.
 5. Το συντονισμό για άμεσες δράσεις αλληλεγγύης σε περιπτώσεις καταστολής στο Μεξικό. *
 6. Την άμεση αποστολή οικονομικής ενίσχυσης στους Ζαπατίστας που ανακατέλαβαν την κοινότητα Chol de Tumbala (απ' όπου είχαν εκδιωχθεί από τους παραστρατιωτικούς) και ζουν σε σκηνές.
- Τέλος, άνοιξε η συζήτηση για τους ζαπατιστικούς αγροτικούς συνεταιρισμούς παραγωγής καφέ και το ζήτημα της αλληλεγγύης σ' αυτούς.

σύντροφοι-
συντρόφισσες

"από κοινού" -
Βόλος

Ελευθεριακό
Στέκι
"Πικροδάφνη"
Αθήνα

Σπείρα
Αλληλεγγύης-
Σπόρος
Αντίστασης -
Αθήνα

ουλλογικότητα
"Σχοινοβάτης"
Βέροια

*. Ο συντονισμός αυτός πραγματοποιήθηκε ήδη στις 22 Δεκέμβρη 2006 με το κάλεσμα από τις συλλογικότητες και τα άτομα της συνάντησης του Βόλου (αλλά και από άλλες συλλογικότητες της Αθήνας) της πορείας στη μεξικάνικη πρεσβεία μετά από το κάλεσμα του EZLN για διεθνή μέρα αλληλεγγύης στον εξεγερμένο λαό της Οαχάκα.

κάτι γεννιέται

στα Βουνά του Mexico...

...μια σύντομη αναφορά στον Ζαπατίστικο αγώνα

Στις 17 Νοεμβρίου του 1983 ιδρύθηκε σε κάποια περιοχή της ζούγκλας Λακαντόνα από έξι μέλη ο EZLN (Ζαπατίστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση). Από τότε άρχισαν οι επαφές με τις εθνότητες που κατοικούσαν στην Τσιάπας και δέχονταν την καταπίεση, τον ρατσισμό, τον εξευτελισμό και την εκμετάλλευση από το μεξικανικό κράτος, τους μεστίσος και τις εκάστοτε κυβερνήσεις της πολιτείας της Τσιάπας.

Την 1η Ιανουαρίου του 1994, ημέρα ένταξης του Μεξικού στον "πρώτο" κόσμο, με την υπογραφή της συνθήκης NAFTA (εμπορική συμφωνία ΗΠΑ, Καναδά, Μεξικού), παρακολουθήσαμε έκπληκτοι τους άντρες και τις γυναίκες του EZLN να καταλαμβάνουν χωριά και πόλεις της πολιτείας της Τσιάπας, θέτοντας ένα ερώτημα: Πώς μπορεί να συνδυαστεί η δημοκρατία με τη διαφορετική ταυτότητα; Από τότε έχουν περάσει 12 χρόνια εξέγερσης, αγώνα και διεκδίκησης για αυτό που τους ανήκει: το δικαίωμα στην αυτονομία και τον αυτοκαθορισμό.

Για πρώτη φορά στην ιστορία τους ενώνονται οι κυριότερες ινδιάνικες εθνότητες της Τσιάπας (Τσελτάλες, Τσοτσίλες, Τσόλες, Σόκες, Τοχολαμπόλες και Μάμες) για να απαιτήσουν εργασία, γη, στέγη, τροφή, υγεία, παιδεία, ανεξαρτησία, ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη και ειρήνη. Κύριο όπλο του αγώνα τους είναι ο λόγος και αρχή τους "προχωράμε ρωτώντας" και "διοικούμε υπακούοντας". Βασικός στόχος τους είναι η οργάνωση της πολιτικής έκφρασης και η προάσπιση της λαϊκής βούλησης. "Αυτή η επανάσταση δεν θα οδηγήσει μια νέα τάξη, τμήμα τάξης ή ομάδα στην εξουσία, αλλά σε ένα "χώρο" πολιτικού αγώνα ελεύθερο και δημοκρατικό".

Από το 1994 ο EZLN εξέδωσε έξι πολιτικά μανιφέστα, αποκαλούμενα διακηρύξεις της ζούγκλας Λακαντόνα, που διαγράφουν τις διαφορετικές φάσεις της στρατηγικής του κινήματος.

Στην 1η διακήρυξη κηρύσσεται ο πόλεμος κατά της κυβέρνησης του Μεξικού και ακούγεται για πρώτη φορά η κραυγή των εξεγερμένων "φτάνει πια!". Έξι μήνες μετά παρουσιάζεται η 2η διακήρυξη της ζούγκλας Λακαντόνα, η οποία καλεί την "κοινωνία των πολιτών" στο σχηματισμό της Εθνικής Δημοκρατικής Συνέλευσης (CND). Σ' αυτήν τη διακήρυξη αναγνωρίζεται ότι η κοινωνική κινητοποίηση αναχαίτισε τον πόλεμο και η CND καλείται σε πρώτο "εθνικό διάλογο" ο οποίος πραγματοποιείται στη Γουαδελούπε Τεπεγιάκ με τη συμμετοχή 6000 ατόμων. Την πρωτοχρονιά του 1995 δημοσιοποιείται η 3η διακήρυξη, όπου προτείνεται η δημιουργία του MLN (Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης), "ενός ευρύτατου μετώπου αντίστασης κατά του κομματικού κράτους".

"Αφού καλέσαμε πρώτα στα όπλα και στη συνέχεια στον πολιτικό και ειρηνικό αγώνα, ας καλέσουμε τώρα το λαό του Μεξικού να αγωνιστεί με όλα τα μέσα, σε όλα τα επίπεδα και παντού για τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη και την ελευθερία".

Συγχρόνως, πραγματοποιείται συνάντηση με την κυβέρνηση όπου αποφασίζεται κατάπαυση του πυρός. Η προδοσία δεν αργεί να έρθει. Η κυβέρνηση σπάει τη συμφωνία με μια συντονισμένη επίθεση εναντίον των κοινοτήτων. Μετά τις έντονες διαμαρτυρίες και τις δυναμικές διαδηλώσεις για την επανέναρξη του διαλόγου, δημιουργείται η COCOPA (Επιτροπή για την Ομόνοια και την Ειρήνευση) από μέλη του κοινοβουλίου, η οποία αναλαμβάνει διαμεσολαβητικό ρόλο. Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ EZLN και κυβέρνησης ξαναρχίζουν.

Την πρωτοχρονιά του 1996 ο EZLN προχωρά στο σχηματισμό του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου των Ζαπατίστας (FZLN) μέσω της 4ης διακήρυξης της ζούγκλας Λακαντόνα. Το FZLN δεν αποτελεί πολιτικό κόμμα και δεν αποβλέπει στην κατάληψη της εξουσίας. Οφείλει να είναι ικανό "να οργανώνει τα αιτήματα και τις προτάσεις των πολιτών ώστε αυτός που ηγείται να ηγείται υπακούοντας. Επιπλέον, να οργανώνει τη λύση των συλλογικών προβλημάτων χωρίς την παρέμβαση των πολιτικών κομμάτων και της κυβέρνησης. Δεν χρειάζεται να ζητάμε την άδεια για να είμαστε ελεύθεροι".

Επίσης, προτείνει την οικοδόμηση νέων Αγουασκαλιέντες, "χώρων συνάντησης μεταξύ της κοινωνίας των πολιτών και του ζαπατισμού". Τέλος, προσπαθεί να οργανώσει το κίνημα αλληλεγγύης καλώντας στην "πρώτη διηπειρωτική συνάντηση ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και για την ανθρωπότητα". Τον Φεβρουάριο του 1996 οι βάσεις στήριξης του EZLN ξεκινούν πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στην κατάληψη της Γουαδελούπε Τεπεγιάκ από τον στρατό και υπέρ της απελευθέρωσης των πολιτικών κρατουμένων, η οποία περνά από όλα τα στρατόπεδα της περιοχής και καταλήγει στη Ρεαλιδάδ. Παράλληλα, οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται και τα δύο μέρη έρχονται σε μια πρώτη συμφωνία υπογράφοντας τη "συνθήκη του Σαν Αντρές". Μετά την υπογραφή των συμφωνιών οι διαπραγματεύσεις διακόπτονται. Ταυτόχρονα οι ζαπατίστας προωθούν και τη δημιουργία του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου (CNI).

Στις 8 του Μάρτη κάνουν την εμφάνισή τους δυναμικά οι γυναίκες ζαπατίστας σε μια πορεία στο Σαν Κριστόμπαλ διεκδικώντας την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους ως γυναίκες και ως ινδιάνες, ακόμα και από τους ίδιους τους συντρόφους τους. Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους η comandanta Ramona θα εκφράσει στο εθνικό συνέδριο ιθαγενών που πραγματοποιήθηκε στην πόλη του Μεξικού τη διάθεση ενός ολόκληρου κινήματος, του νοτιοανατολικού άκρου της χώρας, να αγωνιστεί.

Η πρώτη πορεία των ζαπατίστας (VIII) ("1111") στο Μεξικό ξεκινά τον Σεπτέμβριο του 1997 με στόχους: α) να κινητοποιήσουν την κοινωνία των πολιτών, β) να εξηγήσουν τις αιτίες της εξέγερσης, γ) να διαδώσουν τις συμφωνίες του Σαν Αντρές, δ) να σπάσουν τον στρατιωτικό και παραστρατιωτικό κλοιό, ε) να οικοδομήσουν άμεσες σχέσεις με την κοινωνία των πολιτών και στ) να πληροφορήσουν σχετικά με τις συνθήκες στρατιωτικοποίησης της Τσιάπας και το σχέδιο της αυτονομίας.

Οι αυτόνομες κοινότητες -βάσεις στήριξης του EZLN- υφίστανται έναν αντεπαναστατικό πόλεμο από τον ομοσπονδιακό στρατό και τις παραστρατιωτικές ομάδες με αποκορύφωμα τη σφαγή 45 ιθαγενών στο Ακτεάλ. Οι εξαφανίσεις, οι δολοφονίες, οι συλλήψεις, οι επιθέσεις του στρατού στις κοινότητες και οι απελάσεις ξένων συμπαραστατών συνθέτουν ένα σκληρό φόβο και αβεβαιότητας για την τύχη του αγώνα καθ' όλη τη διάρκεια του 1998.

Η σιωπή των ζαπατίστας σπάει με την 5η διακήρυξη της ζούγκλας Λακαντόνα η οποία αποτελεί την εκ νέου επιβεβαίωση της ταυτότητας των ζαπατίστας ως ιθαγενών. Ζητάνε την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους με την αλλαγή του συντάγματος. Επίσης καλούν όλους τους Μεξικανούς να συμμετάσχουν στο "δημοψήφισμα για την αναγνώριση των δικαιωμάτων των ιθαγενών ενάντια στον εξοντωτικό πόλεμο" (το οποίο πραγματοποιήθηκε τον Μάρτιο του 1999 και συγκέντρωσε πάνω από 2.800.000 υπογραφές). Τον Ιανουάριο του 2001 ανακοινώνεται η οργάνωση της "πορείας του χρώματος της γης" καθώς και η δημιουργία Κέντρου Πληροφόρησης για τους Ζαπατίστας (CIZ). Στις 24 Φεβρουαρίου ξεκινούν οι 23 comandantes και ένας subcomandante την πορεία στις πολιτείες του Μεξικού. Η συμμετοχή και η ανταπόκριση των λαών της χώρας στο κάλεσμά τους αποτελεί απόδειξη της απήχησης του αγώνα τους. Παρ' όλα αυτά, οι φωνές εκατομμυρίων ινδιάνων και μεξικανών δεν εισακούστηκαν από κανένα κόμμα της βουλής και ο νόμος που ψηφίστηκε δεν ικανοποιούσε ούτε στο ελάχιστο τα αιτήματά τους.

Μετά την πορεία του "χρώματος της γης" ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο για το ζαπατιστικό κίνημα. Η ψήφιση συνταγματικών μεταρρυθμίσεων που απείχαν πολύ από το πνεύμα και την ουσία των συμφωνιών του Σαν Αντρές οδηγεί όλο το ιθαγενικό κίνημα σε πιο ριζοσπαστικές θέσεις. Το μήνυμα που έλαβε ήταν σαφές: όλοι οι "νόμιμοι" δρόμοι για την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους είχαν κλείσει. Μέσα σε αυτό το κλίμα και με εντεινόμενη την καταστολή και τις επιθέσεις των παραστρατιωτικών ομάδων, οι αυτόνομοι επαναστατικοί δήμοι και κοινότητες της Τσιάπας προσπαθούν όχι μόνο να επιβιώσουν αλλά και να προχωρήσουν στο δυνάμωμα της αυτονομίας τους με την υλοποίηση προγραμμάτων για την υγεία, την εκπαίδευση, την αγροικολογία κλπ. Η γενική διοίκηση του EZLN σιωπά (από την άνοιξη του 2001 έως το φθινόπωρο του 2002). Στα πρώτα κείμενα μετά από αρκετούς μήνες ξεκαθαρίζεται η στάση του EZLN απέναντι στην εξουσία και σε όσους την στηρίζουν (πολιτικά κόμματα, MME, διανοούμενους κλπ). Την πρωτοχρονιά του 2003, 20.000 ζαπατίστας καταλαμβάνουν την πόλη του Σαν Κριστόμπαλ με ματσέτες και τσεκούρια. Εκεί οι comandantes επιτίθενται με τους λόγους τους στα πολιτικά κόμματα, ανακοινώνοντας ταυτόχρονα την απόφασή τους να πολεμήσουν μαζί με τα υπόλοιπα κινήματα της χώρας, με όλους τους τρόπους, ενάντια στο πολιτικό σύστημα: "Οι ζαπατίστας δεν ξεχνάμε, δεν παραιτούμαστε, δεν πουλιόμαστε. Δεν πρέπει να περιμένουμε κάποιος να μας δώσει την άδεια για να είμαστε αυτόνομοι με ή χωρίς νόμο".

Στις 9 Αυγούστου στο δήμο Οβεντίκ ανακοινώνεται ο θάνατος των Αγουασκαλιέντες και η γέννηση των "caracol de resistencia" ("κοχύλια της αντίστασης"). Τα καρακόλ είναι μέρη πολιτικής και πολιτιστικής συνάντησης, είναι "σαν πόρτες για να μπαίνει κάποιος στις κοινότητες αλλά και οι κοινότητες να βγαίνουν έξω, σαν παράθυρα για να μας βλέπουν μέσα και εμείς να βλέπουμε προς τα έξω, σαν κόρνες για να φτάνει μακριά ο λόγος μας και για να ακούμε τον λόγο αυτών που βρίσκονται μακριά".

Στο εξής η είσοδος σε οποιαδήποτε κοινότητα περνά μέσα από τα 5 καρακόλ, όπου βρίσκονται οι "juntas de buen gobierno" ("επιτροπές καλής διακυβέρνησης"). Τα μέλη των επιτροπών αυτών καθώς και τα μέλη των συμβουλίων των αυτόνομων δήμων εκλέγονται από τις γενικές συνελεύσεις. Οι επιτροπές καλής διακυβέρνησης αλλάζουν κάθε μήνα και είναι υπεύθυνες για την ίση κατανομή των πόρων, έτσι ώστε να μην υπάρχουν προνομιούχες και μη προνομιούχες κοινότητες, φροντίζουν για τη δημιουργία έργων (π.χ. πόσιμο νερό, κλινικές, σχολεία κλπ.), την επίλυση διαφορών μεταξύ των κοινοτήτων, ζαπατιστικών και μη. Προωθούν επίσης τη δημιουργία και τη στήριξη συνεταιρισμών παραγωγών, τεχνικών κλπ. (όπως του καφέ, του καλαμποκιού, των χειροτεχνιών κ.ά.) οι οποίοι αναλαμβάνουν και τη διάθεση των προϊόντων τους στην αγορά απομακρύνοντας τους μεσάζοντες. Το σημαντικότερο όμως όλων είναι το ότι πρέπει να εφαρμόζουν τη βασική αρχή λειτουργίας των ζαπατιστικών κοινοτήτων, το "διοικούμε υπακούοντας". Ο ζαπατιστικός στρατός δεν έχει το δικαίωμα να συμμετάσχει στις επιτροπές αυτές ούτε στα συμβούλια των δήμων.

Τον Ιούνιο του 2005 ανακοινώνεται η 6η διακήρυξη της ζούγκλας Λακαντόνα. "Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για τους ιθαγενείς, τους λαούς του Μεξικού, απλώς όχι πια μόνο για αυτούς ούτε μόνο με αυτούς, αλλά για όλους τους εκμεταλλευόμενους και αδικημένους του Μεξικού, με όλους αυτούς σε όλη τη χώρα. Θα πάμε να ακούσουμε και να μιλήσουμε, χωρίς μεσάζοντες και διαμεσολαβήσεις, και αφού μάθουμε θα χτίσουμε μαζί με αυτόν τον κόσμο ένα πρόγραμμα που θα είναι ξεκάθαρα αριστερό, δηλ. αντικαπιταλιστικό, αντιφιλελεύθερο, αντιεραρχικό, δηλ. για τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και την ελευθερία.

libertad, education, indep edencia

Θα επιχειρήσουμε να χτίσουμε ή να ξανακατακτήσουμε έναν άλλο τρόπο να κάνεις πολιτική, που θα περιστρέφεται γύρω από την ιδέα ότι υπηρετείς τους άλλους, χωρίς υλικά συμφέροντα, με θυσία, με στράτευση, με τιμιότητα. Θα εξετάσουμε το πώς θα ξεσηκώσουμε έναν αγώνα για να απαιτήσουμε ένα νέο σύνταγμα, καινούριους δηλ. νόμους που να παίρνουν υπόψη τους τις απαιτήσεις του λαού: γη, δουλειά, τροφή, υγεία, εκπαίδευση, γνώση, πολιτισμό, ανεξαρτησία, δημοκρατία, ελευθερία, ειρήνη".

Με την 6η διακήρυξη αποφασίζεται ότι "ο EZLN θα στείλει σε όλη την εθνική επικράτεια και για απεριόριστο χρόνο μια αντιπροσωπεία μαζί με τα άτομα και τις οργανώσεις της αριστεράς που θα προσχωρήσουν, και θα πάει όπου κληθεί. Επίσης δεν θα γίνονται συμφωνίες από τα επάνω που θα επιβάλλονται προς τα κάτω. Δεν θα ξεσηκώνονται κινήματα για να είναι μετά διαπραγματεύσιμα πίσω από τις πλάτες εκείνων που τις κάνουν γίνονται μετά διαπραγματεύσεις πίσω από τις πλάτες των συμμετεχόντων. Το λόγο θα έχουν πάντα εκείνοι που συμμετέχουν. Δεν θα αναζητηθούν δωράκια, θέσεις, πλεονεκτήματα, δημόσια αξιώματα από την εξουσία, ή σχέσεις με [?] όποιον φιλοδοξεί να τα αποκτήσει. Ο στόχος είναι να βαδίσουμε μακριά από τις εκλογές. Δεν θα επιχειρηθεί να λυθεί από τα πάνω κανένα πρόβλημα". Η 6η διακήρυξη λέει: "Ναι στον αμοιβαίο σεβασμό της αυτονομίας και της ανεξαρτησίας των οργανώσεων ως προς τις μορφές πάλης τους, τον τρόπο οργάνωσής τους, τις εσωτερικές τους διαδικασίες λήψης αποφάσεων, τις φιλοδοξίες και τις διεκδικήσεις τους".

Με την 6η διακήρυξη οι ζαπατίστας καλούν τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις της αριστεράς που δεν έχουν πουθενά καταχωρηθεί [?] και τα άτομα που διεκδικούν να είναι αριστεροί και δεν ανήκουν σε πολιτικά κόμματα: "να ενωθούμε, να συναντηθούμε σε χρόνο και τόπο, και με τρόπο που θα προτείνουμε όταν έρθει η στιγμή, για να οργανώσουμε μια πανεθνική καμπάνια, να επισκεφθούμε κάθε γωνιά της πατρίδας μας". Μια καμπάνια πολύ διαφορετική, γιατί δεν είναι προεκλογική. Ταυτόχρονα με την 6η διακήρυξη διαλύεται ο FZLN (το Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο των Ζαπατίστας).

Τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο του 2005 στο καρακόλ της Γκαρούτσα πραγματοποιήθηκε η συνάντηση της αντιπροσωπείας του EZLN με οργανώσεις και άτομα από όλο το Μεξικό, όπου συζητήθηκαν οι προτάσεις της 6ης διακήρυξης που αφορούσαν τα χαρακτηριστικά της Άλλης Καμπάνιας. Εκεί αποφασίστηκε ότι η Άλλη Καμπάνια δεν είναι κόμμα, δεν έχει βλέψεις για την κατάληψη της εξουσίας, και κυρίαρχος άξονας υπεύθυνος λήψης των αποφάσεων είναι οι γενικές συνελεύσεις, δηλ. οριζόντια λειτουργία θα λειτουργεί δηλαδή οριζόντια. Η Άλλη Καμπάνια είναι των πολιτών και θα είναι ειρηνική. Τέλος, οι ομάδες που συμμετέχουν θα διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους και την αυτονομία τους.

Την πρωτοχρονιά του 2006 ξεκίνησε από το Σαν Κριστόμπαλ η περιοδεία της Άλλης Καμπάνιας σε όλο το Μεξικό.

Μας συμβούλεψαν να φανούμε λογικοί και να υπογράψουμε την συμφωνία, μας είπαν ότι η κυβέρνηση θα μας αποτελείωνε σε λίγες ώρες ή το πολύ μέρες αν δεν την υπογράφαμε. Μας συμβούλεψαν να συμβιβαστούμε με όσα μας προσέφεραν και να περιμένουμε. Μας υπέδειξαν το λογικό: να παραδοθούμε για να ζήσουμε. Ποιος μπορεί να ζήσει με αυτή την ντροπή; Ποιος ανταλλάσσει την αξιοπρέπεια του με την ζωή του; Αυτές οι λογικές συμβουλές ήταν άχρηστες. Σε αυτή τη γη, εδώ και χρόνια, βασιλεύουν η ανυποταξία και η αξιοπρέπεια.

Περάσαμε όλο το βράδυ συζητώντας στην Επιτροπή. Ψάχναμε στις διαλέκτους την λέξη "παραδίνομαι" και δεν τη βρίσκαμε. Δεν έχει μετάφραση στους Tzeltal κανείς δεν θυμόταν αυτή τη λέξη στη γλώσσα των Tojolabal ή των Chol. Ώρες ολόκληρες ψάχνουμε να βρούμε κάτι αντίστοιχο. Έξω βρέχει και ένα σύννεφο-σύντροφος έρχεται να σταθεί στο πλευρό μας. Κάνει κρύο, ακούγεται ένας ψίθυρος από τους σκοπούς που ανταλλάζουν αναγνωριστικά συνθήματα. Η βροχή και η λάσπη καλύπτουν τα πάντα, οι άνθρωποι ψιθυρίζουν, το νερό βρυχάται. Κάποιος ζητάει ένα τσιγάρο και το αναμμένο σπύρτο φωτίζει το πρόσωπο του σκοπού...για μια στιγμή μονάχα...αρκετή για να δεις ότι χαμογελάει...Φτάνει κάποιος, νερό τρέχει από την μάσκα και το όπλο του. Υπάρχει καφές, μας λέει. Η Επιτροπή, όπως συνηθίζετε σε αυτά τα μέρη, ψηφίζει για το αν θα πάμε για καφέ ή θα συνεχίσουμε τις προσπάθειες για την μετάφραση του "παραδίνομαι". Ο καφές κερδίζει ομόφωνα.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΑΝ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ...

θα μείνουμε μόνοι;

CCRI-CG del EZLN, Ιούνης

1994

..... *tierra, pan, salud*

Οι Ζαπατίστας και η Άλλη Καμπάνια.

Οι οδοιπόροι της ιστορίας

Εισαγωγή

Αυτό το κείμενο απευθύνεται ειδικά στα μέλη της Άλλης Καμπάνιας και της Έκτης Διακήρυξης και, φυσικά, σε όλους όσοι θα μπορούσαν να έχουν θετική στάση απέναντι στο κίνημά μας.

Αυτές που παρουσιάζουμε εδώ είναι μερικές από τις σκέψεις και τα συμπεράσματα που μοιραστήκαμε με κάποια άτομα, ομάδες, συλλογικότητες και οργανώσεις που είναι μέρος της Άλλης Καμπάνιας. Σύμφωνα με τον "τρόπο" μας στην Άλλη Καμπάνια, πρώτα ακούσαμε το λόγο αυτών των συντρόφων/ισσών και τώρα εκθέτουμε την ανάλυση και τα συμπεράσματά μας.

Η Επιτροπή "Έκτη" του EZLN άκουσε πολύ προσεκτικά τις απόψεις και τις γνώμες κάποιων συντρόφων/ισσών από την Άλλη Καμπάνια σχετικά με την αποκαλούμενη "μετεκλογική κρίση", τις κινητοποιήσεις σε διάφορα μέρη της χώρας (ιδιαίτερα στην Οαχάκα με την ARPO και τις κινητοποιήσεις στην Πόλη του Μεξικό για τον AMLO⁽¹⁾), καθώς και σχετικά με την Άλλη Καμπάνια. Σε γράμματα, πρακτικά συναντήσεων, συνελεύσεις, ηλεκτρονικές σελίδες, δημόσιες τοποθετήσεις και προσωπικές ή ομαδικές συναντήσεις, κάποιοι από τα μέλη της Άλλης Καμπάνιας εκφράστηκαν σχετικά με αυτά τα ζητήματα.

Κατά τη διάρκεια εν μέρει του Ιουλίου και ολόκληρο τον Αύγουστο, η Επιτροπή "Έκτη" του EZLN είχε πολυμερείς συναντήσεις με κάποιους/ες συντρόφους/ισσες από τις 19 πολιτείες της χώρας: Πόλη του Μεξικό, Πολιτεία του Μεξικό, Morelos, Michoacan, Queretaro, Tlaxcala, Puebla, Veracruz, Oaxaca, Guerrero, Jalisco, Hidalgo, Zacatecas, Nuevo Leon, San Luis Potosi, Colima, Nayarit, Guanajuato και Aguascalientes,

Συναντήθηκε ακόμη με κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις που δρουν σε διάφορα μέρη της χώρας και με τους συντρόφους/ισσες από την Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο.

Βάσει των περιορισμένων δυνατοτήτων μας, κάναμε αυτές τις συναντήσεις στα στέκια των συντρόφων/ισσών στην πόλη του Μεξικό και τις πολιτείες Morelos, Michoacan, Queretaro, Tlaxcala και Puebla.

Δεν στάθηκε δυνατό, ούτε όμως και επιδιώξαμε, να μιλήσουμε απευθείας με όλα τα μέλη της Άλλης Καμπάνιας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα σε κάποια μέρη να κατηγορηθούμε για "αποκλεισμό" κάποιων. Πάνω σε αυτό έχουμε να πούμε ότι στην Άλλη Καμπάνια αναλογεί σε κάθε ομάδα, συλλογικότητα ή άτομο να αποφασίσει με ποιους επιθυμεί να συνενερευθεί στο πλαίσιο της Άλλης Καμπάνιας, τότε, πώς και για ποιο λόγο. Ενεργοποιώντας το δικαίωμά της αυτό, η Επιτροπή "Έκτη" του EZLN άκουσε και μίλησε με όσους δέχτηκαν την πρόσκλησή της.

Παρόλα αυτά, αν και επρόκειτο για κλειστές συναντήσεις, οι σκέψεις μας ούτε ήταν ούτε είναι μυστικές. Σε όσους λοιπόν με φροντίδα μας άκουσαν, τους ζητήσαμε να μεταφέρουν και σε άλλους συντρόφους από τις πολιτείες ή τις ομάδες εργασίας τους όλα όσα εμείς, ως Επιτροπή "Έκτη" του EZLN, σκεφτόμαστε. Κάποιοι με ταπεινότητα συμφώνησαν και το έκαναν όπως ακριβώς έπρεπε. Κάποιοι άλλοι εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία να προωθήσουν δικές τους εκτιμήσεις σαν να ήταν του EZLN, ή ακόμη εξέδωσαν τα "πρακτικά" τους από τις συναντήσεις με σκοπό να βγάλουν μία επηρεασμένη από τη δική τους σκοπιιά εκδοχή αυτών που συζητήθηκαν.

Τα θέματα των συναντήσεων ήταν:

Η εθνική κατάσταση από πάνω, ιδιαίτερα σε σχέση με τις εκλογές.

Η εθνική κατάσταση από κάτω, στον κόσμο που δεν ανήκει στην Άλλη Καμπάνια.

Η κατάσταση της Άλλης Καμπάνιας.

Η πρόταση του EZLN για τη συνέχιση της Άλλης Καμπάνιας.

Κάποιες από τις σκέψεις των συντρόφων/ισσών με τους οποίους βρεθήκαμε, τις υιοθετούμε τώρα ως δικές μας σκέψεις και συμπεράσματα. Παρόλα αυτά είναι απαραίτητο να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτό που τώρα επικοινωνούμε και προτείνουμε σε όλους τους συντρόφους μας από την Έκτη και την Άλλη Καμπάνια είναι αποκλειστική ευθύνη της "Έκτης Επιτροπής" του EZLN και ότι μιλάμε ως οργάνωση - μέλος της Άλλης Καμπάνιας.

Όσο για αυτούς που ένιωσαν αποκλεισμένοι ή περιθωριοποιημένοι, ειλικρινά λυπόμαστε και ζητάμε κατανόηση.

Με τρόπο υποκειμενικό θα παρουσιάσουμε μία σύντομη περιγραφή όλων όσα συνέβησαν στο εσωτερικό του EZLN και οδήγησαν στην Έκτη Διακήρυξη, τον απολογισμό μας (που δεν τον θεωρούμε ΤΟΝ απολογισμό) ένα χρόνο μετά την Έκτη Διακήρυξη και την Άλλη Καμπάνια, την ανάλυση και τη θέση μας για όσα συμβαίνουν από πάνω καθώς και την πρότασή μας για τα επόμενα βήματα της Άλλης Καμπάνιας.

Αυτά που παρουσιάζονται εδώ τα έχουμε λίγο πολύ συζητήσει και με τους συντρόφους/ισσες της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής του EZLN άρα αντιπροσωπεύουν όχι μόνο την Επιτροπή "Έκτη" αλλά και τη διοίκηση του Εθνικοαπελευθερωτικού Ζαπατιστικού Στρατού.

Αυτά.

¹ AMLO: Andres Manuel Lopez Obrador, υποψήφιος του κεντροαριστερού PRD (Κόμμα της Δημοκρατικής Επανάστασης) για την προεδρία της δημοκρατίας. Υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά στελέχη του PRD ενώ την προηγούμενη εξαετία διετέλεσε κυβερνήτης του Ομοσπονδιακού Διαμερίσματος (δηλ. της Πόλης του Μεξικό).

Πρώτο Μερös: Τα μονοπάτια της Έκτης

Όσο το δυνατόν πιο σύντομα, μιας και έχουμε ήδη μιλήσει πολύ για αυτό το θέμα, θα αναφερθούμε στις διαδικασίες στο εσωτερικό του EZLN που προηγήθηκαν της Έκτης Διακήρυξης:

1. Η προδοσία και η αποσύνθεση της μεξικανικής πολιτικής τάξης.

Στα τέλη Απριλίου του 2001, μετά την Πορεία του Χρώματος της Γης και την υποστήριξη εκατομμυρίων ανθρώπων, από το Μεξικό και απ' όλο τον κόσμο, στο αίτημα της συνταγματικής αναγνώρισης

των δικαιωμάτων και της κουλτούρας των ιθαγενών, η πολιτική τάξη στο σύνολό της ενέκρινε μία αντιμεταρρύθμιση. Αυτό το έχουμε συζητήσει επανειλημμένα, τώρα θέλουμε απλά να επισημάνουμε το πιο βασικό: τα τρία βασικά πολιτικά κόμματα, PRI⁽¹⁾, PAN⁽²⁾ και PRD⁽³⁾, γύρισαν την πλάτη στο δίκαιο αίτημα των ιθαγενών και μας πρόδωσαν.

Τότε κάτι έσπασε για πάντα.

Αυτό το γεγονός (που προσεκτικά "ξεχνάνε" αυτοί που αντιδρούν στην κριτική που κάνουμε στο σύνολο της πολιτικής τάξης) υπήρξε βασικό για τα επόμενα βήματα του EZLN, τόσο στο εσωτερικό του όσο και προς τα έξω. Από εκείνη τη στιγμή ο EZLN πραγματοποιεί έναν απολογισμό του τι πρότεινε, ποιο δρόμο ακολούθησε και τις πιθανές αιτίες αυτής της προδοσίας.

Μέσω δημόσιων και εσωτερικών αναλύσεων, ο EZLN χαρακτήρισε το κοινωνικοοικονομικό μοντέλο που επικρατεί στο Μεξικό ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ. Επεσήμανε ακόμη ότι ένα από τα χαρακτηριστικά του είναι και η καταστροφή του έθνους-κράτους, πράγμα που περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την αποσύνθεση βασικών πολιτικών φορέων, των μεταξύ τους εξουσιαστικών σχέσεων καθώς και των "μέσων" τους.

Ο EZLN πίστευε μέχρι τότε ότι υπήρχε σε ορισμένους τομείς της πολιτικής τάξης κάποια ευαισθησία, κυρίως δε σε αυτούς που συγκεντρώνονταν γύρω από τον Cuauhtemoc Cardenas Solorzano⁽⁴⁾, (μέσα και έξω από το PRD) και ότι θα ήταν δυνατόν, με κινητοποιήσεις και συμμαχίες μέσα από αυτό το τμήμα, να αποσπάσουμε από τους κυβερνώντες την αναγνώριση των δικαιωμάτων μας ως ιθαγενικών λαών. Για αυτό το λόγο, ένα σημαντικό μέρος των δημόσιων δράσεων του EZLN στόχευε στις συνομιλίες με την πολιτική τάξη, τον διάλογο και την διαπραγμάτευση με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Σκεφτόμασταν ότι οι πολιτικοί από πάνω θα καταλάβαιναν και θα ικανοποιούσαν μία διεκδίκηση η οποία είχε απαιτήσει έναν ένοπλο ξεσηκωμό και το αίμα τόσων μεξικάνων. Ότι αυτό θα δρομολογούσε μία διαδικασία διαλόγου και διαπραγμάτευσης με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση και ένα ικανοποιητικό αποτέλεσμα.

Ότι έτσι θα μπορούσαμε να "βγούμε" προς τα έξω και να κάνουμε πολιτική με ειρηνικό τρόπο. Ότι με την συνταγματική αναγνώριση θα υπήρχε μία "σκέπη νομιμότητας" που θα προστάτευε τις διαδικασίες αυτονομίας που υιοθετούνται σε διάφορα μέρη του ινδιάνικου Μεξικού και ότι θα δυνάμωνε η οδός του διαλόγου και της διαπραγμάτευσης ως εναλλακτική για την επίλυση των συγκρούσεων.

Κάναμε λάθος.

Η πολιτική τάξη στο σύνολό της υπήρξε μίζερη, ελεεινή, ποταπή και... ηλίθια. Η απόφαση που πήραν τότε τα τρία βασικά πολιτικά κόμματα (PAN, PRI, PRD) απέδειξε ότι οι υποτιθέμενες διαφορές μεταξύ τους είναι τελείως ψεύτικες. Η "γεωμετρία" της πολιτικής των από πάνω είχε γίνει άνω κάτω. Δεν υπήρχε ούτε αριστερά, ούτε κέντρο, ούτε δεξιά. Τίποτε παρά μόνο μία συμμορία ληστών με το νόμο στο πλευρό τους... και με έναν απίστευτο κυνισμό που εμφανιζόταν στις ζώνες υψηλής τηλεθέασης.

Δεν ξέρουμε αν κάναμε από την αρχή λάθος, αν ήδη το 1994 (όταν ο EZLN επέλεξε να αναλάβει ειρηνικές πρωτοβουλίες) η αποσύνθεση της πολιτικής τάξης ήταν γεγονός (και ο λεγόμενος νεοκαρτενισμός δεν ήταν παρά νοσταλγική ανάμνηση του '88⁽⁵⁾), ή αν σε αυτά τα 7 χρόνια η Εξουσία είχε επιταχύνει τη διαδικασία σήψης των επαγγελματιών πολιτικών.

Από το 1994, άτομα και ομάδες της τότε λεγόμενης "κοινωνίας των πολιτών" μας είχαν πλησιάσει για να μας πούνε ότι ο νεοκαρτενισμός ήταν ειλικρινής, συνεπής και φυσικός σύμμαχος όλων των λαϊκών αγώνων, όχι μόνο του νεοζαπατισμού. Πιστεύουμε ότι στην πλειοψηφία των περιπτώσεων αυτός ο κόσμος έκανε ό,τι έκανε με καλή πρόθεση.

Ο ρόλος του σημερινού υπαλλήλου του Fox⁽⁶⁾, Cuauhtemoc Cardenas Solorzano, και του γιου του, του ελεεινού Lazaro Cardenas Batel (σημερινού κυβερνήτη ενός Michoacan που ελέγχεται από το εμπόριο ναρκωτικών) στην ιθαγενική αντιμεταρρύθμιση είναι γνωστός. Μαζί με τον μετέπειτα ένθερμο υποστηρικτή του Λόπες Ομπραδόρ, Jesus Ortega, οι γερουσιαστές του PRD ψηφίσαν ένα νόμο που καταγγέλθηκε σαν φάρσα ακόμη και από αντίθετες στους ζαπατίστας ιθαγενικές οργανώσεις. Επιβεβαιώθηκαν κατά αυτό τον τρόπο τα λόγια ενός παλιού αγωνιστή της αριστεράς: "ο Cardenas πέθανε το 1988...". Οι βουλευτές του PRD με τη σειρά τους ενέκριναν μία σειρά από δευτερεύοντες νόμους και ρυθμίσεις που παγίωσαν την προδοσία.

1. PRI. Partido Revolucionario Institucional. Θεσμικό Επанаστατικό Κόμμα. Συγκροτήθηκε το 1929 και έμεινε στη διακυβέρνηση της χώρας 70 χρόνια μέχρι το 2000. Αυτοαποκαλούνταν μοναδικός κληρονόμος της μεξικανικής επανάστασης. Υπεύθυνο για τον "βρώμικο πόλεμο" που εξαπέλυσε για πάνω από 3 δεκαετίες εναντίον των επαναστατικών κινήσεων και στοίχισε τη ζωή πολλών κοινωνικών αγωνιστών (εξαφανίσεις, πολιτικές δολοφονίες, φυλακίσεις).

2. PAN. Partido de Accion Nacional. Κόμμα Εθνικής Δράσης. Κόμμα της μεξικανικής δεξιάς το οποίο ιδρύθηκε το 1939. Έχει αναλάβει τη διακυβέρνηση του Μεξικού από το 2000.

3. PRD. Partido de Revolucion Democratica. Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης. Κεντροαριστερό, σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που τάσσεται υπέρ της ελεύθερης αγοράς και του φιλελευθερισμού. Ιδρύθηκε από τον Cuauhtemoc Cardenas και άλλα πρώην ηγετικά στελέχη του Θεσμικού Επанаστατικού Κόμματος, PRI, και οργανώσεις της αριστεράς, το 1989.

4. Cuauhtemoc Cardenas Solorzano. Ηγέτης και ιδρυτής του κεντροαριστερού κόμματος PRD, γιος ενός ιστορικού προέδρου του Μεξικού, του Lazaro Cardenas. Υπήρξε ηγετικό στέλεχος του PRI (στο εσωτερικό του οποίου σχημάτισε το Δημοκρατικό Ρεύμα - Corriente Democratica) από το οποίο αποχώρησε το 1987. Το 1988 συγκρότησε το Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο (Frente Democratico Nacional - FDN) και το 1989 το PRD. Στις προεδρικές εκλογές του 2006 υπονόμευσε συστηματικά την υποψηφιότητα του Andres Manuel Lopez Obrador.

5. Στις προεδρικές εκλογές του 1988 πραγματοποιήθηκε μια άνευ προηγουμένου νοθεία από το PRI, προκειμένου να αναδειχθεί πρόεδρος ο υποψήφιος του Carlos Salinas de Gortari. Η Ομοσπονδιακή Εκλογική Επιτροπή ανακοινώνει ότι κατά τη διάρκεια της μέρας της ψηφοφορίας το ηλεκτρονικό σύστημα καταμέτρησης "χάλασε ξαφνικά" ενώ μέχρι την ώρα της "κατάρρευσης" του συστήματος αναδεικνυόταν πρώτος ο Κάρντενας. Τις επόμενες μέρες πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και έγιναν κινητοποιήσεις από το PRD, το PRT (Partido Revolucionario de Trabajadores - Επанаστατικό Κόμμα Εργαζομένων με επικεφαλής την Rosario Ibarra) και άλλους, καταγγέλλοντας τη νοθεία. Ωστόσο, ο Κάρντενας, συγκέντρωσε τους αγανακτισμένους, και αποφασισμένους να δώσουν μια δυναμική απάντηση στο PRI για τη νοθεία, οπαδούς του στην κεντρική πλατεία της Πόλης του Μεξικού για να τους "στείλει στα σπίτια τους προκειμένου να αναλογιστούν όσα συνέβησαν". Και, παρά την απαίτηση των κομμάτων της αντιπολίτευσης να δοθούν στη δημοσιότητα τα ψηφοδέλτια έτσι ώστε να διαλευκανθούν οι οποιεσδήποτε "ανωμαλίες", η Βουλή (πλειοψηφίας PRI) αποφασίζει να καταστραφούν.

6. Vicente Fox. Πρόεδρος του Μεξικού από το 2000 μέχρι το 2006 που πρόκειται στο δεξιό κόμμα PAN και πρώην πρόεδρος της Κόκα-Κόλα του Μεξικού. Γνωστός για τις σχέσεις του με την ακροδεξιά του Μεξικού και κυρίως την οργάνωση El Yunque καθώς και για τη μνημιώδη φράση του, κατά την προεκλογική του εκστρατεία, ότι "θα λύσει το ζαπατιστικό ζήτημα σε 15 λεπτά".

Θέλουμε μονάχα να θυμίσουμε ότι όταν καταγγείλαμε αυτή τη συμπεριφορά του νεοκαρδενισμού, δεχτήκαμε επίθεση από αυτούς ακριβώς που σήμερα παραδέχονται ότι ο Cardenas είναι προδότης (επειδή δεν στήριξε τον Λόπες Ομπραδόρ, φυσικά...). Βέβαια... άλλο είναι να εξαπατάς μερικούς ινδιάνους και άλλο να προδίδεις τον ΑΡΧΗΓΟ. Μας αποκάλεσαν τότε "σεκταριστές" και "περιθωριακούς" και μας κατηγορήσαν ότι με την επίθεση στον Cardenas "οι ζαπατίστας έπαιζαν το παιχνίδι της δεξιάς". Σας θυμίζει κάτι; Και τώρα ο μηχανικός θέλει να γίνει "αριστερός" και επικριτής του AMLO... ενώ την ίδια στιγμή εργάζεται για τον επικαρπωτή του Λος Πίνος (7) στην επιτροπή για την οργάνωση των εορταστικών εκδηλώσεων για τα διακόσια χρόνια από την ανεξαρτησία.

Μετά από αυτή την προδοσία εμείς δεν μπορούσαμε να κάνουμε σαν να μη συμβαίνει τίποτα (δεν είμαστε περεντίστες (8) άλλωστε). Με στόχο την ψήφιση του ιθαγενικού νόμου, είχαμε μπει σε μία διαδικασία διαλόγου και διαπραγμάτευσης με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση και είχαμε κάνει συμφωνίες, είχαμε δημιουργήσει μία δίοδο επικοινωνίας με την πολιτική τάξη και είχαμε καλέσει ανθρώπους (από το Μεξικό και όλο τον κόσμο) να κινητοποιηθούν μαζί μας προς αυτή την κατεύθυνση.

Στο λάθος μας είχαμε παρασύρει πολύ κόσμο.

Φτάνει πια. Το επόμενο βήμα του EZLN όχι μόνο δεν θα ήταν προς την κατεύθυνση του διαλόγου με τους από πάνω αλλά θα στρέφονταν εναντίον τους... ριζικά. Δηλαδή, το επόμενο βήμα του EZLN θα στρέφονταν ενάντια σε όλους τους πολιτικούς.

2. Ένοπλος αγώνας ή πολιτική και ειρηνική πρωτοβουλία;

Μετά από την αρνητική στάση του ανώτατου εθνικού δικαστηρίου μπροστά στις διαμαρτυρίες και την απροθυμία συμμόρφωσης πολλών ιθαγενικών κοινοτήτων στην αντιμεταρρύθμιση, κάποιοι διανοούμενοι (πολλοί από τους οποίους αργότερα μας κατηγορήσαν ότι δεν στηρίξαμε τον Ομπραδόρ και το PRD στον αγώνα για τον προεδρικό θώκο) έκαναν επανειλημμένα νύξεις και υπόγειες έμμεσες προτροπές για βίαιη δράση. Λίγο πολύ έλεγαν (με δηλώσεις και άρθρα κατά το Σεπτέμβρη-Οκτώβρη του 2002) ότι για τους ιθαγενείς δεν υπήρχε άλλος δρόμος... Κάποιοι από αυτούς, που σήμερα είναι οργανικά και παθιασμένα μέλη της μετεκλογικής καμπάνιας του Ομπραδόρ, έγραφαν τότε ότι ο EZLN δεν έχει παρά δύο λύσεις: Ή να επαναδιαπραγματευτεί με την κυβέρνηση ή να πάρει πάλι τα όπλα.

Τα διλήμματα που μπαίνουν από τα πάνω (και που τα οικειοποιούνται κάποιοι διανοούμενοι της "αριστεράς") είναι πλαστά. Κοιτώντας βαθιά μέσα μας αποφασίσαμε να μην κάνουμε ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Είχαμε τότε την επιλογή της επιστροφής στις μάχες. Όχι μόνο είχαμε τη στρατιωτική ικανότητα για κάτι τέτοιο αλλά και την κοινωνική νομιμοποίηση... Αλλά η στρατιωτική δράση είναι η κατεχόμενη δράση που εισάγει αποκλεισμούς, το καλύτερο παράδειγμα σεκταρισμού. Σε αυτή έχουν θέση όσοι έχουν πολεμοφόδια, γνώση, την κατάλληλη φυσική και διανοητική κατάσταση και τη διαθεσιμότητα όχι μόνο να σκοτωθούν αλλά και να σκοτώσουν. Εμείς καταφύγαμε σε αυτή γιατί, όπως είπαμε και τότε, δεν μας είχαν αφήσει άλλη επιλογή.

Επιπλέον, είχαμε δεσμευτεί το 1994 να επιμείνουμε στον πολιτικό δρόμο. Όχι απέναντι στην κυβέρνηση αλλά απέναντι στον κόσμο, απέναντι στην "κοινωνία των πολιτών", που όχι μόνο είχε στηρίξει το σκοπό μας, αλλά και είχε συμμετάσχει ενεργά στις πρωτοβουλίες που πήραμε κατά τη διάρκεια των 7 αυτών χρόνων. Αυτές οι πρωτοβουλίες έδωσαν χώρο για τη συμμετοχή όλων, αποκλείοντας μόνο την ατιμία και το έγκλημα.

Σύμφωνα με την εκτίμησή μας, είχαμε δεσμευτεί απέναντι σε αυτόν τον κόσμο. Για αυτό και το επόμενο βήμα μας, σκεφτήκαμε, έπρεπε να κινείται στην ίδια, πολιτική (σημ. των πολιτών) και ειρηνική, λογική.

3. Το δίδαγμα των προηγούμενων πρωτοβουλιών: Να κοιτάμε κάτω.

Ενώ η πολιτική τάξη το 2001

μετέτρεπε την προδοσία της σε νόμο, στις ζαπατιστικές κοινότητες γινόταν ενημέρωση από την αντιπροσωπεία που είχε συμμετάσχει στη λεγόμενη "Πορεία του Χρώματος της Γης". Αντίθετα με αυτό που θα περίμενε κανείς, η ενημέρωση δεν αναφερόταν τόσο σε αυτά που είχαν συζητηθεί και ακουστεί από πολιτικούς, ηγέτες, καλλιτέχνες, επιστήμονες και διανοούμενους, παρά σε όσα είχαμε δει και ακούσει από το Μεξικό των από κάτω.

Η ανάλυσή μας τότε ήταν ταυτόσημη με αυτή που είχαν κάνει οι 5.000 αντιπρόσωποι στη συνέλευση του 1999 καθώς και όσοι συμμετείχαν στην πορεία των 1.111 το 1997. Δηλαδή, ότι υπήρχε μία μερίδα του πληθυσμού που μας απευθυνόταν λέγοντάς μας: "Σας στηρίζουμε στον αγώνα σας για τις ιθαγενικές διεκδικήσεις, αλλά... εμείς; Τι κάνουμε εμείς;" Και αυτή η μερίδα αποτελούνταν από αγρότες, εργάτες, υπάλληλους, γυναίκες, νέους. Κυρίως γυναίκες και νέους, με όλα τα χρώματα αλλά την ίδια ιστορία ταπείνωσης, λεηλασίας, εκμετάλλευσης και καταστολής.

Όχι... δεν τους είδαμε να αποζητάνε τον ένοπλο ξεσηκωμό. Ούτε περιμένανε κάποιοι αρχηγό, έναν οδηγό, μία "αχτίδα ελπίδας". Όχι. Τους ακούσαμε και καταλάβαμε ότι περιμένανε να αγωνιστούμε όλοι μαζί για τις συγκεκριμένες ανάγκες και διεκδικήσεις τους, όπως ακριβώς κάνανε αυτοί για τις δικές μας. Κατανοήσαμε ότι όλος αυτός ο κόσμος αποζητούσε έναν άλλο τρόπο οργάνωσης, πολιτικής δράσης, αγώνα.

Η "έξοδος" των 1.111 και των 5.000 μας είχε ανοίξει ακόμη περισσότερο τα αυτιά και τα μάτια, γιατί οι σύντροφοι αυτοί είχαν ακούσει και δει ΑΜΕΣΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ τους από κάτω. Όχι μόνο τις συνθήκες ζωής ατόμων, οικογενειών, ομάδων, συλλογικοτήτων και οργανώσεων, αλλά και την αποφασιστικότητά τους να αγωνιστούν, την ιστορία τους, ένα "αυτός είμαι" και "είμαι εδώ". Και ήταν όλος αυτός ο κόσμος, που δεν είχε καταφέρει ποτέ να επισκεφτεί τις κοινότητές μας, που δεν γνώριζε από πρώτο χέρι την πορεία μας, παρά μόνο αυτά που εμείς είχαμε διηγηθεί. Και δεν ήταν κόσμος που θα τον βρίσκαμε στην πρώτη γραμμή των διάφορων πρωτοβουλιών μέσω των οποίων εμείς οι νεοζαπατίστας ερχόμασταν σε άμεση επαφή με τον κόσμο.

Ήταν κόσμος ταπεινός και απλός που δεν ακουγόταν από κανέναν, και που έπρεπε να τον ακούσουμε... για να μάθουμε, για να γίνουμε σύντροφοι. Το επόμενο βήμα μας έπρεπε να μας φέρει σε επαφή με αυτόν τον κόσμο. Και αν προηγουμένως προσπαθήσαμε να μιλήσουμε και να ακουστούμε, τώρα έπρεπε να ακούσουμε. Και όχι για να σχετιστούμε με αυτόν τον κόσμο συγκυριακά, αλλά μακροπρόθεσμα, σαν σύντροφοι.

Επίσης, αντιληφθήκαμε ότι οι ζαπατιστικές αντιπροσωπείες, κάθε φορά που προχωρούσαν σε κάποια πρωτοβουλία, παρέμεναν απομονωμένες από έναν συγκεκριμένο κύκλο ανθρώπων: Αυτούς που οργανώνανε, που αποφασίζανε πότε, πού και με ποιον έρχονταν σε επαφή οι ζαπατίστας. Δεν κρίναμε αυτούς τους ανθρώπους σαν καλούς ή κακούς, απλά κάναμε αυτή την επισήμανση. Για αυτό και η επόμενη πρωτοβουλία θα έπρεπε να μπορεί να "ανιχνεύσει" αυτούς τους "αποκλεισμούς" από την αρχή, ώστε να είναι σε θέση να τους αποφύγει στη συνέχεια.

Επιπλέον, με ή χωρίς τη θέλησή μας οι "έξοδοι" του EZLN είχαν ευνοήσει την επικοινωνία με ένα συγκεκριμένο τμήμα του πληθυσμού: Την μορφωμένη μεσαία τάξη, διανοούμενους, καλλιτέχνες, επιστήμονες, κοινωνικούς και πολιτικούς "αρχηγούς". Αν βρισκόμασταν σε θέση να διαλέξουμε, στην καινούρια μας αυτή πρωτοβουλία θα έπρεπε να επιλέξουμε ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και στους πλέον εξαθλιωμένους. Αν έπρεπε να διαλέξουμε, θα διαλέγαμε τους από κάτω και θα φτιάχναμε ένα χώρο συνάντησης

με αυτούς.

4. Το "κόστος" τού να είμαστε συνεπείς.

Κάθε συμπέρασμα που βγάλαμε στην

εσωτερική μας ανάλυση μας

οδηγούσε σε έναν ορισμό, και αυτός με τη σειρά του σε ένα νέο συμπέρασμα. Σύμφωνα με τον τρόπο μας, δεν μπορούσαμε να καλέσουμε τον κόσμο σε μία πρωτοβουλία χωρίς να του πούμε καθαρά τι σκεφτόμασταν και πού θέλαμε να πάμε. Αν κρίναμε ότι είχαμε τελειώσει με την πολιτική τάξη και με τους από πάνω, έπρεπε να το πούμε ξεκάθαρα. Έπρεπε να κάνουμε μια μετωπική και ριζική κριτική ΟΛΗΣ της πολιτικής τάξης και χωρίς εξαιρέσεις (όπως είχαμε διαφοροποιήσει κάποτε τον Cardenas από το PRD), εξηγώντας επαρκώς τους λόγους και τα επιχειρήματά μας για τη στάση μας αυτή. Δηλαδή, να δώσουμε στον κόσμο να καταλάβει ότι κάτι είχε σπάσει οριστικά.

Σκεφτήκαμε τότε (και, όπως φάνηκε, δεν είχαμε άδικο) ότι η μερίδα που τότε είχε υποστηρίξει τον Cardenas Solorzano θα "ξεχνούσε" τις νομοθετικές και διοικητικές κινήσεις του PRD, τις "μεταγραφές" πρώην μελών του PRI, τα κολλητικίδια με μεγαλοεπιχειρηματίες, τις κατασταλτικές επιθέσεις κυβερνητών του PRD ενάντια σε λαϊκά κινήματα που δεν κινούνταν στην τροχιά του, τη συνένοχη σιωπή του Λόπες Ομπραδόρ μπροστά στην ψηφοφορία της γερουσίας ενάντια στις συμφωνίες του San Andres... και θα ανακήρυττε τον Ομπραδόρ νέο αρχηγό. Για τον Ομπραδόρ θα μιλήσουμε παρακάτω. Αρκεί να πούμε ότι η κριτική μας προφανώς θα τον συμπεριλάμβανε και ότι, όπως αναμενότανε, αυτό θα ενοχλούσε και θα απομάκρυνε τη μερίδα αυτή που είχε κάποτε πλησιάσει τον νεοζαπατισμό.

Αυτή η μερίδα, που αποτελούνταν κατά κύριο λόγο από διανοούμενους, καλλιτέχνες, επιστήμονες και κοινωνικούς "αρχηγούς", συμπεριλάμβανε ακόμη τη λεγόμενη "κοινωνική βάση του PRD" και πολύ κόσμο που, χωρίς να υποστηρίζει ενεργά το PRD, πιστεύει ότι υπήρξε ή υπάρχει ακόμη κάτι που να σώζεται από την μεξικανική πολιτική τάξη. Και όλος αυτός ο κόσμος, μαζί με πολλούς άλλους που δεν προσυπέγραφαν ούτε προσυπογράφουν τις αναλύσεις και τις θέσεις του PRD, είχε δημιουργήσει ένα είδος ασπίδας γύρω από τις ζαπατιστικές κοινότητες. Είχαν κινητοποιηθεί κάθε φορά που δεχόμασταν κάποια επίθεση... εκτός από όταν η επίθεση προήλθε από το PRD.

Η κριτική και η αποστασιοποίησή μας από τον Ομπραδόρ, τον οποίον όλοι αυτοί θεωρούσαν και θεωρούν την εναλλακτική τους για να φτάσουν "πάνω", θα εκλαμβάνονταν σαν άμεση κριτική προς τους ίδιους. Τελικά όχι μόνο θα έπαυαν να μας υποστηρίζουν, αλλά θα στρέφονταν και εναντίον μας. Έτσι και έγινε.

Ανάμεσα στους "θριάμβους" αυτών που από τα πανεπιστήμια, τις επιστήμες, τις τέχνες, την κουλτούρα και τα Μ.Μ.Ε. στηρίζουν ανεπιφύλακτα και άκριτα τον Ομπραδόρ (και κάνουν επίδειξη αλαζονείας και δεσποτισμού... και ας μην έχουν ακόμη γίνει κυβέρνηση) ξεχωρίζει και ένας που πέρασε απαρατήρητος: Καταφέρνανε να κάνουν αυτό που δεν κατάφερε το χρήμα, οι πιέσεις και οι απειλές... να κλείσουν δηλαδή τους λίγους δημόσιους χώρους που έδιναν βήμα στο λόγο του EZLN. Πρώτα είπαν ψέματα, μετά διαστρέβλωσαν και συκοφάντησαν, μετά περιθωριοποίησαν και, τέλος, εξαφανίσανε το λόγο μας.

Τώρα έχουν όλο το πεδίο ελεύθερο για να αποτελέσουν την αηδιαστική ηχώ αυτών που λέει και ξελέει ο Ομπραδόρ, εντελώς απροκάλυπτα πλέον...

Το κόστος όμως δεν θα ήταν μόνο πολιτικό... αλλά και στρατιωτικό. Δηλαδή, η "ασπίδα" θα έπαυε να υπάρχει και η πιθανότητα μίας στρατιωτικής επίθεσης ενάντια στον EZLN θα ήταν όλο και πιο ελκυστική για τους ισχυρούς. Η επίθεση τότε θα είχε χρώμα χακί, μπλε (9), τρίχρωμο (10) ... ή και -όπως τελικά και έγινε- κίτρινο: Η προσκείμενη στο PRD κυβέρνηση του Zinacantan επιτέθηκε με όπλα ενάντια σε μία ειρηνική κινητοποίηση των ζαπατιστικών βάσεων στήριξης στις 10 Απρίλη του 2004, ενώ αμέσως μετά οι κίτρινοι παραστρατιωτικοί, κατευθυνόμενοι από το PRD, δημιούργησαν τα πρώτα "δίκτυα πολιτών" για την υποστήριξη του Ομπραδόρ. Άλλη μία... απώλεια μνήμης αυτών που διαμαρτύρονται για την μη στήριξη του PRD από τους Ζαπατίστας.

Τότε ήταν που αποφασίσαμε να διαχωρίσουμε την πολιτικοστρατιωτική οργάνωση από την πολιτική δομή των κοινοτήτων. Αυτό ήταν μία επείγουσα ανάγκη. Η ανάμειξη της πολιτικοστρατιωτικής δομής στις κοινότητες, από ενστικτώδης και αυθόρμητη που ήταν στην αρχή, είχε πλέον μετατραπεί σε εμπόδιο. Ήταν η στιγμή να κάνουμε στην άκρη και να μην παρεμβαίνουμε. Σκοπός όμως δεν ήταν μόνο να αποφύγουμε το ενδεχόμενο η πορεία που είχαν διανύσει οι ζαπατιστικές κοινότητες (με δικό τους κόπο, σκέψη και δημιουργικότητα) να καταστραφεί μαζί με τον EZLN ή να παρεμποδιστεί από αυτόν. Θέλαμε ακόμη το κόστος της κριτικής στην πολιτική τάξη να "πληρωθεί" μόνο από τον EZLN και, κατά προτίμηση, από τον στρατιωτικό του αρχηγό και αντιπρόσωπο.

Αλλά όχι μόνο. Σε περίπτωση που οι ζαπατιστικές κοινότητες θα αποφάσιζαν να κάνουν το βήμα που ο EZLN έκρινε ως απαραίτητο, επείγον και συνεπές, θα έπρεπε να είμαστε έτοιμοι να επιβιώσουμε σε μία ενδεχόμενη επίθεση. Για αυτό και, αργότερα, η Έκτη διακήρυξη της ζούγκλας Λακαντόνα θα ξεκινούσε με έναν κόκκινο συναγερμό, για τον οποίο επί χρόνια προετοιμαζόμασταν.

5. Αντικαπιταλιστική και Αριστερή.

Το βασικό συμπέρασμα όμως στο οποίο

καταλήξαμε δεν είχε σχέση

με ζητήματα, ας πούμε, τακτικής, αλλά

με κάτι πολύ πιο βασικό: Ο υπεύθυνος του πόνου,

της αδικίας, της υποτίμησης, της λεηλασίας και των χτυπημάτων με τα οποία ζούσαμε είναι ένα οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και ιδεολογικό σύστημα... το καπιταλιστικό. Το επόμενο βήμα του νεοζαπατισμού θα έπρεπε να καταδεικνύει ξεκάθαρα τον υπεύθυνο όχι μόνο της καταστρατήγησης των δικαιωμάτων και της κουλτούρας των ιθαγενών αλλά και της εκμετάλλευσης της πλειοψηφίας του λαού του Μεξικού. Έπρεπε δηλαδή να είναι μία πρωτοβουλία αντισυστημική. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, αν και όλες οι πρωτοβουλίες του EZLN έτειναν να έχουν αντισυστημικό χαρακτήρα, δεν ορίζονταν ξεκάθαρα ως τέτοιες. Όλες μας οι κινητοποιήσεις γύρω από τα δικαιώματα και την κουλτούρα των ιθαγενών κινούνταν στο πλαίσιο του συστήματος, συχνά δε με σκοπό την οικοδόμηση ενός διαλόγου και θεσμικού πλαισίου εντός της νομιμότητας.

9. Μπλε. Το χρώμα του PAN.

10. Τα χρώματα του PRI είναι το κόκκινο, άσπρο, πράσινο, ίδια με της μεξικανικής σημαίας.

Ο ορισμός του καπιταλισμού ως κύριου υπεύθυνου και εχθρού έφερε και ένα άλλο συμπέρασμα: Έπρεπε να πάμε πιο πέρα από τον ιθαγενικό αγώνα. Όχι μόνο σε επίπεδο διακηρύξεων και διακηρυγμένων σκοπών αλλά και σε επίπεδο οργάνωσης.

Χρειαζόταν... χρειάζεται, σκεφτήκαμε... σκεφτόμαστε, ένα κίνημα που να ενώνει τους αγώνες ενάντια στο σύστημα που μας λεηλατεί, μας εκμεταλλεύεται, μας καταστέλλει και μας υποτιμάει ως ιθαγενείς. Και όχι μόνο εμάς ως ιθαγενείς αλλά και εκατομμύρια άλλους που δεν είναι ιθαγενείς: Εργάτες, αγρότες, υπάλληλους, μικρούς εμπόρους, πλανόδιους/ες, εργαζόμενους/ες στο σεξ, άνεργους, μετανάστες/τριες, υποαπασχολούμενους/ες,

Στην ιστορία της δημόσιας ζωής του EZLN είχαμε γνωρίσει πολλές οργανώσεις και ιθαγενικούς λαούς και είχαμε ευτυχώς σχετιστεί μαζί τους. Το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο μας είχε δώσει τη δυνατότητα όχι μόνο να γνωρίσουμε και να διδαχθούμε από τους αγώνες και τις αυτόνομες διαδικασίες που προωθούσαν οι ιθαγενικοί λαοί, αλλά και να σχετιζόμαστε με τους υπόλοιπους με αμοιβαίο σεβασμό.

Αλλά επίσης είχαμε γνωρίσει οργανώσεις, συλλογικότητες και πολιτικές-πολιτιστικές ομάδες με σαφή αντικαπιταλιστικό και αριστερό χαρακτήρα. Απέναντι σε αυτές είχαμε διατηρήσει μία σχετική δυσπιστία, απόσταση και σκεπτικισμό. Η σχέση είχε υπάρξει, κυρίως, σχέση συνεχούς... μη επικοινωνίας... και από τις δύο πλευρές.

Αναγνωρίζοντας το καπιταλιστικό σύστημα ως υπεύθυνο του πόνου των ιθαγενών, ο EZLN έπρεπε να αναγνωρίσει ότι δεν ήμασταν εμείς οι μόνοι που βιώναμε πόνο. Ήταν και είναι και όλοι οι άλλοι/ες που συναντούσαμε εδώ και 12 χρόνια. Το να αναγνωρίσουμε την ύπαρξή τους, σήμαινε να αναγνωρίσουμε την ιστορία τους. Καμία από αυτές τις οργανώσεις, ομάδες και συλλογικότητες δεν είχε "γεννηθεί" με τον EZLN, ούτε αντιγράφοντάς τον, ούτε στη σκιά του, ούτε υπό την "προστασία" του. Ήταν και είναι ομαδοποιήσεις με μία δική τους ιστορία αγώνα και αξιοπρέπειας. Μία αντισυστημική αντί-καπιταλιστική πρωτοβουλία έπρεπε όχι μόνο να τις λάβει σοβαρά υπ' όψιν, αλλά και να οικοδομήσει μία ειλικρινή σχέση μαζί τους, μία σχέση δηλαδή σεβασμού.

Οι σύντροφοι του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου μας είχαν διδάξει ότι η αναγνώριση των διαφορετικών ιστοριών, τρόπων και ορίων είναι η βάση του σεβασμού. Για αυτό και σκεφτόμασταν ότι ήταν δυνατόν να θέσουμε τη σκέψη αυτή και σε άλλες οργανώσεις, ομάδες και συλλογικότητες αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα. Η καινούρια πρωτοβουλία μας έπρεπε να βασιστεί στη δημιουργία συμπτώσεων και συμμαχιών με αυτούς τους άλλους, χωρίς αυτό να σημαίνει οργανική ενότητα ή ηγεμονία αυτών ή του EZLN.

Όσο εκεί πάνω εξελισσόταν ο αγώνας για τον προεδρικό θώκο, γινόταν όλο και πιο

6. Κοιτάζοντας ψηλά... σε αυτά που δεν λέγονται.

σαφές ότι το πιο σημαντικό από όλα έμενε και θα έμενε ανέγγιχτο: Το κυρίαρχο οικονομικό μοντέλο. Το σύστημα δηλαδή που υπομένουμε σαν ινδιάνικοι λαοί, σαν μεξικάνοι και που δεν αμφισβητούνταν φυσικά από κανέναν από αυτούς που τσακώνονταν εκεί πάνω: Ούτε από το PRI ούτε από το PAN ούτε από το PRD.

Όπως έχει επισημανθεί, όχι μόνο από εμάς, η υποτίθεται "αριστερή" πρόταση (του PRD γενικά και του Ομπραδόρ ειδικότερα), ούτε ήταν ούτε είναι αυτό που λέει ότι είναι. Ήταν και είναι ένα πρόγραμμα διαχείρισης της κρίσης που διασφαλίζει τα κέρδη των μεγαλοιδιοκτητών και επιχειρεί να ελέγξει την κοινωνική δυσарέσκεια επιστρατεύοντας οικονομικά βοηθήματα, την κατά το δυνατόν αφομοίωση κινήμάτων και των ηγετικών τους μορφών, απειλές και καταστολή. Από την άφιξη του Cardenas Solorzano, τον οποίον διαδέχτηκαν οι Rosario Robles, Λόπες Ομπραδόρ και Alejandro Encinas στην κυβέρνηση της πρωτεύουσας, η πόλη του Μεξικό κυβερνούνταν και κυβερνάται όπως με το PRI, αλλά με τη σημαία του PRD. Αλλάξε το κόμμα αλλά όχι και η πολιτική.

Ο Λόπες

Ομπραδόρ όμως έχει κάτι που έλειπε από όλους τους προηγούμενους: Χάρισμα στο λόγο και ικανότητες. Αν ο Cardenas πριν κάποια χρόνια χρησιμοποίησε την κυβέρνηση της πόλης σαν σκαλοπάτι για την προεδρία, το ίδιο έκανε αναμφισβήτητα και ο Ομπραδόρ, αλλά με πολύ περισσότερη επιδεξιότητα και τύχη από τον μηχανικό. Η κυβέρνηση του Vicente Fox, με τις αδεξιότητές της, αποτέλεσε πρώτης τάξης προωθητή και διαφημιστή της υποψηφιότητας του PRD. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας, ο Ομπραδόρ θα κέρδιζε τις εκλογές για την προεδρία της δημοκρατίας

Και δεν κάναμε λάθος. Ο Ομπραδόρ απέσπασε το μεγαλύτερο μέρος των ψήφων ανάμεσα σε όλους όσους φαγώνονταν για την προεδρία. Αν και όχι με την άνεση που είχε προβλέψει, υπερτέρησε ξεκάθαρα και με διαφορά.

Αυτό στο οποίο κάναμε λάθος ήταν ότι πιστέψαμε πως το μέσο της εκλογικής νοθείας ήταν κάτι που ανήκε στο παρελθόν. Θα μιλήσουμε όμως αργότερα για αυτό.

Συνεχίζοντας με την ανάλυσή μας, η άφιξη του Ομπραδόρ και της ομάδας του (που αποτελούνταν από καθαρόαιμους, ξεδιάντροπους ή ντροπιασμένους οπαδούς του Salinas, και διάφορους άλλους αχρείους και ποταπούς τύπους) στην προεδρία της δημοκρατίας,

Δεύτερο Μέρος: Οι δρόμοι της 'Αλλης

Τον Αύγουστο του 2003 γεννιούνται τα ζαπατιστικά Caracoles και, μαζί τους, οι λεγόμενες Επιτροπές Καλής Διακυβέρνησης. Προχώρησε, τότε, ο διαχωρισμός, ως κατεύθυνση, ανάμεσα στον πολιτικο-στρατιωτικό μηχανισμό του EZLN και τις πολιτικές δομές των ζαπατιστικών χωριών. Παράλληλα, φροντίσαμε για τη διαδοχή στη διοίκηση και ολοκληρώθηκαν οι λεπτομέρειες σχετικά με την άμυνα και την αντίσταση σε ενδεχόμενη στρατιωτική επίθεση. Τα πρώτα βήματα για την Έκτη Διακήρυξη και γι' αυτό που αργότερα θα αποτελούσε την Άλλη Καμπάνια είχαν γίνει.

1. Μόνοι/ες;

Κατά τη διάρκεια του δεύτερου μισού του 2004, ο EZLN δημοσιεύει, σε μια σειρά κειμένων, τη βάση της κριτικής του θέσης απέναντι στην πολιτική τάξη και "στέλνει" σήματα ως προς το πού πηγαίνει το πράγμα. Αρχές του 2005 ήταν έτοιμες οι βάσεις στις οποίες θα χτιζόταν η Έκτη Διακήρυξη της Selva Lacandona.

Ο προεκλογικός αγώνας είχε προχωρήσει εδώ και καιρό. Παρουσιάζονταν τότε τρεις πιθανοί δρόμοι για τον EZLN: να ενσωματωθεί στο "κύμα" του Λόπες Ομπραδόρ, αγνοώντας τα σημάδια και τα δεδομένα που είχαμε σχετικά με την πραγματική του τάση (δηλαδή να γίνουμε ασυνεπείς) να σιωπήσει και να περιμένει να δει τι θα γινόταν με την εκλογική διαδικασία ή να παρουσιάσει το σχέδιο που ετοιμάζαμε.

Η απόφαση έπρεπε να ληφθεί από τις κοινότητες και όχι τη ζαπατιστική διοίκηση. Έτσι, άρχισε να ετοιμάζεται αυτό που αργότερα θα ήταν ο κόκκινος συναγερμός, η εσωτερική σύσκεψη και, εντέλει, η Έκτη Διακήρυξη.

Το αμέσως προηγούμενο της Έκτης ήταν το κείμενο που ονομάστηκε "Η Απίθανη Γεωμετρία της Εξουσίας". Έρχεται μετά ο κόκκινος συναγερμός, που κάποιοι τον ερμήνευσαν ως ανακοίνωση ζαπατιστικής επίθεσης ή ως "απάντηση" στις συνεχείς στρατιωτικές περιπολίες. Δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αποτελούσε προληπτικό μέτρο σε περίπτωση εχθρικής στρατιωτικής δράσης... την οποία ενθάρρυναν οι επιθέσεις των προοδευτικών διανοουμένων από τα MME, οι οποίοι, απογοητευμένοι που δεν τους συνοδεύαμε στους επαίνους τους προς τον AMLO -και δεν μέναμε ήσυχοι- μας επιτίθεντο ωμά.

Στα ζαπατιστικά χωριά συζητιέται η Έκτη και εκείνα αποφασίζουν και λένε: "Αν και μένουμε μόνοι, είμαστε έτοιμοι". Δηλαδή, να διασχίσουμε μόνοι/ες τη χώρα, να ακούσουμε τους από κάτω, να ξεκινήσουμε με τον κόσμο αυτό το Εθνικό Πρόγραμμα Αγώνα, για να αλλάξουμε τη χώρα μας και να δημιουργήσουμε μια νέα συμφωνία, ένα νέο Σύνταγμα. Τρία χρόνια ετοιμαζόμασταν γι' αυτό: για να μείνουμε μόνοι/ες.

Αλλά δεν έγινε έτσι.

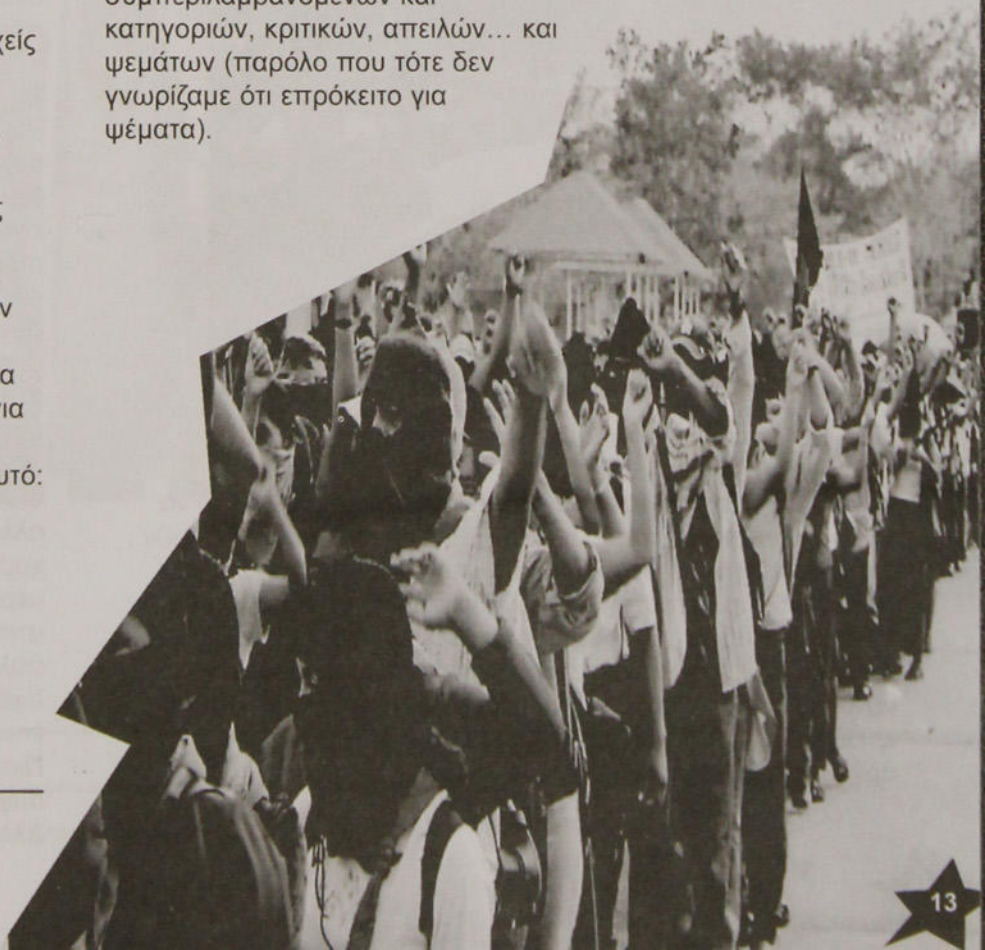
Γρήγορα η Έκτη Διακήρυξη άρχισε να δέχεται συμμετοχές. Έφτασαν μηνύματα από ολόκληρη τη χώρα που έδειχναν ότι η Έκτη όχι μόνο είχε γίνει κατανοητή και αποδεκτή, αλλά και ότι πολλοί/ες την είχαν κάνει κτήμα τους. Μέρα με τη μέρα, η Έκτη μεγάλωσε και έγινε πανεθνική.

2. Τα πρώτα βήματα... και οι τριβές.

Όπως εξηγήσαμε προηγουμένως, είχαμε προβλέψει μια μακρά πορεία. Η ιδέα μας ήταν να καλέσουμε σε μια σειρά από αρχικές συναντήσεις για να γνωριστούμε, όσοι αγκαλιάζουμε το σκοπό και το δρόμο. Και οι συναντήσεις αυτές θα έπρεπε να διαφέρουν από αυτές που είχαν πραγματοποιηθεί σε άλλες περιπτώσεις. Τώρα, το ζαπατιστικό αυτό έπρεπε να έχει την πρώτη θέση

Ξεκινήσαμε τις συναντήσεις με τις πολιτικές οργανώσεις, με σκοπό να τους δείξουμε τη σημασία που τους αναγνωρίζαμε. Κατόπιν με τους ιθαγενικούς λαούς και τις οργανώσεις, για να τους υπογραμμίσουμε ότι δεν εγκαταλείπαμε τον αγώνα μας αλλά τον εντάσσαμε σε έναν μεγαλύτερο. Έπειτα, με κοινωνικές οργανώσεις, ανιχνεύοντας ένα έδαφος στο οποίο ο άλλος είχε χτίσει την ιστορία του. Πιο μετά, με ΜΚΟ, ομάδες και συλλογικότητες διαφόρων τύπων που πάντα παρέμεναν κοντά μας. Μετά με οικογένειες και άτομα, δηλώνοντας έτσι ότι για μας μετρούσαν όλοι/ες, δεν έχει σημασία το μέγεθος ή ο αριθμός τους. Στο τέλος, με τους διαφορετικούς/ες, αναγνωρίζοντας, δηλαδή, ότι αν κοιτάζουμε τα πράγματα απ' έξω η οπτική μας είναι περιορισμένη (όπως ούτως ή άλλως είναι).

Τον Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέμβριο του 2005 πραγματοποιούνται οι λεγόμενες "προπαρασκευαστικές συναντήσεις". Σ' αυτές κρατήσαμε τον λόγο μας, ακούσαμε με προσοχή και σεβασμό ΟΛΑ όσα ειπώθηκαν, συμπεριλαμβανομένων και κατηγοριών, κριτικών, απειλών... και φεμάτων (παρόλο που τότε δεν γνωρίζαμε ότι επρόκειτο για φέματα).

Στις 16 Σεπτεμβρίου του 2005, πριν από ένα χρόνο, παρουσία της μακαρίτισσας πλέον Comandanta Ramona, η διοίκηση του EZLN παρουσίασε επίσημα στο σύνολο των συμμετεχόντων την "Άλλη Καμπάνια" ενημέρωσε ότι θα συμμετείχε στο κίνημα με μια αντιπροσωπεία της διοίκησής της (που ονομάστηκε Επιτροπή "Εκτη"), καθώς και με τις ζαπατιστικές κοινότητες και ανακοίνωσε την "αναχώρηση" του πρώτου εξερευνητή, του απεσταλμένου Μηδέν (υποδηλώνοντας έτσι ότι θα ακολουθούσαν και άλλοι/ες), με την αποστολή να γνωρίσει και να ακούσει όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, σε ολόκληρη τη χώρα, που δεν είχαν μπορέσει να παρευρεθούν στις προπαρασκευαστικές συναντήσεις, και να εξερευνήσει τις συνθήκες στις οποίες η Επιτροπή "Εκτη" θα πραγματοποιούσε το έργο της.

Στην πρώτη αυτή γενική συνέλευση ο EZLN προτείνει να διατηρηθεί ο σκοπός της Έκτης να δημιουργήσουμε έναν άλλο τρόπο να κάνουμε πολιτική και να λαμβάνουμε υπόψη το λόγο όλων, ανεξάρτητα από το αν έχουν παρευρεθεί στις συνελεύσεις.

Επίσης στη συνάντηση αυτή έγιναν από κάποιες οργανώσεις και οι πρώτες απόπειρες να συμπεριλάβουν την Άλλη Καμπάνια στη λίστα των τίτλων που συγκροτούν την "Promotora"⁽¹⁾, το "Frentote" και τον λεγόμενο "Εθνικό Διάλογο". Απέναντι στη στάση αυτή, ο EZLN πρότεινε να μην αποφασιστεί τίποτε εκεί. Να συζητηθεί, να παρουσιαστούν επιχειρήματα, αλλά να μη ληφθούν αποφάσεις ΧΩΡΙΣ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΟΛΩΝ. Όσοι επένδυν στο γεγονός ότι στις συνελεύσεις θα αποφασιζόταν το ουσιώδες, παρά την απουσία της μεγάλης πλειοψηφίας των συμμετεχόντων, συνάντησαν το πρώτο τους εμπόδιο όταν αποφασίστηκε ότι τα λεγόμενα "6 σημεία" θα συζητούνταν από όλους και όλες σε ολόκληρη τη χώρα.

Αργότερα, στις συναντήσεις μετά τη γενική αυτή συνέλευση, ο EZLN πήρε αποστάσεις από τις οργανώσεις αυτές, λόγω των χειρισμών τους.

Οι ηγεσίες των λίγων αυτών οργανώσεων, ομάδων και συλλογικοτήτων δεν υπήρξαν έντιμες. Όπως φάνηκε αργότερα, επένδυν στο να μπουν στο κίνημα με σκοπό να το καθοδηγήσουν, να το σπάσουν... ή να διαπραγματευθούν μια καλύτερη θέση στην "αγορά", στην οποία μετατρεπόταν το κίνημα γύρω από τον AMLO. Ήταν τόσο σίγουροι ότι θα γινόταν πρόεδρος... ε! καλά, επίσημος πρόεδρος, που ένιωθαν ότι έχαναν το τραίνο (του προϋπολογισμού) και αυτοί ούτε εισιτήριο δεν είχαν. Και η Άλλη ήταν το εμπόρευμα που θα αντάλλασαν για καλοπληρωμένες αργομισθίες, υποψηφιότητες και θέσεις.

3. Τα πρώτα προβλήματα.

Στη γενική αυτή συνέλευση φάνηκε, επίσης, ότι υπήρχε μια ανισορροπία: οι ομάδες και οι συλλογικότητες (που βρίσκουν στη συνέλευση τον φυσικό τους χώρο για να συζητούν και να αποφασίζουν) είχαν μεγάλο πλεονέκτημα σε σχέση με τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, τις

οικογένειες και τα άτομα... καθώς και σε σχέση με τους ινδιάνικους λαούς.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να πούμε ότι η πλειοψηφία των συμμετεχόντων στην Έκτη Διακήρυξη είναι ιθαγενείς (και αυτό χωρίς να υπολογίζουμε τους ζαπατίστας). Αν αυτό δεν αντανάκλαται στις εκδηλώσεις και τις συναντήσεις, είναι γιατί οι ινδιάνικοι λαοί έχουν άλλους χώρους συμμετοχής και αγώνα, λιγότερο "ορατούς". Αρκεί να πούμε ότι αν τώρα, κάπου, για κάποιο λόγο, συγκεντρώνονταν όλοι οι συμμετέχοντες, θα υπήρχε (με έναν πολύ συντηρητικό υπολογισμό) μια αναλογία 10 ιθαγενείς για κάθε άτομο άλλης πολιτικής, κοινωνικής οργάνωσης, ΜΚΟ, ομάδας, συλλογικότητας, οικογένειας ή συμμετέχοντα. Μακάρι οι ινδιάνικοι λαοί να γινόταν να διδάξουν όλους και όλες ότι δεν χρησιμοποιούμε το "εγώ" αλλά το "εμείς" για να δώσουμε όνομα και να χαρακτηρίσουμε αυτό που είμαστε. Αυτά όλα είδαμε και μερικά ακόμα (π.χ. ότι δεν υπήρχε ένας μηχανισμός λήψης αποφάσεων, ούτε κάποιος χώρος για τη συζήτηση? ότι οι συλλογικότητες και οι ομάδες ήθελαν να επιβάλλουν τον δικό τους τρόπο στις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις και αντιστρόφως). Όμως δεν μας προξένησε ανησυχία. Πιστεύαμε ότι το βασικό ήταν να γνωριστούμε όλοι/ες, και αργότερα θα αποφασίζαμε όλοι/ες μαζί το προφίλ της Άλλης, που ως τότε ήταν ακόμα ημιτελής.

4. Τα στάδια.

Κατά τη γνώμη μας, το ξεκίνημα της Άλλης και η "αναχώρηση" για την πρώτη περιοδεία κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου είχε αρκετά πλεονεκτήματα. Το πρώτο ήταν ότι, λόγω της θέσης μας κατά της πολιτικής τάξης, δεν θα γινόμασταν "ελκυστικοί/ες" στις εξέδρες και τις συναντήσεις για όσους/ες μετείχαν και εξακολουθούν να μετέχουν στον εκλογικό αγώνα. Το γεγονός ότι προχωρούσαμε προς την αντίθετη κατεύθυνση από τους "καλά σκεπτόμενους" θα εξέθετε όσους είχαν παλιότερα πλησιάσει τον EZLN μόνο και μόνο για να βγάλουν φωτογραφίες, και θα τους προέτρεπε να μας αποφύγουν και να πάρουν αποστάσεις από τον νεοζαπατισμό (με βιβλία, δηλώσεις... και υποψηφιότητες).

Το δεύτερο, όχι λιγότερο σημαντικό, ήταν ότι πηγαίνοντας να ακούσουμε τους/ις από κάτω, ο λόγος των υπόλοιπων αγώνων θα γινόταν ορατός, και κατά συνέπεια χειροπιαστή η ιστορία και η πορεία τους. Έτσι, το να "εμφανιστεί" κάποιος στην Άλλη θα ήταν σαν να "εκδηλώνεται" σε σχέση με την καταστολή των κασίκες(2), της κυβέρνησης, των επιχειρηματιών και των κομμάτων. Κατά τη γνώμη μας, όσοι εμπλέκονταν στον προεκλογικό αγώνα θα φορτώνονταν το βάρος της καταστολής, ελαφρύνοντας έτσι τις "πλάτες" των μικρών αγώνων και οργανώσεων. Ένα πλεονέκτημα επιπλέον ήταν ότι, απορροφημένοι καθώς ήταν εκεί πάνω με τις εκλογές, θα μας άφηναν ήσυχους ως προς το σχέδιό μας και ο νεοζαπατισμός θα έπαυε να αποτελεί μόδα.

Τότε λοιπόν σκεφτήκαμε τα επόμενα χρονικά διαστήματα:

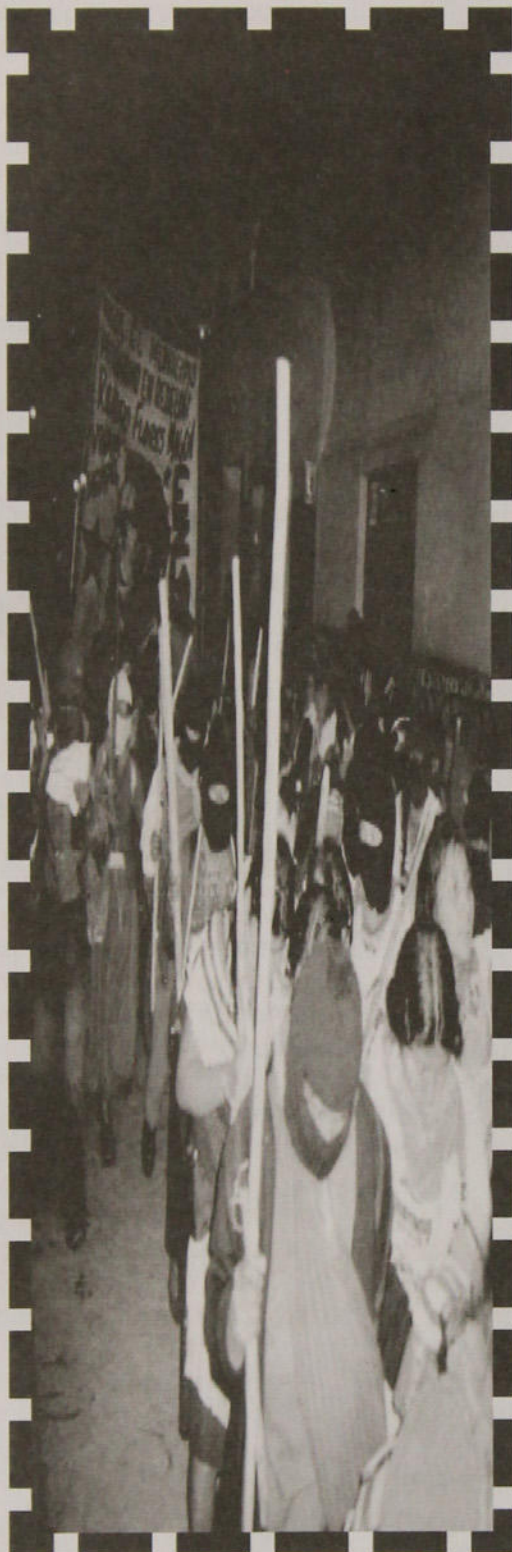
- Έξι μήνες περιοδεία εξερεύνησης και γνωριμίας σε ολόκληρη τη χώρα (από τον Ιανουάριο ως τον Ιούνιο του 2006). Τελειώνοντας (την περιοδεία), θα κάνουμε ενημέρωση σε όλη την Άλλη: "αυτοί είμαστε, βρισκόμαστε εδώ, αυτή είναι η ιστορία μας" αφήνουμε να περάσει η εκλογική διαδικασία και ετοιμάζουμε το επόμενο βήμα.

- Έπειτα, ένα επόμενο στάδιο εμβάθυνσης της γνωριμίας και αφιερωμένο στη δημιουργία των μέσων επικοινωνίας και υποστήριξης των συμμετεχόντων (του δικτύου), με σκοπό την αλληλοβοήθεια και υπεράσπιση μεταξύ μας (με τη συμμετοχή, πλέον, περισσότερων απεσταλμένων από την Επιτροπή "Εκτη" -από το Σεπτέμβριο του 2006 ως τα τέλη του 2007-, με ενδιάμεσα διαστήματα για να ενημερώνουν και να αντικαθίστανται οι απεσταλμένοι).

- Αργότερα, (κατά τη διάρκεια όλου του 2008), η έκθεση, η συζήτηση και ο καθορισμός του προφίλ της Άλλης, σύμφωνα με την άποψη όλων των συμμετεχόντων και όχι μόνο του EZLN.

- Το 2009, 3 χρόνια μετά το ξεκίνημά της, η Άλλη θα μπορούσε πλέον να παρουσιαστεί στο λαό μας με δικό της πρόσωπο και φωνή, που θα είχαν δημιουργηθεί από όλους και όλες. Και τότε ναι, θα ξεκινάγαμε μαζί με και για τους/ις από κάτω το Εθνικό Πρόγραμμα Αγώνα, αντικαπιταλιστικό και της αριστεράς.

Θυμίζουμε ότι, σύμφωνα με τις αναλύσεις μας, τη χρονιά εκείνη θα τελείωνε το "λοπεζομπραδορικό(3) όνειρο". Η πατρίδα μας, τότε, δεν θα είχε ως μοναδικό της μέλλον την απογοήτευση, την αποθάρρυνση και την απελπισία, αλλά θα υπήρχε "κάτι άλλο"...

2. Cacique. Ονομάζεται ο αρχηγός ιθαγενικής κοινότητας που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των μεγαλογαιοκτημόνων και της κυβέρνησης, επιβάλλοντας την εξουσία του με τη βία. Συμβολίζει το μεξικανικό πολιτικό σύστημα.

3. Οι προσδοκίες των ψηφοφόρων του υποψήφιου της κεντροαριστεράς στις προεδρικές εκλογές Λόπες Ομπραδόρ για αλλαγή.

5. Τα βήματα ως το Ατένκο: είμαστε σύντροφοι/ισσες;

Τότε, λοιπόν, ξεκίνησε η περιοδεία... και συνέβη ό,τι συνέβη. Ο πόνος που είχαμε διαισθανθεί ήταν λίγος μπροστά σ' αυτά που συναντούσαμε, ακούγαμε και μαθαίναμε στο πέρασμά μας. Κυβερνήσεις όλων των πολιτικών κομμάτων (συμπεριλαμβανομένων και εκείνων της υποτιθέμενης "αριστεράς" - PRD, PT και Convergencia) να συμμαχούν με κασίκες, γαιοκτήμονες και επιχειρηματίες για να υφαρπάξουν, να εκμεταλλευθούν, να περιφρονήσουν και να καταστείλουν εχιδάριοις(4), ιθαγενικές κοινότητες, μικροπωλητές και πλανόδιους, εργαζόμενους/ες στο σεξ, εργάτες, υπαλλήλους, δασκάλους, φοιτητές, νέους και νέες, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένους να καταστρέψουν τη φύση, να πουλήσουν την ιστορία και τον πολιτισμό να ενισχύσουν ιδέες και ενέργειες γεμάτες αδιαλλαξία, αποκλεισμούς, σεξισμό, ομοφοβία και ρατσισμό. Και τίποτε από όλα αυτά δεν παρουσιαζόταν στα μεγάλα ΜΜΕ.

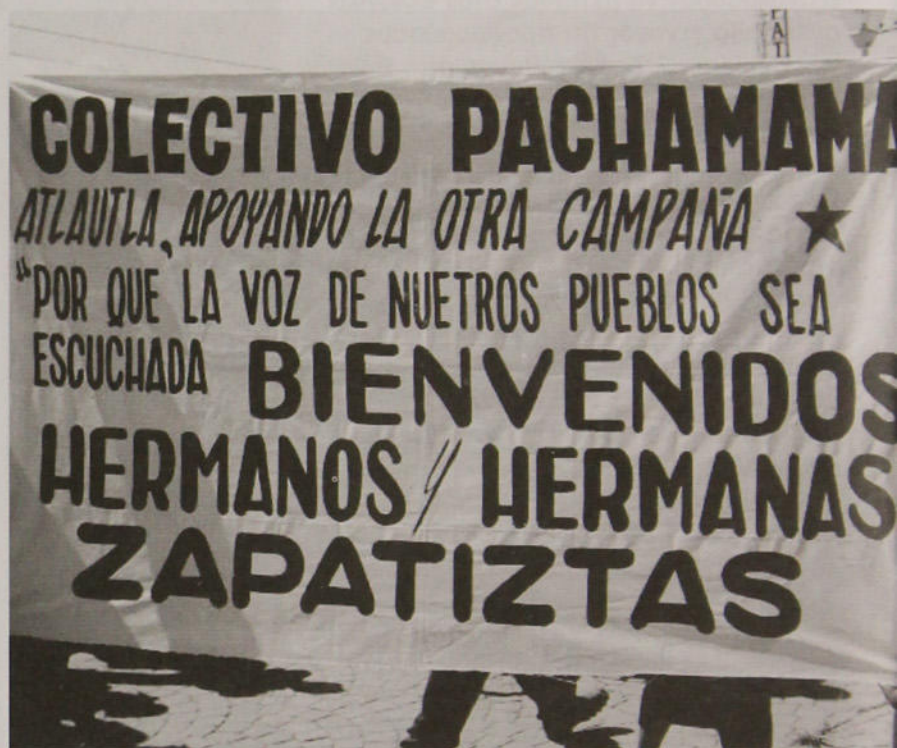
Αλλά αν το Μεξικό των από κάτω που συναντούσαμε ανέβλυζε έναν πόνο που προκαλούσε οργή, οι οργανωμένες εξεγέρσεις που εμφανίζονταν, ενωμένες, αποκάλυπταν (και ξυπνούσαν) μια "άλλη" χώρα, σε αναβρασμό, σε αγώνα, που δημιουργεί δικές της εναλλακτικές.

Αν στα πρώτα της βήματα η περιοδεία της "Εκτης" Επιτροπής είχε θεωρηθεί με τον βλακώδη τρόπο εκείνου που κοιτάει μόνο προς τα πάνω, ως "περιπλανώμενο κουτί παραπόνων", αυτό γρήγορα άλλαξε, και ο λόγος του άλλου, της άλλης απόκτησε το μέγεθος που μέχρι τότε είχε αποκρύψει η σιωπή των από πάνω. Ακούστηκαν και είχαν απήχηση στους/ες υπόλοιπους/ες έντιμους/ες συμμετέχοντες/ουσες εκπληκτικές ιστορίες ηρωισμού, αφοσίωσης και θυσίας στην πορεία της αντίστασης απέναντι στην καταστροφή που έρχεται από τα πάνω.

Φτάσαμε έτσι στην Πολιτεία του Μεξικού και στο D.F.(5) (Ομοσπονδιακό Διαμέρισμα) με ένα φορτίο που περιείχε τα καλύτερα από όλα τα χρώματα που αγωνίζονται από κάτω. Το ημερολόγιο έδειχνε 3 και 4 Μαΐου 2006 και το αίμα και ο πόνος έβαψαν τον λαό του Ατένκο και τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Άλλης Καμπάνιας.

Δίνοντας ένα πραγματικό μάθημα στην Άλλη για τη σημασία της λέξης σύντροφος και συντρόφισσα, το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης, του Ατένκο, κινητοποιήθηκε για να στηρίξει τους συντρόφους του Texcoco. Η δημοτική κυβέρνηση (PRD), προσποιούμενη ότι συνδιαλέγεται και διαπραγματεύεται, καλούσε την ίδια στιγμή την πολιτειακή (PRI) και ομοσπονδιακή αστυνομία (PAN). Τα πλέον αντιπροσωπευτικά κόμματα της πολιτικής τάξης, PRD, PRI, PAN, ένωσαν τις δυνάμεις τους για να χτυπήσουν την Άλλη. Γύρω στους 200 συντρόφους/ισσες δέχθηκαν επίθεση, χτυπήθηκαν, βασανίστηκαν και φυλακίστηκαν.

Ένας ανήλικος, ο Javier Cortes Santiago, δολοφονήθηκε από την αστυνομία. Ο νεαρός σύντροφός μας Alexis Benhumea Hernandez, συμμετέχων στην Άλλη και φοιτητής του UNAM, μετά από μακρύ ψυχорράγημα πέθανε, επίσης δολοφονημένος.

4. Ejidatario: Μέλος του εχίδο (κοινοτική ιδιοκτησία της γης).

5. Έτσι ονομάζεται η Πόλη του Μεξικού.

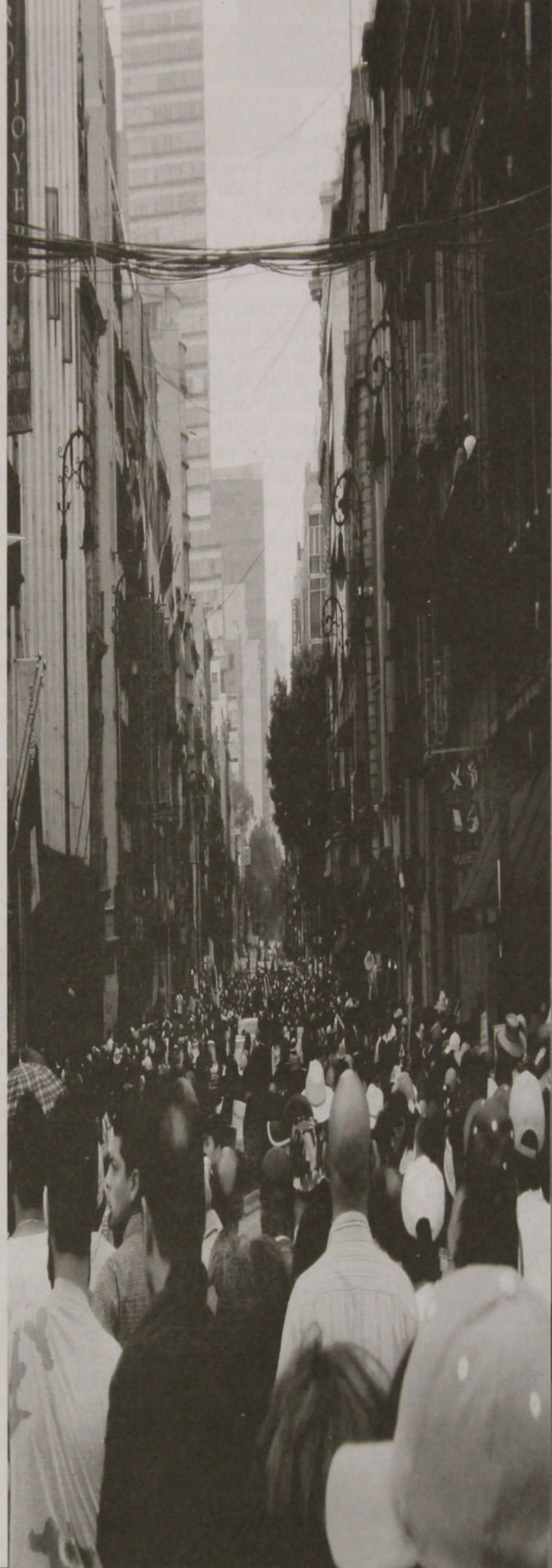
Η πλειοψηφία αντιδράσαμε και ξεκινήσαμε δράσεις αλληλεγγύης και υποστήριξης, καταγγελίας και πίεσης. Ως ελάχιστο δείγμα εντιμότητας και συντροφικότητας, σταματήσαμε την περιοδεία της "Εκτης" Επιτροπής του EZLN και ασχοληθήκαμε κατ' αρχάς με το να αντικρούσουμε την εκστρατεία δυσφήμισης και ψεμάτων που γινόταν, μέσω των ΜΜΕ, εναντίον του Μετώπου των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης (κάτι το οποίο έθιξε κάποιους συντρόφους και συντρόφισσες των εναλλακτικών μέσων) κατόπιν με δραστηριότητες που είχαν στόχο τη συγκέντρωση χρημάτων για τους κρατούμενους και τις κρατούμενες και με ενέργειες που θα εξέθεταν την αλήθεια σχετικά με αυτό που συνέβη.

Σε αντίθεση με την πλειοψηφία της Άλλης, μερικές οργανώσεις ενδιαφέρθηκαν και κινητοποιήθηκαν μόνο όσο είχαν δικούς τους αγωνιστές στη φυλακή, ή όσο οι δράσεις τραβούσαν την προσοχή. Όταν οι σύντροφοί τους απελευθερώθηκαν και το Ατένκο "έφυγε από τη μόδα", εγκατέλειψαν το αίτημα για απελευθέρωση και δικαιοσύνη των υπολοίπων κρατουμένων. Λίγο αργότερα θα έτρεχαν πρώτοι να εγκατασταθούν στις σκηνές του AMLO στο Σόκαλο⁽⁶⁾ και τη Ρεφόρμα⁽⁷⁾. Ό,τι δεν έκαναν για το Ατένκο, το έκαναν για τον Λόπες Ομπραδór... Αφού "οι μάζες" ήταν μαζί του!... Ε! και οι προβολείς βέβαια.

Άλλες οργανώσεις κοίταξαν να εκμεταλλευθούν τη συγκυρία επιδιώκοντας με επιδεξιότητα να επιβάλουν στην Άλλη μια πολιτική συμμαχιών με όσους έστρεφαν και στρέφουν το βλέμμα τους προς τα πάνω. Με το πρόσχημα ότι "όλοι/ες μαζί πρέπει να ενωθούμε στον αγώνα για τους/ις κρατούμενους/ες", προσπάθησαν (χειραγωγώντας γενικές συνελεύσεις) να επιβάλουν αποφάσεις που έδεναν την Άλλη στις εκλογικές μετρήσεις οργανώσεων του ανοιχτού ή βαθύ κίτρινου⁽⁸⁾. Και όχι μόνο αυτό, κοίταξαν να σπείρουν τη διχόνοια και τη διάσπαση, λέγοντας ότι ο EZLN ήθελε να επιβάλει στο λαό του Ατένκο μια σεχταριστική πολιτική συμμαχιών. Αλλά απέτυχαν.

Μια άλλη οργάνωση, μαζί με κάποιους/ες συντρόφους/ισσες, επιδόθηκαν σε δηλώσεις ότι οι κρατούμενοι/ες δεν θα έβγαιναν σύντομα, ότι δεν υπήρχε λόγος να αφιερώνουμε τόση προσπάθεια σε αυτό, ότι "κάποιος" (που δεν θα ήταν, βέβαια, εκείνοι/ες) θα αναλάβει το θέμα, ότι η Άλλη έπρεπε να συνεχίσει και η Επιτροπή "Εκτη" είχε κάνει λάθος που σταμάτησε το ταξίδι της, ότι ήταν μια "μονόπλευρη" απόφαση και καλύτερο θα ήταν να συνεχίσει την περιοδεία της... για να φτάσει στα μέρη όπου είχαν πολιτικό έργο να επιδείξουν ή τους ενδιέφερε να κάνουν.

Ωστόσο, η στάση αυτών των "συντρόφων" ξεπεράστηκε από την αλληλέγγυα δράση της πλειοψηφίας της Άλλης. Σε ολόκληρο το Μεξικό, καθώς και σε πάνω από 50 χώρες της γης, το αίτημα ελευθερία και δικαιοσύνη για τους/ις κρατούμενους/ες του Ατένκο αντήχησε με πολλά χρώματα.

6. Zocalo: Κεντρική πλατεία της Πόλης του Μεξικού.

7. Reforma: Κεντρική λεωφόρος της Πόλης του Μεξικού. Εκεί και στο Σόκαλο, μετά τις εκλογές του Ιουλίου, εγκαταστάθηκαν με σκηνές οι οπαδοί του PRD, διαμαρτυρόμενοι για την εκλογική νοθεία που πραγματοποίησε το κυβερνών κόμμα PAN.

8. Το χρώμα του κεντροαριστερού PRD.

Αν ο EZLN είχε προβλέψει για την Άλλη μια αργή και μακρά πορεία (με μια ή δύο γενικές συνελεύσεις το χρόνο), κατά τη διάρκεια Μαΐου - Ιουνίου του 2006 πραγματοποιήθηκαν έως και 4 γενικές συνελεύσεις, και όλες στο Ομοσπονδιακό Διαμέρισμα, αφού εκεί συγκεντρωνόταν μεγάλο μέρος των δράσεων για το Ατένκο.

Στις συναντήσεις αυτές, οι "επαγγελματίες των συνελεύσεων" έκαναν διάφορους χειρισμούς προκειμένου να αλλάξουν το χαρακτήρα τους, απαιτώντας τη λήψη αποφάσεων χωρίς να τους ενδιαφέρει αν κάτι τέτοιο έβαζε κατά μέρος έναν από τους βασικούς στόχους της Έκτης: να λαμβάνεται υπόψη η γνώμη όλων. Κάποιες οργανώσεις, ομάδες και συλλογικότητες, κυρίως του Ο.Δ., θέλησαν να χειραγωγήσουν τις συνελεύσεις που είχαν συγκληθεί για το Ατένκο, ώστε να πάρουν αποφάσεις και να καθορίσουν θέσεις... που τους βόλευαν. Και η λογική αυτή γενικεύτηκε.

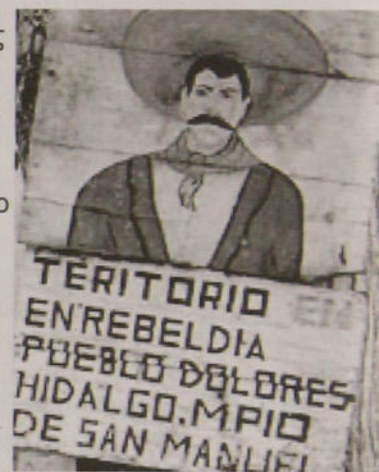
Μερικές συζητήσεις και αποφάσεις ήταν γελοίες, για να μη πούμε κάτι χειρότερο. Π.χ., σε μια από τις γενικές συνελεύσεις, κάποιος που εργάζεται πάνω στη γλώσσα ναουάτλ(9) πρότεινε να γίνει επίσημη γλώσσα της χώρας και το κείμενο να παραδοθεί στον EZLN (που αποτελείται σε ποσοστό 99,9% από ιθαγενείς που μιλούν γλώσσες ρίζας maya). Η συνέλευση ψήφισε επευφημώντας ναί. Έτσι η γενική συνέλευση της Άλλης αποφάσιζε να προσπαθήσει να επιβάλει ό,τι δεν κατάφεραν οι αζτέκοι, οι ισπανοί, οι γκρίνγκος, οι γάλλοι, και οι λοιποί, και όλες οι κυβερνήσεις από την εποχή της αποικιοκρατίας: να υπαρπάξουν από τις ζαπατιστικές κοινότητες τη γλώσσα καταγωγής τους... η οποία δεν είναι τα ναουάτλ. Σε μια μεταγενέστερη συνέλευση, το προεδρείο προσπαθούσε να βάλει ως θέμα συζήτησης το αν οι ινδιάνικοι λαοί αποτελούσαν ή όχι τομέα... χωρίς οι σύντροφοι/ισσες ιθαγενείς να έχουν πει τίποτε. Μετά από 500 χρόνια αντίστασης και αγώνα και 12 χρόνια από την ένοπλη ζαπατιστική εξέγερση, η συνέλευση συζητούσε τι ήταν οι ινδιάνικοι λαοί... χωρίς να τους δίνει το λόγο.

Αν η καταστολή στο Ατένκο μας ανάγκασε να απαντήσουμε οργανωμένα ως κίνημα, το κενό που δημιουργήθηκε λόγω της έλλειψης βασικών προσδιορισμών (όπως ο ρόλος της συζήτησης και η μορφή και ο τρόπος λήψης αποφάσεων) διατρέχει τον κίνδυνο να καλυφθεί με τις προτάσεις και τους "τρόπους" αυτών που διαφέρουν από τους υπόλοιπους συμμετέχοντες, όχι μόνο επειδή μπορούν να παρευρίσκονται στις συνελεύσεις, αλλά και επειδή μπορούν να αντέξουν ώρες επί ωρών περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή (όταν μπορούν να κερδίσουν δηλαδή) είτε για να ψηφιστεί η πρότασή τους... είτε για να τινάξουν στον αέρα την ψηφοφορία με "κινήσεις" (όταν πρόκειται να χάσουν).

Σε μια συνέλευση αξίζει αυτός που μιλά και όχι αυτός που δουλεύει. Και κυρίως αυτός που μιλά καστελιάνικα. Γιατί αν μιλά μόνο κάποια ιθαγενική γλώσσα, οι "ισπανιστές" βρίσκουν την

ευκαιρία να πάνε στο μπάνιο, να φάνε ή να λαγοκοιμηθούν. Οι ζαπατίστας ξανακοιτάξαμε την Έκτη και σε κανένα σημείο της δεν λέει ότι για να συμμετέχει κάποιος θα πρέπει να είναι γνώστης των ισπανικών... ή της ρητορικής τέχνης. Αλλά αυτό επέβαλε στις συνελεύσεις η λογική αυτών των οργανώσεων, ομάδων και συλλογικοτήτων.

Και έχει κι άλλο. Στις συνελεύσεις αυτές γινόταν ψηφοφορία διά ανατάσεως της χειρός. Και εφόσον πραγματοποιούνται, κατά τύχη, σε κάποιο γεωγραφικό μέρος (ας πούμε στο Ο.Δ.), η Άλλη των πολιτειών και των περιφερειών στέλνει εκπροσώπους που εκφράζουν τις αποφάσεις που συμφώνησαν οι συμμετέχοντες των περιοχών αυτών. Αλλά την ώρα της ψηφοφορίας αυτό δεν λαμβανόταν υπ' όψη. Για τη συνέλευση είχε την ίδια αξία η ψήφος ενός εκπροσώπου μιας πολιτείας ή περιφέρειας με αυτή κάποιου μέλους ομάδας ή συλλογικότητας. Υπήρχαν σύντροφοι και συντρόφισσες που χρειάστηκε να ταξιδέψουν μέρες ολόκληρες για να φτάσουν στη συνέλευση, αλλά είχε οριστεί ότι έπρεπε να περιοριστούν στα ίδια 3 λεπτά παρέμβασης που είχε κάποιος που είχε φτάσει στη συνέλευση με το μετρό. Και αν ο αντιπρόσωπος της πολιτείας ή της περιφέρειας έπρεπε να φύγει γιατί τον περίμεναν μέρες πορείας μέχρι να φτάσει στη γη του, και δεν μπορούσε να μείνει ως το τέλος της συνέλευσης (τη στιγμή που το προεδρείο ψήφισε αποφάσεις με συμμετέχοντες αμιγώς του Ο.Δ., στριμωγμένους στην πόρτα αφού ήδη είχαν αρχίσει να σβήνουν τα φώτα του κτιρίου - όπως συνέβη στη γενική συνέλευση της 1ης Ιουλίου), ε! τι να κάνουμε. Και αν αποφασίζονταν να γίνει άλλη συνέλευση σε 15 μέρες, εκεί στο Ο.Δ., και ο σύντροφος ή η συντρόφισσα έπρεπε να εκπροσωπήσει κάποια ιθαγενική κοινότητα ενώ βιάζεται να φτάσει στο χωριό του, ο χρόνος της πόλης επιβάλλεται σε έναν ιθαγενικό λαό που μπήκε στην Άλλη πιστεύοντας ότι αποτελούσε το χώρο όπου θα γινόταν σεβαστός ο τρόπος... και ο χρόνος του.

Οι ενέργειες και οι στάσεις αυτών των ομάδων και συλλογικοτήτων (που είναι μειοψηφία στην Άλλη του Ο.Δ. και της χώρας, ωστόσο κάνουν αρκετή φασαρία σαν να ήταν πλειοψηφία) προκάλεσε την εμφάνιση δύο εμφανών τάσεων μέσα στην Άλλη:

- Κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες της επαρχίας ταυτίζουν τους ντεφένιους(10) με αυτό τον αυταρχικό και αχρείο (μεταμφιεσμένο σε "αντιαυταρχικό", "δημοκρατικό" και "οριζόντιο") τρόπο συμμετοχής, συζήτησης και λήψης των αποφάσεων. Αν και η πλειοψηφία των συντρόφων και συντροφισσών του Ο.Δ. δεν συμμερίζεται τον τρόπο αυτό "να τινάζονται στον αέρα" οι συνελεύσεις, συγκαταλέγονται ως αντικείμενο αποδοκιμασίας.

- Σύντροφοι του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου ταυτίζουν την περιφρόνηση και τις βλακειές που εκφράζουν οι ομάδες αυτές με τον "τρόπο" όλων των μεστίσος(11). Γιατί αν κάποιος ξέρουν να βρίσκονται, να συζητούν και να αποφασίζουν σε μια συνέλευση, αυτοί είναι οι ινδιάνικοι λαοί (δεν οδηγούνται σε ψηφοφορία για να δουν ποιος νίκησε). Άλλη μια αδικία, αφού η τεράστια πλειοψηφία της Άλλης σέβεται τους ιθαγενείς.

Και οι δύο τάσεις είναι άδικες και λανθασμένες. Εμείς οι ζαπατίστας πιστεύουμε, ωστόσο, ότι το πρόβλημα είναι ότι οι συνελεύσεις επιτρέπουν αυτή την παρεξήγηση, μερικές ομάδες, συλλογικότητες ή οργανώσεις, δηλαδή, να εμφανίζουν τους δικούς τους βρώμικους και ανέντιμους τρόπους συζήτησης και λήψης αποφάσεων ως μεθόδους όλων των υπολοίπων ή της

Όχι. Οι ζαπατίστας πιστεύουμε ότι οι γενικές συνελεύσεις γίνονται για να ενημερώνουν και, εν πάση περιπτώσει, να συζητούμε και να αποφασίζουμε ζητήματα λειτουργίας και όχι να συζητούμε, να αποφασίζουμε και να καθορίζουμε τις θέσεις μας(12).

Πιστεύουμε, επίσης, ότι ήταν δικό μας λάθος, του EZLN, ότι από το ξεκίνημα της Άλλης δεν προσεγγίσαμε το θέμα του καθορισμού των χώρων και των μηχανισμών σχετικά με την ενημέρωση, τη διαφωνία και τη λήψη αποφάσεων. Αλλά το να επισημαίνουμε και να αναγνωρίζουμε τις ανεπάρκειές μας ως οργάνωση και ως κίνημα δεν λύνει τα προβλήματα.

Εξακολουθούν να απουσιάζουν αυτοί οι βασικοί ορισμοί. Σχετικά με αυτό, τα λεγόμενα "6 σημεία", στο τελευταίο κεφάλαιο αυτών των σκέψεων θα κάνουμε μια πρόταση.

7. Άλλο "πρόβλημα".

Κάποιες συλλογικότητες και άτομα τόνισαν την κριτική στην "πρωταγωνιστική" και την "αυταρχική" στάση του Sup. Καταλαβαίνουμε ότι κάποιοι αισθάνονται ότι προσβάλλονται από την παρουσία ενός στρατιωτικού (αν και "διαφορετικού") στην Άλλη, γιατί συμβολίζει την κάθετη δομή, τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό. Αφήνοντας στην άκρη το γεγονός ότι τα άτομα αυτά "παραλείπουν" ό,τι σημαίνει ο EZLN και ο αγώνας του για εκατομμύρια μεξικανούς και ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο, τους λέμε ότι δεν έχουμε "χρησιμοποιήσει", για ίδιο όφελος, το ηθικό κύρος που έχουν κερδίσει οι λαοί μας κατά τη διάρκεια περισσότερο από 12 ετών πολέμου. Συμμετέχοντας στην Άλλη, υπερασπιστήκαμε πιστά όσους τη συγκροτούν... ακόμα κι αν δεν συμφωνούσαμε με τα σύμβολα και τις θέσεις τους.

Με τη φωνή μας υπερασπιστήκαμε το σφυροδρέπανο των κομμουνιστών, το @ σε μαύρο φόντο των αναρχικών και των ελευθεριακών, τους skinheads, τους punks, τους darkets, τις παρέες, τις φυλές, τους αυτοδιαχειριζόμενους/ες, τους/ις εργαζόμενους/ες στο σεξ, όσους υποστήριζαν την εκλογική αποχή ή την άκυρη ψήφο ή ότι δεν έχει σημασία αν κάποιος ψηφίσει ή όχι, το έργο των εναλλακτικών μέσων, όσους μεταχειρίζονται και κάνουν κατάχρηση του λόγου, τους διανοούμενους που βρίσκονται στην Άλλη, τη σιωπηλή αλλά αποτελεσματική πολιτική δουλειά του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου, τη συντροφικότητα που έδειξαν πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις που, χωρίς κομπασμούς, επένδυσαν ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ό,τι είχαν, στην Άλλη και στον αγώνα για την ελευθερία και τη δικαιοσύνη των κρατούμενων του Ατένκο, την ελεύθερη άσκηση της κριτικής, κάποιες φορές πρόστυχη και υπεροπτική (σαν αυτή που γίνεται σε πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις του Ο.Δ. που βάζουν το χώρο, τις καρέκλες και όλο τον εξοπλισμό του ήχου και για το λόγο αυτό τους κατηγορούν... ότι έχουν πρωταγωνιστική συμπεριφορά!), ή όχι λιγότερο συχνά, αδερφική και συντροφική.

Υποστήκαμε, επίσης, και πραγματικές βλακείες, καμουφλαρισμένες σε "κριτικές", που ασκήθηκαν εναντίον μας. Ακόμα... δεν έχουμε απαντήσει σε αυτές. Αλλά τις διαχωρίζουμε από τις έντιμες, που γίνονται για να επισημάνουν τα λάθη μας και να μας κάνουν καλύτερους.

8. Τάσεις απέναντι στη μετεκλογική κινητοποίηση του AMLO.

Η εκλογική νοθεία εναντίον του Λόπες Ομπραδόρ προκάλεσε, μεταξύ άλλων, την εμφάνιση ενός κινήματος.

Τη θέση μας σχετικά μ' αυτό θα την πούμε αργότερα. Τώρα επισημαίνουμε μερικές από τις στάσεις που, όπως είδαμε, εμφανίζονται στην Άλλη Καμπάνια:

- Είναι η ανέντιμη και ομορτοουνιστική στάση μερικών, λίγων, πολιτικών οργανώσεων της αριστεράς. Αυτές υποστηρίζουν ότι βρισκόμαστε σε μια ιστορική και προεπαναστατική στιγμή (όπου κλείνει ένας ιστορικός κύκλος, αδερφέ, και ανοίγει ένας άλλος, και με τέτοια βροχή μια ομπρέλα είναι ό,τι χρειαζόμαστε), όμως ο AMLO δεν είναι ένας ηγέτης που ξέρει να οδηγήσει τις μάζες στην κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων... ε! καλά, του εθνικού ανακτόρου. Αλλά γι' αυτό υπάρχουν οι συνειδητοποιημένες πρωτοπορίες αυτές αναμένουν και ποθούν οι μάζες που καλεί τώρα ο περεντίστας.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν στις σκηνές και τις κινητοποιήσεις του Λόπες Ομπραδόρ "προκειμένου να δημιουργήσουν συνείδηση στις μάζες", "να αρπάξουν" από τη "ρεφορμιστική" και "ενδοτική" καθοδήγηση το κίνημα και να οδηγήσουν την κινητοποίηση "σε ένα ανώτερο στάδιο αγώνα". Γρήγορα μάζεψαν τα λεφτουδάκια τους, κήρυξαν "νεκρή και μακαρίτισσα" την Άλλη Καμπάνια (ο Μάρκος; Μπα! Πολιτικό πτώμα), αγόρασαν την τέντα και τη σκηνή τους και εγκαταστάθηκαν στη Ρεφόρμα. Εκεί καλούσαν σε συγκέντρωση τροφίμων.

Όχι, όχι για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που με ηρωικό τρόπο διατηρούν τις σκηνές του Σαντιαγκίτο(13) υποστηρίζοντας τους/ις κρατούμενους/ες του Ατένκο, αλλά για την κατασκήνωση του Λόπες Ομπραδόρ.

Εκεί οργάνωσαν συνεντεύξεις και στρογγυλά τραπέζια και μοίρασαν προκηρύξεις και επαναστατικές εφημερίδες με "βαθυστόχαστες" αναλύσεις πάνω στη συγκυρία, στο συσχετισμό δυνάμεων και στην εμφάνιση μαζικών μετώπων, στις λαϊκές συμμαχίες... και σε άλλες προμοτόρας(14) και εθνικούς διαλόγους! Ζήτω!! Ναιαιαι!!

Εκεί περίμεναν, λοιπόν, υπομονετικά, μέχρι να συνειδητοποιήσουν οι μάζες το λάθος τους (των μαζών, φυσικά) και να χειροκροτήσουν την καθαρότητα και την αποφασιστικότητά τους (των οργανώσεων αυτών, φυσικά) ή μέχρι ο Λόπες Ομπραδόρ, ο Manuel Camacho, ο Ricardo Monreal, ή ο Arturo Nuñez να προστρέξουν σ' αυτούς αναζητώντας μια συμβουλή, προσανατολισμό, υποστήριξη, κ-α-θ-ο-δ-ή-γ-η-σ-η... αλλά τίποτα.

Αργότερα, ανυπομονούσαν να παρευρέθηκαν στο CND(15) για να χειροκροτήσουν και να κηρύξουν τον AMLO νόμιμο πρόεδρο.

Εκεί, μάλιστα, δέχθηκαν την καθοδήγηση και τον πολιτικό έλεγχο, χωρίς να βγάλουν άχνα, από τους: Dante Delgado, Federico Arreola, Ignacio Marvan, Arturo Nunez, Layda Sansores, Ricardo Monreal και Socorro Diaz, μεταξύ άλλων "διακεκριμένων επαναστατών" (αν βρείτε κάποιον που δεν υπήρξε πρίστας(16), κερδίζετε βραβείο), δηλαδή από τους βασικούς στυλοβάτες της "νέας" δημοκρατίας, της "νέας" γενιάς του μελλοντικού "νέου" πολιτικού κόμματος (Να πάρει η ευχή! Μήπως προτρέχω;).

9. Nahuatl: Ινδιάνικη διάλεκτος που μιλούσαν οι αζτέκοι. Τη συναντάμε σε πολλές περιοχές του Μεξικού (Πολιτεία του Μεξικό, Γκερρέρο, Οαχάκα, Βερακρούζ κ.α.) αφού αποτελεί την πλέον διαδεδομένη ινδιάνικη γλώσσα στο Μεξικό με έναμιση εκατομμύριο ομιλούντες.

10. Κάτοικοι του D.F. (Ομοσπονδιακό Διαμέρισμα).

11. Mestizos: Μισγάδες.

12. Εννοεί τις συνελεύσεις της Άλλης όλου του Μεξικού που πραγματοποιούνται με τη συμμετοχή αντιπροσώπων από τις πολιτείες και τις περιφέρειες. Οι συνελεύσεις αυτές δε μπορούν να έχουν αποφασιστικό χαρακτήρα μια και είναι συνελεύσεις αντιπροσώπων και δεν συμμετέχουν όλοι/ες.

*να θυμάστε ότι
τα δουλεύουμε,
όπου και οι
ελπίδες,
καθιερώνονται...*

Οι μάζες τώρα έχουν επιστρέψει στα σπίτια, στις δουλειές, στους αγώνες τους, αλλά οι οργανώσεις αυτές ξέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή... και τότε θα αρπάξουν την καθοδήγηση του κινήματος από τον Λόπες Ομπραδόρ (Χα!).

Ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει. Δεν είναι, όμως, συγκινητικοί;

- Υπάρχει, επίσης, μέσα στην Άλλη, μια έντιμη τάση που ειλικρινά ανησυχεί για την ενδεχόμενη "απομόνωση" που θα μπορούσε να σημαίνει η μη προσχώρηση στην κινητοποίηση του AMLO. Πιστεύουν ότι μπορούμε να στηρίξουμε την κινητοποίηση, χωρίς αυτό να εκφράζει υποστήριξη στον περρεντίστα. Εξηγούν ότι εκεί υπάρχουν άνθρωποι από τα κάτω και θα πρέπει να τους πλησιάσουμε, μια και το κίνημά μας είναι με και για τους/ις από κάτω και ότι, αν δεν το κάνουμε, θα υποστούμε μεγάλο πολιτικό κόστος.

9. Η Άλλη που υπάρχει πραγματικά.

Είναι η τάση που, σύμφωνα με ό,τι έχουμε δει και ακούσει, αποτελεί πλειοψηφία μέσα στην Άλλη

Καμπάνια. Η θέση αυτή (που είναι και δική μας θέση, των ζαπατίστας) υποστηρίζει ότι η κινητοποίηση του Λόπες Ομπραδόρ δεν αποτελεί δικό μας πεδίο αγώνα, αλλά πρέπει να συνεχίσουμε να κοιτάζουμε κάτω, να μεγαλώσουμε την Άλλη, χωρίς να ζητάμε να ηγηθούμε και να διατάζουμε, ούτε να επιθυμούμε να μας διατάζουν και να μας καθοδηγούν.

Η θέση αυτή υποστηρίζει, επίσης, ξεκάθαρα, ότι δεν έχουν αλλάξει οι σκέψεις που έδωσαν πνοή στην Έκτη Διακήρυξη, να γεννηθεί και να αναπτυχθεί, δηλαδή, ένα κίνημα από τα κάτω, αντικαπιταλιστικό και της αριστεράς.

Γιατί, εκτός από τα προβλήματα αυτά που ανακαλύπτουμε και επισημαίνουμε και που εντοπίζονται και εστιάζονται σε κάποιους συντρόφους και συντρόφισσες από διάφορα σημεία της χώρας (όχι μόνο από το Ο.Δ.) και στις μικρές αυτές οργανώσεις (που τώρα το ξέρουμε και το καταλαβαίνουμε: ποτέ δεν βρέθηκαν ούτε πρόκειται να βρεθούν πουθενά αλλού, παρά μόνο εκεί που υπάρχουν μάζες... που περιμένουν μια πρωτοπορία), η Άλλη σε όλη τη χώρα συνεχίζει την πορεία της χωρίς να εγκαταλείπει ούτε το δρόμο ούτε τον προορισμό της.

Είναι η Άλλη των πολιτικών κρατουμένων του Ατένκο, του Ignacio del Valle⁽¹⁷⁾, της Magdalena Garcia, της Mariana Selvas⁽¹⁸⁾ και όλων των ονομάτων και προσώπων που υπέστησαν αυτή την αδικία.

Είναι η Άλλη όλων των πολιτικών κρατουμένων στο Γκουαναχουάτο, το Ταμπάσκο, την Τσιάπας, την Οαχάκα, την Πουέμπλα, το Ιντάλγκο, το Χαλίσκο, το Γκερρέρο, την Πολιτεία του Μεξικό και σε ολόκληρη τη χώρα, η Άλλη της Gloria Arenas και του Jacobo Silva Nogales⁽¹⁹⁾.

Είναι η Άλλη του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου (περιφέρεια, Ειρηνικός, κέντρο), που διευρύνει τις επαφές του ως τη χερσόνησο του Γιουκατάν και της Μπάχα Καλιφόρνια, και ως τα βορειοδυτικά, και συνεχίζει να αναπτύσσεται.

Είναι η Άλλη που ανθίζει στην Τσιάπας χωρίς να χάνει την ταυτότητα και τις ρίζες της, που καταφέρνει να οργανώσει και να ενώσει περιφέρειες και αγώνες που ήταν χωρισμένοι και προχωρά στην ερμηνεία και τον ορισμό του άλλου αγώνα του φύλου.

Είναι η Άλλη που σε πολιτιστικές ομάδες και συλλογικότητες πληροφόρησης συνεχίζει να απαιτεί ελευθερία και δικαιοσύνη για το Ατένκο, που δυναμώνει τα δίκτυά της, που δημιουργεί μουσικές για διαφορετικά αυτιά και χορεύει με άλλα πόδια.

Είναι η Άλλη που εξακολουθεί να βρίσκεται στις σκηνές του Σαντιαγκίτο και μετατρέπεται σε φως και μήνυμα για τους/ις κρατούμενους/ες συντρόφους/ισσές μας: "Δεν τους/ις ξεχνάμε, θα τους/ις βγάλουμε".

Είναι η Άλλη που συσφίγγει περισσότερο τις σχέσεις μεταξύ κοινωνικών οργανώσεων και πολιτικών της αριστεράς, ενισχύοντας τις δεσμεύσεις τους, με έναν νέο τρόπο άσκησης της πολιτικής.

Είναι η Άλλη που, στις πολιτείες του βορρά του Μεξικού και στην άλλη πλευρά⁽²⁰⁾ του Ρίο Μπράβο, δεν σταμάτησε, περιμένοντας την Επιτροπή "Εκτη", αλλά συνέχισε να δουλεύει.

Είναι η Άλλη που, στο Μορέλος, την Τλασκαλά, το Κερέταρο, την Πουέμπλα, τη Ουαστέκα του Ποτοσί, το Ναγιαρίτ, την Πολιτεία του Μεξικό, το Μιτσοακάν, το Ταμπάσκο, το Γιουκατάν, το Κιντάνο Ρο, τη Βερακρούζ, το Καμπέτσε, το Αγουασκαλιέντες, το Ιντάλγκο, το Γκερρέρο, την Κολίμα, το Χαλίσκο, το Ομοσπονδιακό Διαμέρισμα, μαθαίνει να αγωνίζεται λέγοντας "εμείς".

Είναι η Άλλη που στην Οαχάκα βοηθά να αναπτυχθεί από τα κάτω και χωρίς πρωταγωνιστικές στάσεις το κίνημα που τώρα καταπλήσσει το Μεξικό.

Είναι η Άλλη των νέων, των γυναικών, των παιδιών, των ηλικιωμένων, των ομοφυλόφιλων, των λεσβιών.

Είναι η Άλλη του λαού του Ατένκο.

Είναι η Άλλη, από τα καλύτερα που γέννησαν αυτά τα μεξικανικά χρώματα.

(Συνεχίζεται...)

13. Πρόκειται για τους συγγενείς και συντρόφους των κρατουμένων του Ατένκο οι οποίοι έχουν κατασκηνώσει από τις πρώτες μέρες της σύλληψής τους έξω από τις φυλακές απαιτώντας την απελευθέρωσή τους. Στο Σαντιαγκίτο βρίσκονται έγκλειστοι η πλειοψηφία των συλληφθέντων του Ατένκο. Πέντε άτομα, που θεωρούνται οι υποκινητές των επεισοδίων, βρίσκονται στις φυλακές υψίστης ασφαλείας της Λα Πάλμα.

14. Promotora de la Unidad Nacional contra el Neoliberalismo: Πρωτοπόρος της Εθνικής Ενότητας ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό. Οργάνωση φίλα προσκείμενη στο κεντροαριστερό PRD.

15. CND: Εθνικό Δημοκρατικό Συνέδριο. Καλέστηκε από τον Λόπες Ομπραδόρ στα μέσα Αυγούστου και πραγματοποιήθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 2006 με στόχο να εκλέξει τον υποψήφιο της κεντροαριστεράς νόμιμο πρόεδρο του Μεξικού.

16. Ονομάζεται το μέλος ή ο οπαδός του PRI.

17. Ηγέτης του Μετώπου των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης του Ατένκο και τώρα κρατούμενος στις φυλακές υψίστης ασφαλείας της La Palma.

18. Κρατούμενες στις φυλακές του Σαντιαγκίτο μετά την επίθεση στο Ατένκο.

19. Πολιτικοί κρατούμενοι, ιδρυτικά στελέχη του αντάρτικου στρατού ERPI (Επαναστατικού Στρατού του Εξεγερμένου Λαού) οι οποίοι συμμετέχουν και στην Άλλη Καμπάνια.

20. El otro lado: Έτσι ονομάζουν οι μεξικανοί τις ΗΠΑ.

Τρίτο Μέρος: Η πιο μεγάλη μέρα της πιο μεγάλης χρονιάς

Του Εξεγερμένου Υποδιοικητή Μάρκος

1. Το έτος 2006 αρχίζει το Γενάρη μήνα του... 2004

Η μετριότητα του Φοξ, ως κατόχου της ομοσπονδιακής εκτελεστικής εξουσίας, και η προσωπική φιλοδοξία της συζύγου του, Μάρθας Σααγκούν, είχαν ως αποτέλεσμα όχι μόνο το ότι προχώρησε η μεταξύ τους φιλονικία για τη διαδοχή (στο αξίωμα του προέδρου) αλλά, επίσης, ότι αυτή η φιλονικία ήταν μιας χυδαιότητας και μίας απρονοησίας χωρίς προηγούμενο.

Έτσι κι αλλιώς, οι βασικοί "νόμοι" της πολιτικής "από τα πάνω" ήταν σαφείς. Το πλαίσιο αντιπροσωπευσης ήταν εκείνο της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Οι ηθοποιοί μπορούν να μετακινηθούν από το ένα άκρο στο άλλο (κι αυτό ακριβώς έκαναν), αλλά χωρίς, βέβαια, να παρεκκλίνουν από το σενάριο που ήταν δεδομένο: δηλαδή να διατηρήσουν, και να εμβαθύνουν, "τις μακροοικονομικές μεταβλητές". Η πολιτική "από τα πάνω" ήταν και είναι περιορισμένη για λίγους: μπορούν να συμμετέχουν σ' αυτήν τα πολιτικά κόμματα, ενώ ο πολίτης έχει το ρόλο ενός σιωπηλού θεατή (που δεν κάνει τίποτε άλλο από το να χειροκροτεί ή να γιουχάρει τη μέρα των εκλογών), ενός θεατή που παρατηρεί τα σκάνδαλα να έρχονται το ένα μετά το άλλο. Επιπλέον, όλοι οι πολιτικοί "ηθοποιοί" (κι αυτή η λέξη ταιριάζει σήμερα πιο πολύ από ποτέ άλλοτε) πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ο χώρος των ΜΜΕ είναι το μόνο μέρος όπου μπορούν να διεξάγονται οι δραστηριότητές τους. Δεν υπάρχει πολιτικός ηθοποιός "από τα πάνω", σήμερα όπως και χθες, που να μην τα χρησιμοποιεί.

Όπως είναι γνωστό, από τις αρχές του 2004, ανέβηκαν οι τόνοι σχετικά με το θέμα της προεδρικής διαδοχής. Χάρη σε μια σειρά κασετών βίντεο, τα ΜΜΕ χρησιμοποίησαν τον Κάρλος Αχουμάδα, άλλοτε ηγετικό στέλεχος του PRD, για να δώσουν ένα κύτπημα στον Λόπες Ομπραδόρ. Εκατομμύρια θεατών είδαν πρόσωπα που ήταν κοντά στη διοίκηση του Λόπες Ομπραδόρ να παίζουν στο Λας Βέγκας και να κερδίζουν πολλά χρήματα. Σε μια τέτοια υπόθεση, όπου ήταν προφανής η ανάμειξη του "Κογιότ" Ντιέγο Φερνάντες ντε Σεβάνιος, τα ΜΜΕ (ειδικά τα ηλεκτρονικά) υποκατέστησαν τις λειτουργίες του δημόσιου κατηγορού, αναφέρθηκαν σε καταστάσεις, δίκασαν και καταδίκασαν... στη μεγίστη των ποινών που υπάρχει για τη μεξικάνικη τάξη των πολιτικών: τη δυσφήμιση από τα ΜΜΕ.

Αν και το σκάνδαλο άγγιξε αρχικά την οικογενειακή συμμορία πίσω από το Πράσινο Οικολογικό Κόμμα, το χτύπημα αφορούσε κυρίως αυτόν που προηγούνταν στις δημοσκοπήσεις του IFE⁽¹⁾, δηλαδή τον Αντρές Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ. Εκείνος, από την πλευρά του, για να υπερασπίσει τον εαυτό του προσέτρεξε σε αυτό που θα είναι από δω και πέρα η πιο επαναλαμβανόμενη διατύπωση και το δημοφιλέστερο σλόγκαν του: "όλα είναι μια σκευωρία".

Και δεν ήταν παρά μόνο ένα από τα χτυπήματα. Τόσο η βιντεοσκοπήση όσο και η κατοπινή χρήση της ήταν μέρος ενός σχεδίου "βομβαρδισμού". Το "προεδρικό ζεύγος" άρχισε να διακατέχεται από μια ειδική φοβία: τη φοβία Λόπες Ομπραδόρ, με αποτέλεσμα να χρησιμοποιεί όλο το μηχανισμό που είχε στη διάθεσή του και, επιπλέον, τη βοήθεια μερικών μεγάλων ΜΜΕ για να θεραπευτεί.

(Θα κόστιζε βέβαια λιγότερο, από κάθε άποψη, η επίσκεψη σ' έναν ψυχαναλυτή, αλλά η Κυρία Μάρθα ήταν έτοιμη για όλα, για έναν απλό λόγο: ήθελε να αποδείξει ότι ήταν εκείνη που έκανε κουμάντο.)

Ωστόσο, ούτε ο Λόπες Ομπραδόρ ούτε το PRD (ούτε οι πολυποίικλοι απολογητές που εμφανίστηκαν τότε) απάντησαν στις βασικές ερωτήσεις: γιατί άτομα δέχθηκαν δωράκια και έβαλαν χέρι στο δημόσιο χρήμα και γιατί όλα αυτά τα άτομα ήταν κοντά στον Λόπες Ομπραδόρ; Ο χονδροειδής ελιγμός, μέσω των ΜΜΕ, ενάντια στον AMLO εμπόδισε να προσεγγιστούν αυτά τα ερωτήματα.

Στη συνέχεια ακολούθησε η προσπάθεια έκπτωσής του από το αξίωμα. Ο Φοξ, όχι μόνο απέτυχε, αλλά έπραξε έτσι ώστε ο Λόπες Ομπραδόρ να διεκδικήσει την προεδρική καρέκλα.

Αν το 2006

2. Μια 3η Ιούλη πολύ πολύ μεγάλη

ήταν το

έτος το πιο μεγάλο, η 3η του Ιούλη (μέρα που έγινε γνωστό ποιος θα είναι ο νέος πρόεδρος) ήταν η μέρα με τη μεγαλύτερη διάρκεια. Μια απάτη, που έφερε σε πέρας η μεξικάνικη κυβέρνηση με την υποστήριξη των μεγαλοιδιοκτητών και ορισμένων ΜΜΕ, επέβαλε ως πρόεδρο του Μεξικού τον Φελίπε Καλντερόν Ινοχόσα του Κόμματος Εθνικής Δράσης (PAN).

Η 3η του Ιούλη άρχισε στις 2 και 15 το μεσημέρι και επεκτάθηκε ως τις 4 του Σεπτεμβρίου, μέρα κατά την οποία 7 άτομα του TRIFE (Ομοσπονδιακού Εκλογικού Δικαστηρίου) υπέκλεψαν την ψήφο εκατομμυρίων μεξικανών. Με την ετυμηγορία του TRIFE (πραγματικού "διαμαντιού" νομικής βλακειάς: "ναι υπήρξαν παρατυπίες αλλά αυτές δεν αλλάζουν το αποτέλεσμα") φτάσαμε στο αποφασιστικό σημείο της κρίσης και της αυτοανακηρυγμένης "αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας" (διάβαζε "εκλογικής δημοκρατίας") του μεξικάνικου πολιτικού συστήματος. Αφού ξόδεψαν εκατομμύρια πέσος σε χοντροκομμένες εκλογικές καμπάνιες, αφού οι εκλογικοί ηθοποιοί εκφώνησαν κάθε είδους πολιτικούς λόγους, έδειξαν τηλεοπτικά σποτάκια, αναφέρθηκαν σε γεγονότα και σε δηλώσεις (και ιδιαίτερα αυτή η μαφία των εγκληματιών με το όνομα "Ομοσπονδιακό Εκλογικό Ινστιτούτο") σχετικά με την αξία της ψήφου και τη σημασία της πολιτικής συμμετοχής στις

εκλογές, μετά τους νεκρούς, τους εξαφανισμένους, τους φυλακισμένους, τους τραυματισμένους στον αγώνα για το δικαίωμα στη δημοκρατία, μετά τις μεταρρυθμίσεις, μετά τη δήθεν ανεξαρτητοποίηση του εκλογικού οργάνου από το κράτος, αποδείχθηκε ότι η ανακήρυξη του επόμενου αρχηγού της ομοσπονδιακής κυβέρνησης δεν ήταν αποτέλεσμα της πλειοψηφίας των ψήφων, αλλά αποτέλεσμα της απόφασης των 7 "δικαστών".

Αν χρειάστηκαν παραπάνω από 2 μήνες μέχρι να θαφτεί η εκλογική απάτη, ήταν εξ αιτίας, κυρίως, των δράσεων και αντιστάσεων του κινήματος που αντιπροσώπευσε, καθοδήγησε και έλεγξε ο Αντρέ Μανουέλ Ομπραδόρ.

Εμείς από τη μεριά μας καταγγείλαμε αυτήν την απάτη στις 3 Ιούλη, στις 8 το βράδυ, στη ραδιοφωνική εκπομπή "Πολιτική του Πεζοδρομίου" (του Μετώπου των Λαών - UNIOS, μέλους της 6ης Διακήρυξης) και δώσαμε τον αριθμό των ψήφων που υπέκλεψαν (1,5 εκατομμύριο). Αυτό προκάλεσε την αντίδραση της Λος Πίνος. η οποία ακύρωσε το πρόγραμμα του ραδιοφώνου (μάθαμε αργότερα ότι το "βέτο" ίσχυε για όλους τους ραδιοφωνικούς σταθμούς και, όπως περιέργως, "ανακλήθηκε" μετά την ανακήρυξη της εγκυρότητας των εκλογών από το TRIFE). Η καταγγελία (και η μετέπειτα ακύρωση του προγράμματος έγινε δεκτή με αισθήματα περιφρόνησης από τον "φωτισμένο λοπτεσομπραδορισμό" κι έπρεπε να περάσει μία ολόκληρη εβδομάδα μέχρις ότου αυτά τα στελέχη αρχίσουν να καταλαβαίνουν και να καταγγέλλουν τι ακριβώς έγινε.

Παρουσιάζουμε εδώ ό,τι γνωρίζουμε από ένα μέρος της ιστορίας μιας απάτης που είναι από τις πιο βλακώδεις και βρώμικες της μακριάς ιστορίας της μεξικάνικης πολιτικής τάξης. Η πληροφόρηση ήρθε από άτομα που ήταν άμεσοι μάρτυρες "από τα μέσα". Αν και δεν είναι δυνατόν να επιβεβαιωθεί η πληροφόρηση (δεν υπάρχει ούτε μαγνητοφώνηση, ούτε βίντεο) μπορούμε να βγάλουμε συμπεράσματα μέσα από "διασταυρώσεις" των γεγονότων που περιέγραφαν διάφοροι πολίτες που δεν ανήκουν σε κόμματα.

2η Ιούλη 2006, 3 το μεσημέρι

Οι δημοσκοπήσεις δίνουν νικητή τον υποψήφιο του ονομαζόμενου "Συνασπισμού για το καλό όλων" Αντρέ Μανουέλ Λόπες

Ομπραδόρ, να προηγείται 1 με 1,5 εκατομμύριο ψήφους του υποψήφιου της Εθνικής Δράσης Φελίπε Καλντερόν Ινοχόσα. Στο προεδρικό μέγαρο της Λος Πίνος, το "προεδρικό ζευγάρι" ακούει τα νέα με σκυθρωπό ύφος. Ο υπολογισμός απέτυχε. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, η γιγάντια εκστρατεία που είχε σαν στόχο να καταστρέψει τη φήμη του Λόπες Ομπραδόρ, όπως και οι ελιγμοί της αυτόχθονης Λαϊκής Μάκβεθ (Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο)(2) για τη μεταφορά των ψήφων του PRI στο PAN, θα ήταν αρκετοί για να ξεπεραστεί ο AMLO κατά ένα περίπου εκατομμύριο ψήφους. Αλλά το σχέδιο "Α" για να επιβληθεί ο Καλδερόν αποτύγχανε.

Το Σχέδιο Α

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της Λος Πίνος, σ' έναν πληθυσμό περίπου 40 εκατομμυρίων εκλογέων (ένα 40% αποχής ήταν, εξάλλου, η εκτίμηση των πολιτικών ηθοποιών αρκετές εβδομάδες πριν τις εκλογές), ο Λόπες Ομπραδόρ θα έπαιρνε περίπου 15 εκατομμύρια. Ωστόσο η "δασκάλα" είχε υποσχεθεί τη "μεταφορά" 3 εκατομμυρίων ψήφων, "απαλλοτριωμένων" από την κηδεμονία του Μαντράσο προς όφελος του PAN. Το αποτέλεσμα θα ήταν αρκετά οριακό: 16 εκατομμύρια για τον Καλντερόν, όχι περισσότερα από 15 για τον Λόπες Ομπραδόρ (και ο Μαντράσο να παίρνει όχι λιγότερες από 10 εκατομμύρια ψήφους). Με μια καλή χειραγώγηση των MME, η "νομιμότητα" θα επιτυγχανόταν, διότι θα ήταν μια "καθαρή"

μανούβρα, δηλαδή χωρίς ίχνη στην ψηφοφορία και στα εκλογικά τμήματα. Οι εκλογές θα ήταν παραδειγματικές, χωρίς τις "παρεμβάσεις" με τις οποίες το PRI είχε σημαδέψει τις εκλογικές διαδικασίες πριν την "περίοδο Φοξ": ούτε "τρελά ποντίκια" ούτε "κάλπες παπούτσια" ούτε "επιχείρηση ταμάλ" ούτε "κλοπή των καλπών"(3) κλπ, πράγματα που χαρακτήριζαν ένα ξεπερασμένο παρελθόν.

Αλλά οι λογαριασμοί δεν τους βγήκαν: στις 2 Ιούλη, ο Λόπες Ομπραδόρ έφτανε τα 15,5 εκατομμύρια ψήφους, ενώ ο Καλντερόν με δυσκολία τα 14 εκατομμύρια.. Δεν υπήρχε πλέον αρκετός χρόνος να προσληφθούν ούτε να οργανωθούν οι παλιοί "αλχημιστές" του PRI (και επιπλέον κάποιοι απ' αυτούς, όπως ο Χοσέ Γκουανταράμα, ήταν πλέον υποψήφιοι του PRD).

Το Σχέδιο Β

Στα πρόθυρα της υστερίας, η Μάρθα Σααγκούν πίεσε τον μεξικανό πρόεδρο Βισέντε Φοξ Κεσάδα να έρθει σε επαφή με τη "δασκάλα" Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο. Ο Φοξ από συνήθεια υπακούει στην Κυρία Σααγκούν, και από το "κόκκινο τηλέφωνο" τη φέρνει σε άμεση επαφή με την Γκορντίγιο, που επιβεβαιώνει την πληροφορία: ο Λόπες Ομπραδόρ προηγείται με 1 εκατομμύριο ψήφους. "Τι κάνουμε;", ρωτάει ο Φοξ. "Θέλω να μιλήσω με τον Φελίπε", απαντάει η Έλμπα Εστέρ. Δεν είχαν περάσει τριάντα λεπτά και διαμείφθηκε η παρακάτω συζήτηση ανάμεσα στους τρεις:

Βισέντε Φοξ: Δασκάλα, ο Φελίπε είναι στη γραμμή.

Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο: Φελίπε;

Φελίπε Καλντερόν: Ναι;

Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο: Θα σου κάνω μια προσφορά που δεν θα μπορέσεις να την αρνηθείς...

Μόλις τέλειωσε η συζήτηση, το Σχέδιο Β ξεκινάει. Σύμφωνα με τις οδηγίες της Γκορντίγιο, ο κύριος Φοξ κάνει ένα ακόμη τηλεφώνημα, αυτή τη φορά στον κύριο Ουγκάλντε, πρόεδρο του IFE. Του ζητάει να "διαχειριστεί" το PREP(4), ώστε να παρουσιαστούν πρώτα, και με την κατάλληλη δόση, αποτελέσματα που να δείχνουν τον Φελίπε Καλντερόν πιο πάνω από τον Λόπες Ομπραδόρ (έτσι εξηγούνται οι περίεργες και ανώμαλες "καμπύλες" αποτελεσμάτων, που καταγγέλλθηκαν από διάφορους ειδικούς και, ιδιαίτερα, από τον δημοσιογράφο Χούλιο Χερνάντεζ Λόπες στη στήλη του "Αστιγέρο" της μεξικάνικης εφημερίδας "Λα Χορνάδα").

Ένα νέο τηλεφώνημα στους μεγάλους ομίλους των MME αποφασίζει τη σιωπή σχετικά με τα αποτελέσματα των τελευταίων δημοσκοπήσεων. Η εκδοχή που συμφωνήθηκε να μεταδοθεί ήταν ότι ήταν αδύνατο να δοθεί ένα οριστικό αποτέλεσμα, ότι έπρεπε να περιμένουν να δώσει το IFE (χα, χα) τα αποτελέσματα. Σκέτη απάτη. Τα MME είχαν κάνει ό,τι ήθελαν με τους εκλογικούς θεσμούς και είχαν επιβάλει (με τη συμφωνία ΟΛΩΝ

2. Elba Esther Gordillo. Πρώην ηγετικό συνδικαλιστικό στέλεχος του SNTE (ένα από τα συνδικάτα των δασκάλων) και πρώην γενική γραμματέας του PRI. Στις εκλογές του Ιουλίου του 2006 για την προεδρία της δημοκρατίας στήριξε τον υποψήφιο του PAN Felipe Calderon. Γνωστή και με το παρατσούκλι "οχιά" είναι υπεύθυνη για τις πολιτικές δολοφονίες συνδικαλιστών δασκάλων.

3. Οι διάφορες μεθοδεύσεις, νόμιμες και μη, θεσμικές και μη, νοθείας και εξαγοράς ψήφων που χρησιμοποίησε το PRI κατά τη διάρκεια της 70ετούς διακυβέρνησής του (πχ η "επιχείρηση ταμάλ" ήταν το μίσρασμα πρωινού στους ψηφοφόρους πριν την προσέλευσή τους στις κάλπες).

4. Τα exit-polls.

των υποψηφίων) την κουλτούρα των δημοσκοπήσεων σαν "δημοκρατικών μοντέλων". Δεν μπορούσε να κρατηθεί κανείς από τα γέλια ακούγοντας τους κυρίους Χοακίν Λόπες Ντόριγκα (παρουσιαστή της Televisa και άτυπο "υπουργό ενημέρωσης") και τον Χαβιέ Αλατόρε (παρουσιαστή της TV Azteca) όπως και τους "ομοίους" τους στο ραδιόφωνο και στον τύπο που καλούσαν να περιμένουμε την απόφαση των "εκλογικών αρχών".

Τέλος, όλα αυτά είχαν σαν στόχο να πετύχουν κάτι βασικό: να κερδίσουν χρόνο. "Χρόνο, χρειάζομαι χρόνο", θα 'λεγε η "δασκάλα" Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο, στο αποφασιστικότερο σημείο της συζήτησης που είχε με τον Φοξ και τον Καλντερόν. "Δώστε μου μερικές ώρες και εγώ θα αναλάβω", είπε πριν τελειώσει η τηλεφωνική συνδιάλεξη.

Η Γκορντίγιο άρχισε να δραστηριοποιεί το τηλεφωνικό δίκτυο (συμπεριλαμβανόμενου και του δορυφορικού) που είχε οργανώσει "σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης". Η "δασκάλα" έδωσε οδηγίες στους δικούς της που ήταν διασκορπισμένοι σε στρατηγικά σημεία της εκλογικής γεωγραφίας. Η διαταγή ήταν απλή: να αλλαχτούν τα στοιχεία.

Η απουσία αντιπροσώπων του λεγόμενου "Συνασπισμού για το καλό όλων" στο στρατηγικό σημείο των εκλογικών γραφείων βοήθησε πολύ (στην απάτη). Οι δημοσιογράφοι Γκλόρια Λετίσια Ντίας και Ντανιέλ Λισάραγκα του μεξικάνικου εβδομαδιαίου "Προσέσο" (No 1549, 9 Ιούλη 2006, "Τα δίκτυα, μία αποτυχία") αναδεικνύουν πώς τα αποκαλούμενα "δίκτυα πολιτών" έκαναν περίπλοκη τη συμμετοχή του "Συνασπισμού" στην επιτήρηση των γραφείων, πέρα από τη δυσπιστία του AMLO στην οργανωτική δομή του PRD και το αλισβερίσι αγοραπωλησίας των παρατηρητών: "Σύμφωνα με τις επίσημες πληροφορίες του PRD το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων, δηλ. 300 εκατομμύρια πέσος, με την ευθύνη του Αλμπέρτο Πέρες Μεντόσα κατευθύνθηκε σ' αυτήν την παράλληλη οργάνωση (τα δίκτυα πολιτών). Μια εβδομάδα μόνο πριν τις 2 Ιούλη, ο Λόπες Ομπραδόρ επέτρεψε να παρέμβει το PRD, διανέμοντας τις λίστες των αντιπροσώπων των εκλογικών γραφείων στους τοπικούς υπεύθυνους για να συντονίσουν την επιτήρηση κατά τη διάρκεια των εκλογών. Αν και αυτή η πληροφόρηση δημοσιεύτηκε στο IFE, οι υπεύθυνοι αρνιόντουσαν τη βοήθεια μελών στην εκλογική καμπάνια σαν προληπτικό μέτρο για να μην πωληθούν οι κατάλογοι στο PRI ή στο PAN. Ένας του PRD που πήρε τον κατάλογο των αντιπροσώπων των εκλογικών γραφείων, το βράδυ της Παρασκευής 30 Ιούνη, εξομολογήθηκε στην εφημερίδα "Προσέσο" ότι όταν εμπόδιζαν τα μέλη να αποτελέσουν μέρος της εκλογικής δομής, εκείνος, κάνοντας μια βόλτα για να συντονιστεί με τους υπεύθυνους σχετικά με τα καθήκοντα παρατήρησης των γραφείων, βρήκε ότι "υπήρχε προπαγάνδα του PRI και του PAN σε ορισμένες προσόψεις σπιτιών (των δικών μας ανθρώπων) και γι' αυτό το λόγο την Κυριακή αναγκαστήκαμε να θέσουμε σε λειτουργία μία επιχείρηση για να επιβλέπει τους δικούς μας παρατηρητές". Στις 2 Ιούλη, συνεχίζει, όταν πήγε να ψάξει τους αντιπροσώπους των εκλογικών γραφείων που δεν ήταν παρόντες στις εκλογές του είπαν ότι "όταν το PRD τους έδινε 200 πέσος για να επιβλέψουν τις εκλογές, υπήρχαν άλλοι που τους έδιναν 1000 πέσος για να μην πάνε καθόλου". Η απουσία αντιπροσώπων στα εκλογικά τμήματα σ'ολόκληρη τη χώρα έφτασε περίπου στο 30%, πράγμα που αναγκαστικά αποδυνάμωσε τις ελπίδες για ψήφους υπέρ του Λόπες Ομπραδόρ, ιδίως στα βόρεια και στα βορειοδυτικά της χώρας, ζώνες που είχαν ανατεθεί αρχικά στον Μανουέλ Καμάτσο Σόλες και τον Σοκόρο Ντίας. Σύμφωνα με τα αρχεία του IFE, ο "Συνασπισμός" εγγυήθηκε ότι στη Νουέβο Λεόν θα κάλυπτε το 90,55% των εκλογικών τμημάτων, αλλά στο εσωτερικό έγγραφο του PRD -στο οποίο αυτό το εβδομαδιαίο έντυπο είχε πρόσβαση- εμφανίζεται μία παρουσία περίπου μόλις 31% (υπογραμμίσεις δικές μου).

Ναι, η "δασκάλα" έκανε καλά το καθήκον της. Είχε στην κατοχή της μια λεπτομερή πληροφόρηση που έδειχνε πού βρισκόταν όχι μόνο η θέση των εκλογικών τμημάτων, η σύνθεση του εκλογικού σώματος και οι πιθανές πολιτικές συμπάθειες, αλλά, επίσης, είχε τα ονόματα των δημοσίων υπαλλήλων και των εκλογικών αντιπροσώπων σε κάθε μέρος. Δηλαδή ήξερε τι "χώλαινε" στο εκλογικό σύστημα. Επιπλέον άνθρωποι της είχαν

"διδασκεί" στο εσωτερικό των εκλογικών παρατηρητών του "Συνασπισμού".

Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται η ουσία της απάτης. Μια νέα καταμέτρηση των ψήφων θα αναδείκνυε την κλεψιά με σαφή και καθαρό τρόπο σε αρκετά μεγάλο αριθμό εκλογικών τμημάτων, και ακόμη πως ό,τι αναγράφεται στα αποτελέσματα δεν αντιστοιχεί στις ψήφους που υπήρχαν μέσα στις κάλπες.

Η απαίτηση του "Συνασπισμού για το καλό όλων" και του κινήματος πολιτών, που κατευθυνόταν από τον AMLO με σύνθημα "ψήφο προς ψήφο, εκλογικό τμήμα προς εκλογικό τμήμα", ήταν όχι μόνο νομιμοποιημένη και σωστή αλλά στόχευε να ξεσκεπάσει πού, πώς και από ποιον είχε πραγματοποιηθεί η απάτη. Και μία επιπλέον μικρή λεπτομέρεια: η νέα καταμέτρηση θα αποκάλυπτε ότι ο νικητής των προεδρικών εκλογών του Ιούλη ήταν και είναι ο Αντρέας Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ.

Γι' αυτόν το λόγο ο Καλντερόν, όπως το IFE και τα MME που ήταν συνένοχα στην απάτη και, μετέπειτα, το TRIFE αρνιόντουσαν κατηγορηματικά να ξανακάνουν την καταμέτρηση. Αν την έκαναν, θα έδιναν αποδείξεις της εκλογικής νίκης του Λόπες Ομπραδόρ και θα δημοσιοποιούσαν μία μεγάλη λίστα εκλογικών εγκλημάτων (με πρώτο-πρώτο τον πρόεδρο του IFE Ουγκάλντε).

Αν και ένα μέρος των "φημισμένων" ηλιθίων που υποστήριζαν τον Λόπες Ομπραδόρ "έχαψε" γρήγορα την εκδοχή ότι είχε χάσει τις εκλογές και ρίχτηκε σε μία ιερή σταυροφορία αναζητώντας τους υπεύθυνους της ήττας (μεταξύ αυτών ήταν ο Μάρκος, ο EZLN και η "Άλλη Καμπάνια"), είναι αλήθεια ότι:

A. Ο Λόπες Ομπραδόρ κέρδισε τις προεδρικές εκλογές της 2ας Ιουλίου 2006.

B. Ο πρόεδρος και το IFE έκαναν απάτη.

Γ. Ορισμένα MME χειραγώγησαν όλη την εκλογική διαδικασία.

Δ. Οι δημοσκοπήσεις ήταν φτιαγμένες για να ξεγελάσουν. Οι δημοσκοπήσεις δεν "μετράνε" την κοινή γνώμη αλλά τη δημιουργούν.

E. Η οργάνωση του κόμματος του Ομπραδόρ και τα δίκτυα πολιτών αποδείχθηκαν αναποτελεσματικά, συγκρούστηκαν μεταξύ τους και ορισμένα απ' αυτά μπλέχτηκαν στη διαφθορά.

3. Άλλα ψέματα

Τις ημέρες που ακολούθησαν τις εκλογές, σε διάφορους και πολυσύχναστους κύκλους, έγινε προσπάθεια να μεταμορφωθεί ένα ψέμα σε αλήθεια, διακηρύσσοντας ότι οι εκλογές της 2ας Ιουλίου 2006 είχαν το υψηλότερο ποσοστό συμμετοχής και ότι το ποσοστό αποχής έπεσε. Αλλά δεν πρόκειται παρά για μια μεγάλη υποκρισία (περίπου τόσο μεγάλη όσο αυτή που διακηρύσσει ότι ο Φελίπε Καλντερόν κέρδισε τις εκλογές). Από το 1994 η πτώση του ποσοστού συμμετοχής στις εκλογές ήταν σταθερή. Αναφέρουμε, απλώς, τρία πράγματα:

Ενώ ο αριθμός των εγγεγραμμένων αυξήθηκε -από το 1994 έως το 2006- κατά 26 εκατομμύρια, ο αριθμός των ψηφισάντων ανέβηκε μόνο κατά 6 εκατομμύρια, δηλαδή μονάχα ένα 23% των μεξικανών που εγγράφηκαν στους εκλογικούς καταλόγους από το 1994 ψήφισαν το 2006.

Εξάλλου, το ποσοστό της αποχής πέρασε από το 22% το 1994 στο 36% το 2000, για να φτάσει στο 41,5% το 2006.

Επιπλέον, ο αριθμός των ψήφων που πηγαίνουν στους υποψήφιους των προεδρικών εκλογών έχει μειωθεί. Ο Σεντίγιο(ς) πήρε κάτι παραπάνω από ένα εκατομμύριο ψήφους από ό,τι ο Φοξ και πάνω από 2 εκατομμύρια περισσότερες από τις ψήφους που φέρεται να πήρε ο Καλντερόν (οι εγγεγραμμένοι στις πρόσφατες εκλογές ήταν περισσότεροι σε ποσοστό 76% από το 1994).

Η πραγματική αποχή (συμπεριλαμβανομένων και των άκυρων) ήταν πάνω από 30 εκατομμύρια και το άθροισμα των ψήφων που δόθηκαν στον Καλντερόν και στον AMLO δεν φτάνει αυτό το νούμερο.

Γιατί η νοθεία;

Αφού, λοιπόν, γίνει κατανοητό πού και ποιος πραγματοποίησε την εκλογική νοθεία, περιμένει ο καθένας να μάθει το γιατί.

Ακόμη κι αν, όπως λέμε εμείς οι Ζαπατίστας, ο AMLO ήταν η "καλύτερη" επιλογή ("η λιγότερο κακή", σύμφωνα με τους "διάσημους" ηλίθιους) για τη συνέχεια της νέο-φιλελεύθερης πολιτικής και ότι θα πραγματοποιούσε νόμιμα (και, μάλιστα, με την "κριτική" στήριξη των διανοούμενων) την ιδιωτικοποίηση του πετρελαίου, του ηλεκτρισμού και των φυσικών πόρων (διαμέσου "μεικτών" επενδύσεων κράτους και ιδιωτών).

Ακόμη κι αν η διαφορά μεταξύ AMLO και Καλντερόν δεν ήταν ανάμεσα σε δύο διαφορετικά σχέδια για το Έθνος, εφόσον και οι δύο υπερασπίζονται τις βάσεις του νεοφιλελεύθερου σχεδίου (δηλαδή, Σύμφωνο Ελεύθερου Εμπορίου, ιδιωτικοποιήσεις, ένα Μεξικό μακιλαδόρ,⁽⁶⁾ αυτονομία της Τράπεζας του Μεξικού, έγκαιρη αποπληρωμή του εσωτερικού και εξωτερικού χρέους, το Μεξικό σαν πέρασμα για τις μεγάλες παγκόσμιες αγορές - εξάλλου η πρόταση του Λόπες Ομπραδόρ περιλάμβανε το σχέδιο Transitsmico, το τραίνο-αστραπή και την αποπεράτωση του αυτοκινητόδρομου του 21ου αιώνα).

Ακόμη κι αν δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ τους σχετικά με το πώς βλέπουν τη σχέση ανάμεσα στην κοινωνία και στην πολιτική (δηλ. ότι θεωρούν πως η πολιτική δεν αφορά παρά τους πολιτικούς).

Αν, λοιπόν, τα πράγματα έχουν έτσι, γιατί οι "από πάνω" έδωσαν το χρίσμα στον Καλντερόν; Ο τρόπος που τίθεται η ερώτηση δεν είναι το απλό προϊόν ενός "ριζοσπαστικού παιδιάσματος". Σε μία συνέντευξη στην Έλενα Πονιατόφσκα, ο AMLO της απαντούσε:

Ε.Π.: Αντρέ Μανουέλ, νομίζω ειλικρινά ότι οι επιχειρηματίες δεν θα έπρεπε να σε φοβούνται, γιατί η άνοδός σου στην προεδρία δεν θα τους ενοχλούσε.

AMLO: Όχι, πράγματι. Μπλοκαρίστηκαν εξαιτίας της καμπάνιας φόβου, παρασύρθηκαν και πίστεψαν όλη τη μαύρη προπαγάνδα και τώρα βρίσκονται σε δίλημμα.

Ε.Π.: Κι αν έφτανες στην προεδρία, θα τους αφαιρούσες κάτι;

AMLO: Όχι, το είπα ήδη πολλές φορές δημόσια. Είπα ότι δεν έχω μίσος και ότι η εκδίκηση δεν είναι το δυνατό μου σημείο.

Ε.Π.: Πώς είναι δυνατόν να μην αντιλαμβάνονται ότι καμία χώρα δεν μπορεί να πάει μπροστά με μια τεράστια μάζα ανθρώπων χωρίς αγοραστική δύναμη;

AMLO: Δεν το αντιλαμβάνονται διότι, επιπλέον, δεν είναι ικανοί να καταλάβουν ότι δεν μπορούμε να πετύχουμε τη **διακυβέρνηση** μιας χώρας, ότι δεν είναι **δυνατόν να εγguηθούμε την ηρεμία, την κοινωνική ειρήνη, την δημόσια τάξη** σε μια θάλασσα, σ' έναν ωκεανό ανισότητας, ότι δεν θα υπάρξει **πολιτική, κοινωνική, οικονομική, χρηματοπιστωτική** σταθερότητα εάν συνεχίσει αυτή η κατάσταση αδικίας, εγκατάλειψης, καθυστέρησης και φτώχειας για την πλειοψηφία των ανθρώπων. Είναι πολύ ξεπερασμένοι, πολύ οπισθοδρομικοί.

Περίληπτικά, ο Λόπες Ομπραδόρ προσέφερε στους καπιταλιστές τρία βασικά πράγματα:

A. Την άνοδο μιας κυβέρνησης που δεν θα χρησιμοποιούσε ένα τόσο μεγάλο μέρος του κοινωνικού πλεονάσματος. Η διαφθορά θα συνέχιζε, αλλά με αυτοέλεγχο πολύ πιο ανεπτυγμένο (και με λιγότερη έκθεση στις κάμερες βίντεο).

B. Η ικανότητα κοινωνικού ελέγχου θα ήταν η βάση και η εγγύηση των επενδύσεων του κεφαλαίου. Παράδειγμα: η ιδέα του σχεδίου transitsmico υπήρχε από την εποχή κατά την οποία το λεγόμενο "Σχέδιο Πουέμπλα-Παναμά"⁽⁷⁾ ήταν ένα χαρτί που κυκλοφορούσε από γραφείο σε γραφείο και από πανεπιστήμιο σε πανεπιστήμιο. Ωστόσο, η εφαρμογή αυτού του σχεδίου (που επιδιώκει τον ανασχεδιασμό της εθνικής γεωγραφίας μέσω μιας μετατόπισης των συνόρων) δεν μπόρεσε να γίνει ούτε από το PRI ούτε από το PAN. Ο AMLO ήταν σίγουρος ότι θα υπήρχε η κοινωνική συναίνεση για να εφαρμοστεί το σχέδιο (που, δεν είναι άχρηστο να ειπωθεί, θα κατέστρεφε τον ιθαγενή πληθυσμό της περιοχής).

Γ. Η ανοικοδόμηση της κρατικής εξουσίας που θα επέτρεπε τον ανασχηματισμό της τάξης των πολιτικών με τρόπο ώστε να μη σκέφτεται μονάχα το προσωπικό συμφέρον της, αλλά να είναι το εργαλείο για την κατασκευή ενός σχεδίου ακόμα πιο μακροπρόθεσμου, μέσα στο πλαίσιο, πάντα, του νεοφιλελευθερισμού.

Δηλαδή, ο AMLO τους υποσχόταν ένα ισχυρό Κράτος, την ικανότητα διακυβέρνησης, την ησυχία, την κοινωνική ειρήνη, την δημόσια ασφάλεια και τη σταθερότητα. Όλα όσα έχει ανάγκη το κεφάλαιο για να ευημερήσει.

Γιατί, λοιπόν, οι μεγαλοιδιοκτήτες δεν "έπιασαν" την ευκαιρία που τους προσέφερε ο Λόπες Ομπραδόρ; "Παρασύρθηκαν και πίστεψαν στην μαύρη προπαγάνδα", απαντάει ο AMLO (και βέβαια, δεν ήταν μονάχα οι μεγαλοεπιχειρηματίες που πίστεψαν στη "μαύρη προπαγάνδα" περί ενός αριστερού Λόπες Ομπραδόρ, αλλά και ορισμένες πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς, όπως επίσης και κοινωνικές οργανώσεις και οργανώσεις διανοούμενων).

Ναι, η απάντηση του AMLO είναι λογική: είναι επειδή πίστεψαν στην ιστορία ότι ήταν αριστερός... και αντικαπιταλιστής. Αλλά όχι μόνο γι' αυτό. Θα δώσουμε κι "άλλα" στοιχεία απάντησης, πάντα σύμφωνα με τον τρόπο σκέψης μας ως ζαπατίστας.

Πρώτα - πρώτα: Η επιχείρηση της εξουσίας. Η "από πάνω" πολιτική στο Μεξικό γεννάει πολλά κέρδη (δεν έχεις παρά να επενδύσεις σ' ένα πολιτικό κόμμα) και η διαδικασία ιδιωτικοποίησης των δύο μαργαριταριών του παλιού μεξικάνικου Κράτους (του πετρελαίου και του ηλεκτρισμού) θα γεμίσει με εκατομμύρια τις τσέπες εκείνου που θα την επιτρέψει. Αν πούμε ότι μόνο η PEMEX στοιχίζει 250 εκατομμύρια δολάρια, θα καταλάβουμε τι θα βάλει στην τσέπη του εκείνος που θα διαχειριστεί την πώληση. Έτσι, ο αγώνας για την προεδρία είναι πρώτα απ' όλα αγώνας για μια υπόθεση πολύ επικερδή.

5. Ernesto Zedillo Ponce de Leon: Πρόεδρος του Μεξικού την περίοδο 1994-2000 ο οποίος υποστηριζόταν από το επί 70 χρόνια κυβερνών κόμμα PRI (Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα).

6. Maquiladoras ονομάζονται τα εργοστάσια μεταποίησης και συναρμολόγησης. Είναι θυγατρικές πολυεθνικών εταιρειών που αντλούν τα κέρδη τους από τους πολύ χαμηλούς, σχεδόν ανύπαρκτους μισθούς, τις άθλιες συνθήκες εργασίας και την απαλλαγή τους από τελωνειακούς δασμούς.

7. Σχέδιο διεύρυνσης της γεωστρατηγικής έννοιας της Κεντρικής Αμερικής. Μαζί με το "σχέδιο Καλομβία" οι ΗΠΑ επιδιώκουν την αναδιοργάνωση του συνολικού χώρου της Λατινικής Αμερικής. Με το σχέδιο αυτό ανακόπτεται νοτιότερα από τα σύνορα με τις ΗΠΑ το κύμα μετανάστευσης, κυρίως στο κεντρικό και νότιο Μεξικό. Το "σχέδιο Πουέμπλα Παναμά" περιλαμβάνει προγράμματα για τη δημιουργία μεγάλων αυτοκινητοδρόμων, λιμανιών, δικτύων ηλεκτροδότησης και φυσικού αερίου, γραμμών τηλεπικοινωνιών και 6 νέων ζωνών μακιλαδόρας καθώς και σχέδια για τον "εξουγχρονισμό" της γεωργίας (βλέπε χρήση μεταλλαγμένων σπόρων), επιτρέποντας σε μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα την εκμετάλλευση των πλούσιων φυσικών πόρων της περιοχής και τη χρησιμοποίηση φτηνού εργατικού δυναμικού (κυρίως με την υφαρπαγή της γης από τους ιθαγενείς και τους αγρότες, αναγκάζοντάς τους έτσι να μετατραπούν σε φτηνά εργατικά χέρια).

Δεύτερο: Η πραγματική δύναμη του Εμπορίου Ναρκωτικών. Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν είναι η μοναδική μπίζνα των πολιτικάντηδων (προέδρων, υπουργών, κυβερνητών, δημάρχων, βουλευτών και γερουσιαστών). Υπάρχει, επίσης, αυτό που είναι γνωστό σαν "η διαχείριση του Εμπορίου Ναρκωτικών" που συνίσταται στο να ευνοείται ένα από τα καρτέλ. Στη διάρκεια της "εποχής" Φοξ, μπορούμε να πούμε ότι το καρτέλ του Τσάπο Γκουσμάν ήταν το ευνοούμενο καρτέλ της εξαετίας. Όλη η δομή του κράτους - στρατός, ομοσπονδιακή αστυνομία, δικαστικό κύκλωμα (δικαστές και διευθυντές φυλακών συμπεριλαμβανόμενοι)- ήταν στην υπηρεσία αυτού του καρτέλ στον αγώνα ενάντια στα άλλα καρτέλ. Αυτή η σχέση διαμορφώθηκε όχι μονάχα από αυτήν την ομάδα, αλλά πέτυχαν να ενσωματώσουν τμήματα του PRD, που, έχοντας κερδίσει θέσεις κυβερνητών, μπήκαν αμέσως στον κύκλο των διαπραγματεύσεων με το καρτέλ - όπως είναι οι περιπτώσεις των κυβερνητών του Μιτσοακάν και του Γκερέρο. Μ' αυτόν τον τρόπο, πολύ περισσότερο απ' ό,τι στην εποχή του PRI, η τάξη των πολιτικών ήταν μέρος του οργανωμένου εγκλήματος.

Η Προεδρία της Δημοκρατίας έχει επίσης την αξία της, διότι, όταν μία πολιτική ομάδα φτάνει στην εξουσία και "διαχειρίζεται" τον δικαστικό μηχανισμό, φτάνει, επίσης, με τη βοήθεια ενός από τα καρτέλ των ναρκωτικών.

Αλλά παρά τα πλεονεκτήματα που ο AMLO υποσχέθηκε στους κεφαλαιοκράτες, η απόφαση στο τέλος δεν έκλινε προς την επιλογή που επιβλήθηκε σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική (με τη μεταφορά των νεοφιλελεύθερων σχεδίων στα χέρια των "αριστερών" κυβερνήσεων, που εξασφαλίζουν το "λιπαντικό" στον άγριο καπιταλισμό). Η μυωπία της πλειοψηφίας της τάξης των πολιτικών και, ιδιαίτερα, της συνεταίρου μπουρζουαζίας τούς οδηγεί να επιλέγουν τον γνωστό δρόμο των πραγμάτων που ήδη ξέρουν, προκαλώντας έτσι τη χειρότερη κρίση εξουσίας των τελευταίων ετών. Εκεί ψηλά, αυτοί που πραγματικά διοικούν αποφάσισαν να επιβάλουν τον Καλντερόν, χωρίς να υπολογίζουν τις συνέπειες.

5. Τα πολιτικά κόμματα

Η 2η Ιούλη απέδειξε ότι τα πολιτικά κόμματα έπαψαν να υπάρχουν, είτε εξαιτίας της

διαδικασίας αφομοίωσης της τάξης των πολιτικών στο οργανωμένο έγκλημα είτε επειδή δεν είναι παρά το εκλογικό

παραπέτασμα του ενός ή του άλλου "καουντίγιο" (αρχηγού) ή του ενός ή του άλλου εργοστασιάρχη. Στις "από πάνω" πολιτικές δυνάμεις, δεν υπάρχει πλέον τίποτε από αυτό που χαρακτήριζε τα πολιτικά κόμματα. Τώρα, δεν είναι παρά ένα "κοκτέιλ", όπου ανακατεύονται διεφθαρμένοι επιχειρηματίες και εγκληματίες με ή χωρίς γραβάτα. Το πρόγραμμα, οι αρχές, οι κανόνες; Ε, αυτά δεν είναι παρά παιδιαρίσματα ριζοσπαστών και "εξτρεμιστών".

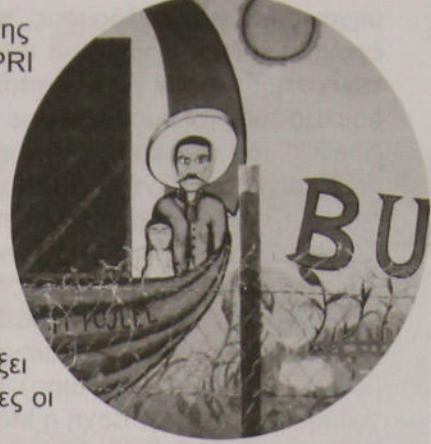
Αλλά η κρίση δεν παρέμεινε στο πλαίσιο των θεσμών, άγγιξε το στήριγμα της ανοησίας της "μοντέρνας" δημοκρατίας: την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, δηλαδή την αστική δημοκρατία. Η κρίση του εθνικού κράτους έχει σαν συνέπεια την κρίση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και αυτή συνεπάγεται την κρίση των πολιτικών κομμάτων.

Ας δούμε όμως ποιες είναι οι διάφορες επιλογές των "από πάνω".

PRI

Το PRI, από την πλευρά του, δούλεψε με την αυταπάτη ότι η παλιά συντεχνιακή ψήφος θα εκφραζόταν στις κάλπες της 2ας Ιούλη. Οι νίκες στις εκλογές των πολιτειών το 2005, παρά τις αρνητικές δημοσκοπήσεις και την απωθητική υποψηφιότητα του Μαντράσο, τους έκανε να πιστέψουν ότι θα μπορούσαν να βασιστούν σ' αυτές. Ξέχασαν όμως να πάρουν υπόψη τους τη "δασκάλα" Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο.

Από την άλλη πλευρά, η φθορά της παλιάς συντεχνιακής δομής του PRI είναι πιο μεγάλη απ' ό,τι οι ίδιοι νόμιζαν. Τα παλιά εργατικά συνδικάτα, ολοένα και πιο αποδυναμωμένα και όλο και λιγότερο αποτελεσματικά, διασπάστηκαν όταν η διοίκηση της Εργατικής και Αγροτικής Επαναστατικής Συνομοσπονδίας (CROC) αποφάσισε να υποστηρίξει τον AMLO. Έτσι το PRI, όπως όλες οι παλιές συντεχνιακές

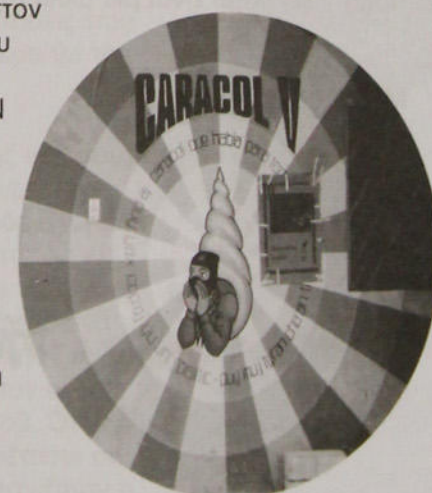
δομές, πέρασε μια βαθιά κρίση χωρίς να έχουν δημιουργηθεί νέες δομές γραφειοκρατικού ελέγχου. Τα νέα συνδικάτα, όπως η Εθνική Ένωση Εργαζομένων (UNT), με παλιές ρίζες στο PRI, αποφάσισε να υποστηρίξει τον AMLO, με την πεποίθηση και την υπόσχεση ότι θα γινόταν ο καινούργιος οργανισμός

γραφειοκρατικού ελέγχου. Έτσι αναδύθηκε ένας νέος τύπος συντεχνίας με την ιδεολογία της "νέας εργατικής κουλτούρας" που είναι συνδεδεμένη με τους εργοδότες. Αυτή η κατάσταση στο PRI εμφανίζει ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της σημερινής κρίσης: οι παλιοί μηχανισμοί ελέγχου δεν είναι πια αποτελεσματικοί αλλά, επίσης, είναι ανυπόφοροι. Τόσα χρόνια κυριαρχίας του PRI προκάλεσαν ένα διπλό αποτέλεσμα: από τη μία πλευρά το PRI έγινε ανίκανο να αναζωογονηθεί και από την άλλη μετασχηματίστηκε σε "ιδανικό" που πρέπει να φτάσει σαν κρατικό κόμμα. Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχει πληθώρα "πρώην-πριίστας" τόσο στο PAN και στο PRD, όσο και στα μικρά κόμματα "μπονζάι".

PAN

Το Κόμμα Εθνικής Δράσης έριξε τις τελευταίες φτυαριές στον τάφο που άνοιξε ο Βισέντε Φοξ. Το κόμμα αυτό αποτέλεσε το προπέτασμα που βοήθησε τον πρόεδρο (ή για να 'μαστε ακόμα πιο ακριβείς την Μάρθα Σααγκούν) να πραγματοποιήσει όχι μονάχα την απάτη στις 2 Ιούλη, αλλά την απάτη που έγινε σε όλη τη διάρκεια της προηγούμενης εκλογικής διαδικασίας: η σχέση με τις εταιρείες δημοσκοπήσεων, η συμμαχία με τα MME, η οργάνωση μιας ολόκληρης ομάδας επιχειρηματιών και εταιρειών για να μπει μπροστά ένας μιντιακός πόλεμος εναντίον του AMLO, η συμμαχία με την Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο (που μετά έμελλε να γίνει μία σχέση υποταγής), η άντληση κεφαλαίων, προϊόν προστασίας, κατά τη διάρκεια της εξαετίας αυτής, του καρτέλ διακίνησης ναρκωτικών του Τσάπο Γκουσμάν κ.ά.

Το PAN υπέστη, τελικά, μία διαδικασία οριστικού μετασχηματισμού: το παλιό συντηρητικό-δημοκρατικό κόμμα, που έπαιξε έναν κάποιο ρόλο στον αγώνα ενάντια στο σύστημα του μοναδικού κόμματος, έπαψε οριστικά να υπάρχει. Αν το PAN είχε ήδη χτυπηθεί αρκετά από την άφιξη των "βαρβάρων του βορρά", αυτή η διαδικασία οξύνθηκε με την άφιξη του "προεδρικού ζεύγους". Η παρουσία τους είχε σαν αποτέλεσμα, για το PAN, την απώλεια της ταυτότητάς του και το μετασχημάτισε σε ένα PRI βαμμένο μπλε(ς), ειδικά σε ό,τι αφορά στη χρησιμοποίηση του κρατικού

μηχανισμού για όφελός τους, τις διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα και την προμήθεια των στελεχών δημόσιας διοίκησης που πληρώνονταν για οτιδήποτε άλλο παρά για να κάνουν τη δουλειά τους (οι ομοιότητες με τον Λουίς Άλβαρεζ, "επίτροπο της ειρήνης" του Φοξ και τον Εμίλιο Ραμπάσα που έκανε την ίδια δουλειά για τον Ζεντίγιο, είναι πολλές).

Τον ίδιο καιρό, μια μυστική ακροδεξιά οργάνωση το "Yunque" ("Το Αμόνι") πήρε τον έλεγχο του κόμματος. Αν και ο φασιστικός χαρακτήρας αυτής της οργάνωσης είναι σαφής, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η δεξιά δεν είναι ενιαία και αδιαίρετη (βλέπε τα βιβλία του δημοσιογράφου Άλβαρο Ντελγκάδο σχετικά με την παράνομη οργάνωση). Η προεδρική υποψηφιότητα του "Yunque" ήταν στην αρχή η Μάρθα Σααγκούν. Στη συνέχεια ο Σαντιάγο Κριλ. Ο θρίαμβος του Καλντερόν στη διαμάχη για την υποψηφιότητα του PAN, ανάγκασε το "Yunque" να επανατοποθετηθεί, και τώρα μάχεται για να απολαμβάνει τα ίδια προνόμια με το καθεστώς Καλντερόν όπως είχε και με τον Φοξ.

Μέχρι τότε, το PAN ήταν ανίκανο να βρει τους μηχανισμούς για να οικοδομήσει μία μορφή σταθερής και διαρκούς κοινωνικής κυριαρχίας (που είναι προϋπόθεση ώστε το κεφάλαιο "να επενδύσει"). Αν το PAN δεν έχει την παραμικρή ιδέα του τι σημαίνει πολιτική απέναντι στις μάζες, η ομάδα του Καλντερόν είναι ακόμα χειρότερη. Γι' αυτό και η Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο θα είναι η νέα επιχειρησιακή και ιδεολογική αρχηγός. Ναι, ένα μέλος του PRI θα καθοδηγεί στην πραγματικότητα το PAN.

Τα μικρά κόμματα

Το PANAL (Νέα Συμμαχία) και το PASC (Σοσιαλδημοκρατική Εναλλαγή) είναι δύο κόμματα που δημιουργήθηκαν σε σχέση με την εκλογική συγκυρία. Η δημιουργία τους δείχνει καλά τον πραγματικό στόχο του σημερινού εκλογικού νόμου: η εξουσία ορίζει ποιοι θα είναι οι "αντίπαλοι" της. Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα, στη βάση της υπάρχουσας νομιμότητας, να δημιουργηθεί ένα αυθεντικό πολιτικό κόμμα που να μπορέσει να μπει αυτόνομα και ανεξάρτητα στην πολιτική αρένα. Ο εκλογικός δρόμος είναι πλέον φραγμένος γι' αυτούς που είναι διατεθειμένοι να διεξάγουν έναν έντιμο αγώνα.

PRD - PT (Κόμμα των εργαζομένων) - Σύγκλιση

Πριν τις 2 Ιούλη, ο "Συνασπισμός για το καλό όλων" ήταν περηφάνης για τη νίκη του... χωρίς ακόμα να έχει κερδίσει. Οι διανοούμενοι, που σήμερα κραυγάζουν υστερικά για την έλευση της ακροδεξιάς στην κυβέρνηση, αρκέστηκαν να μας επαναλαμβάνουν "χαμογέλα, θα νικήσουμε".

Αλλά θα μιλήσουμε πιο λεπτομερειακά για το Συνασπισμό, το κίνημα αντίστασης στην εκλογική απάτη και για το CND (Εθνικό Δημοκρατικό Συνέδριο) του Λόπες Ομπραδόρ στη συνέχεια.

6. Και οι "από κάτω";

Καλά, εκεί κάτω είναι μια άλλη υπόθεση...

Μεξικό, Σεπτέμβρης 2006

.....

**“Η κυβέρνηση αντιπροσωπεύει-το νόμο-που αντιπροσωπεύει
-την κυβέρνηση-που-αντιπροσωπεύει-το-νόμο-που-αντιπροσωπεύει
-Κ.Ο.Κ. μέχρι το άπειρο, σε μια εναλλαγή από εικόνες ενός
Καθρέφτη απέναντι σε έναν άλλο καθρέφτη.”**

Subcamandante Insurgente Marcos Ιούνης 1995

Τέταρτο μέρος: Δύο διαβάτες σε διαφορετικά μονοπάτια... και με διαφορετικό ηθοποιισμό

1. Οι "μέθοδοι" ενός ηγέτη.

αυξανόταν όσο εδραιωνόταν η υποψηφιότητα του ταμπασκένιου⁽¹⁾. Με τις πρωινές του διαλέξεις (και την ευρεία κάλυψη που του προσέφεραν τα μεγάλα ΜΜΕ - σήμερα δηλωμένοι εχθροί του περρεντίστα), ο αρχηγός της κυβέρνησης της πόλης του Μεξικό συμπλήρωνε την ατζέντα του Λος Πίνος... και της υπόλοιπης πολιτικής τάξης. Δεν είχε σημασία αν κάποιος βρισκόταν στην πιο απομακρυσμένη γωνιά της χώρας, γνώριζε αυτό που είχε πει ο Φοξ (καλά, όταν κατάφερνε να αρθρώσει κάτι κατανοητό), αυτό που είχε πει ο AMLO, και, όσο περνούσε η μέρα, όσα δήλωναν οι υπόλοιποι μεξικανοί πολιτικοί σχετικά με αυτά που είχε αναφέρει... ο κυβερνήτης του ΟΔ. Για τον Φοξ, αυτό, για ένα διάστημα, δεν φαινόταν να αποτελεί πρόβλημα. Σε ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα, ο Λόπες Ομπραδór δήλωνε αμνηχανία λόγω της ξαφνικής ανταγωνιστικής στάσης του "κυρίου προέδρου" (θυμηθείτε εκείνο το "πρέπει να προστατεύσουμε το κύρος της προεδρίας"). "Εάν ήταν φίλος μου, δεν γνωρίζω τι του συνέβη", είπε τότε ο AMLO. Ε, αυτό που συνέβη ήταν ότι το "προεδρικό χρίσμα" ανήκε πλέον σε ένα ζευγάρι: τον Βισέντε Φοξ και τη Μάρθα Σααγούν. Και "η κυρία Μάρθα", όπως τη λέει ο σύζυγός της, ήθελε και θέλει να είναι όχι η κυρία του προέδρου, αλλά "η κυρία πρόεδρος".

Αν ακούγεται σαν τίτλος θεατρικού έργου, δεν είναι τυχαίο. Στην κωμωδία που παρουσιαζόταν καθημερινά στο Λος Πίνος, η κυρία Σααγούν είχε πάντα τον πρωταγωνιστικό ρόλο (αν και όχι πάντα τον πιο επιτυχημένο, δεν πρέπει να είμαστε απαιτητικοί). Η κυρία Μάρθα ξεκίνησε από πολύ νωρίς τη μεγάλη και, προς το παρόν, ανολοκλήρωτη κούρσα της προς τον προεδρικό θώκο. Όταν ακριβώς εμφανιζόταν μόνο ο Λόπες Ομπραδór ως ο πλέον ισχυρός υποψήφιος στη σκηνή. Ενώ, όμως, ξεφορτωνόταν τις ενοχλητικές (για εκείνη) προσωπικότητες του υπουργικού συμβουλίου και του στενού περιβάλλοντος του Φοξ, η Μάρθα έβλεπε με απόγνωση ότι ο AMLO παρέμενε ακλόνητος. Δεν χρειαζόταν πολύ εξυπνάδα (που ούτως ή άλλως δεν διέθεταν) για να καταλάβουν ποιος θα ήταν ο αντίπαλος της κυρίας Μάρθας, σε περίπτωση που γινόταν υποψήφια της Εθνικής Δράσης⁽²⁾.

Το κόλπο των "βιντεοσκανδάλων" ήταν το πρώτο δείγμα μιας σοβαρής μάχης για να διωχτεί ο AMLO από την κούρσα για την προεδρία. Η μάχη πέρασε στην κατηγορία της πάλης με στόχο την αποπομπή. Αν στα βίντεο ήταν εμφανής η παρέμβαση της κυβέρνησης του Φοξ, στην περίπτωση της αποπομπής το θράσος ήταν τελειωτικό. Μια συνεχώς αυξανόμενη κινητοποίηση πολιτών (η οποία αφοπλίστηκε από τον Λόπες Ομπραδór), για τον Φοξ, είχε ως κόστος μια συντριπτική ήττα. Αλλά στην πολιτική δεν υπάρχουν τελικές μάχες.

Εντωμεταξύ ο Λόπες Ομπραδór έχτιζε μια υποψηφιότητα, δηλαδή, μια εικόνα. Φυσικά για να πετύχει κάτι τέτοιο δεν αρκούσε μόνο το προνομιακό μπαλκόνι της κυβέρνησης της πόλης του Μεξικό? εξάλλου στο PRD εξακολουθούσε να βαρβαίνει πολύ η μορφή του Cuauhtemoc Cardenas Solorzano.

Όμως η κυβέρνηση του Ο.Δ. δεν έδινε μόνο τη δυνατότητα πρόσβασης στους προβολείς των ΜΜΕ, σήμαινε επίσης χρήματα, πολλά χρήματα. Και αυτή η μελωδία έχει μεγάλη ακροατικότητα όχι μόνο στην ηγεσία του PRD αλλά και στην πολιτική τάξη, στο σύνολό της. Με διακριτική επιδεξιότητα, ο AMLO "κέρδιζε" τις συμπάθειες (και τον έλεγχο) του μηχανισμού του Κόμματος της Δημοκρατικής Επανάστασης... καθώς και ενός σημαντικού τμήματος διανοομένων, καλλιτεχνών και επιστημόνων. Το πρώτο, με τον προϋπολογισμό. Τους δεύτερους, με το διάλογο και τις ιδιαίτερες φροντίδες. Με δυο λόγια, όλα πήγαιναν μια χαρά.

Τότε λοιπόν μερικά μέσα ενημέρωσης έριξαν ένα δόλωμα που ο Λοπεσομπραδορισμός κατάπιε με μοναδική χαρά: τις πρώτες δημοσκοπήσεις. Καθώς σε αυτές ο AMLO εμφανιζόταν να έχει ένα σκανδαλώδες πλεονέκτημα απέναντι στους υπόλοιπους υποψήφιους, τις θεώρησε αξιόπιστες και τις προσυπέγραψε. Κακομαθημένος και κολακευμένος από τον τύπο τότε, ο Λόπες Ομπραδór ξέχασε έναν από τους βασικούς νόμους της βαλτώδους γης των ΜΜΕ: το εφήμερο και στιγμιαίο. Τα μέσα φτιάχνουν ήρωες ("και ηρωίδες", προσθέτει η Μαρθούλα ενθουσιασμένη - αν το υποκοριστικό παίρνει "η", εκεί σας παραπέμπω) και άτιμους ("και άτιμες", συμπληρώνει η Έλμπα Εστέρ Γκορντίγιο) όχι μόνο στις σαπουνόπερες, αλλά και στα σενάρια της πολιτικής. Αλλά έτσι όπως τους/ις δημιουργούν, με τον ίδιο τρόπο τους/ις καταστρέφουν. Ο αρχικά "ώριμος", "συνετός" και "υπεύθυνος" αρχηγός της κυβέρνησης, θα γινόταν αργότερα ένας πολιτικός "ανεύθυνος", "μεσσιανικός" και "προκλητικός" και οι δημοσκοπήσεις που πριν τον έδειχναν ψηλά αργότερα θα τον έριχναν.

Στην κινητοποίηση εναντίον της αποπομπής του εμφανίστηκε το πρώτο δείγμα της "μεθόδου" του Λόπες Ομπραδór. Παρόλο που ήταν φανερό ότι πολλοί από όσους κινητοποιήθηκαν το έκαναν για να εναντιωθούν στην αδικία, και όχι για να τον στηρίξουν, ο AMLO χρησιμοποίησε το κίνημα αυτό για να ξεκινήσει ανοιχτά τον αγώνα με στόχο την προεδρία του Μεξικού. Όταν η κινητοποίηση άρχιζε να μετατρέπεται σε κίνημα (σε μερικές ομάδες εμφανιζόταν η ανησυχία να θέσουν πιο δύσκολα

1. Από την πολιτεία Ταμπάσκο του Μεξικού.

2. Κόμμα Εθνικής Δράσης, PAN (Partido de Accion Nacional).

προβλήματα όπως η θέση της επιστήμης, της τέχνης, του πολιτισμού και, κυρίως, του πολιτικού έργου) και η κυβέρνηση του Φοξ υποχώρησε, ο Λόπες Ομπραδόρ έστειλε τον κόσμο στο σπίτι του.

Ο στόχος: ο AMLO είχε καταφέρει να πάψει η αποπομπή του και να τοποθετηθεί στην κορυφή του κύματος, ενώ ως αντάλλαγμα εκείνος είχε υποσχεθεί να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις. Και αυτό έπραξε.

Το μήνυμα του Λόπες Ομπραδόρ προς το υπόλοιπο τμήμα της πολιτικής τάξης (της οποίας αποτελεί μέρος, ας μην το ξεχνάμε) και των κυρίων (και κυριών) του χρήματος ήταν ξεκάθαρο: "έχω την ικανότητα όχι μόνο να καλέσω σε μια μεγάλη κινητοποίηση, αλλά και να την καθοδηγήσω, να την ελέγξω, να καθορίσω τη μορφή και την έντασή της... και να τη σταματήσω".

2. Οι διανοούμενοι του AMLO

Σε ένα τμήμα του προοδευτικού περιβάλλοντος των διανοουμένων ξεκίνησε, από τότε, να εμφανίζεται αυτό που γνωρίζουμε ως φωτισμένο λοπεσομπραδορισμό. Αυτή η τάση θα άρχιζε να ξανακατατάσσει όσους κινούνταν ή όσους εμφανίζονταν στην πολιτική σκηνή του Μεξικού, η οποία χωρίζεται: στους καλούς (όσους είναι με τον AMLO - δηλαδή τους "συμπαθητικούς" και τους "δημοφιλείς") και στους κακούς (όσους δεν είναι με τον AMLO - δηλαδή τους "φθονερούς", σύμφωνα με την Ελενίτσα). Οποιαδήποτε κριτική ή αμφισβήτηση στον Λόπες Ομπραδόρ, ακόμα και χλιαρή ή μαλακή, καταχωρούνταν ως συνωμοσία της αντίδρασης, του Κάρλος Σαλίνας ντε Γκορτάρι, των σκοτεινών δυνάμεων της άκρας δεξιάς, της Γιούνκε(3), ενός καλυμμένου συντηρητισμού. Όταν τώρα οι κριτικές στον λοπεσομπραδορισμό είναι κάπως "επιεικές", κρίνονται ως "σεκταριστικές", "περιθωριακές", "ακραίες", "παιδαριώδεις".

Με ένα πείσμα άξιο του καλύτερου αγώνα, αυτό το κομμάτι έχτιζε ένα σεχταριστικό, αδιάλλακτο, δεσποτικό και ποταπό σκεπτικό. Και το έκανε τόσο αποτελεσματικά που το σκεπτικό αυτό αποτέλεσε οδηγό για τους διανοούμενους, "καθρέφτες" του Λόπες Ομπραδόρ, στην προεκλογική καμπάνια, αργότερα στο κίνημα αντίστασης στη νοθεία και τώρα στο CND του AMLO.

Όταν η μεξικανική εφημερίδα La Jornada είχε ως τίτλο σε μια από τις εκδόσεις της του Αυγούστου 2005 (με αφορμή την πρώτη προπαρασκευαστική συνάντηση της Άλλης): "ή είναι μαζί μας ή είναι εναντίον μας" (κάπως έτσι), έκανε αλλά και δεν έκανε λάθος. Τη φράση αυτή δεν την είχε πει ο Μάρκος. Την είχε πει, από τότε, ο φωτισμένος λοπεσομπραδορισμός.

Αυτό το σκεπτικό (που άρχισε να εδραιώνεται, κάνοντας τα στραβά μάτια στην υποστήριξη από το PRD της ιθαγενικής αντιμεταρρύθμισης(4)) ενθάρρυνε το σφράγισμα αυτιών και ματιών όταν οι περρεντίστες του Σινκατάν επιτέθηκαν σε ζαπατιστικές βάσεις στήριξης, στα Altos της Τσιάπας? και επέτρεψε στην κυβέρνηση του PRD στο ΟΔ να χειριστεί με πρόστυχο τρόπο τις δολοφονίες της υπερασπίστριας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων Ντίγκνα Οτσόα Ι Πλάσιντο(5) και του νεαρού φοιτητή Πάβελ Γκονσάλες(6), στάση η οποία αργότερα θα γινόταν ρουτίνα. Στις περιπτώσεις της Ντίγκνα και του Πάβελ, έντιμες φωνές σιώπησαν μπροστά στο ακόμα μεγαλύτερο έγκλημα εξευτελισμού του θανάτου κοινωνικών αγωνιστών ... "για να μην παίξουν το παιχνίδι της δεξιάς". Ο φωτισμένος λοπεσομπραδορισμός είχε τότε τον πρώτο του θρίαμβο, αθέμιτο όπως και όλοι όσους είχε ως τώρα.

Αν οι συμπαθούντες, οπαδοί και ηγετικά στελέχη του PRD, το κομμάτι αυτό των διανοουμένων και ο ίδιος ο AMLO, σώπασαν τότε, ήταν αναμενόμενο να μην πουν λέξη όταν οι δολοφόνοι μελών του PRD θα καταλάμβαναν υποψηφιότητες με την κιτρινόμαυρη σημαία.

Έτσι και έγινε.

Όταν κάποιος το βουλώνει απέναντι σε κάτι τέτοιο, το βουλώνει για τα πάντα. Το φάντασμα του "ακατονόμαστου" Κάρλος Σαλίνας ντε Γκορτάρι(7) ενέδρευε παντού και άξιζε να κάνουν τα πάντα προκειμένου να το αντιμετωπίσουν. Τα πάντα, ακόμα και να φέρουν... στο PRD και τον κοντινό στον Λόπες Ομπραδόρ κύκλο, τους πρώην οπαδούς και ανθρώπους του Σαλίνας.

Με το αυτόχθονο αυτό είδος "μοναδικής σκέψης", ήρθε ένα νέο σύστημα αξιολόγησης, μια νέα ζυγαριά μέτρησης: το ίδιο πράγμα αξιολογούνταν διαφορετικά

ανάλογα με αυτόν που το έκανε ή το πρότεινε. Αν το έκανε ή το πρότεινε ο AMLO ή κάποιος από τους συμπαθούντες του, τότε η ενέργεια ή το πρόγραμμα αποκτούσε όλες τις αρετές που μπορεί κανείς να φανταστεί? αλλά αν ήταν κάποιος που έκανε κριτική στον Λόπες Ομπραδόρ, τότε ήταν ένα πρόγραμμα των "σκοτεινών δυνάμεων" της άκρας δεξιάς.

estamos... aquí....

3. Yunque (το Αμόνι): Η ισχυρή αυτή φασιστική παράνομη οργάνωση συγκροτήθηκε τη δεκαετία του

'50 με στόχο την κατάληψη της εξουσίας και την "αποκατάσταση της βασιλείας του Θεού στη γη". Συνδέθηκε με το πιο συντηρητικό τμήμα της καθολικής εκκλησίας δημιουργώντας ακόμα και δική της θρησκευτική σχέση, τους Cruzados de Cristo Rey (Σταυροφόρους του Βασιλέα Χριστού) που συνδέεται με τμήμα του στρατού. Είναι η μήτρα από την οποία προέκυψαν πολλές ακροδεξιές, φασιστικές ομάδες κρούσης, κάποιες από τις οποίες ιδιαίτερα βίαιες όπως το CARA (Κομάντο Ένοπλης Επαναστατικής Δράσης), το MURO (Πανεπιστημιακό Κίνημα Ανανεωτικού Προσανατολισμού) ή το Πανεπιστημιακό Αντικομμουνιστικό Μέτωπο, και κοινωνικές οργανώσεις όπως η Ολοκληρωτική Ανθρώπινη Εξέλιξη και Δράση των Πολιτών, το Συντονιστικό Πολιτών κλπ που στόχευαν στη διείσδυσή τους στο PAN, εκτοπίζοντας την παλιά παραδοσιακή του ηγεσία, και την κατάληψη της εξουσίας, πράγμα που κατάφεραν το 2000 με την άνοδο του Φοξ στην προεδρία της δημοκρατίας. Πολλοί υπουργοί και υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησής του ανήκαν στην οργάνωση Yunque.

4. Αναφέρεται στη μεταρρύθμιση που ψηφίστηκε το 2001, μετά από πρόταση του PAN, από όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου και του κογκρέσου (και από το PRD) και η οποία όχι μόνο δεν αναγνώριζε στους ιθαγενικούς λαούς το δικαίωμα της αυτονομίας αλλά ουσιαστικά τους οδηγούσε στην εξαφάνιση.

5. Digna Ochoa y Plácido. Ακτιβίστρια, δικηγόρος, μέλος οργανώσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων (όπως του Κέντρου Δικαιωμάτων Miguel Agustín Pro) αναλάμβανε την υπεράσπιση πολιτικών κρατουμένων. Μετά από επανειλημμένες απειλές που είχε δεχθεί για τη ζωή της, δολοφονήθηκε από πυροβόλο όπλο τον Οκτώβριο του 2001 στο γραφείο της. Η υπόθεση κουκουλώθηκε ενώ υπήρχε μια οργανωμένη εκστρατεία κατασυκοφάντησής της. Η εκδοχή των αστυνομικών αρχών για την υπόθεση είναι ότι αυτοκτόνησε "λόγω ψυχολογικών διαταραχών".

6. Noel Pavel Gonzalez. Φοιτητής του πανεπιστημίου του UNAM, αγωνιστής, ένθερμος υποστηρικτής της ζαπατιστικής εξέγερσης (ήταν μέλος της κοινοπραξίας καφέ Σμαλινιέλ), συμμετείχε στη μεγάλη απεργία των φοιτητών το 1999-2000 και στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Στις 19 Απριλίου 2004 εξαφανίζεται και 3 μέρες αργότερα οι αρχές ανακαλύπτουν το πτώμα του κρεμασμένο πάνω σε σταυρό ύψους 3 μέτρων. Στο σώμα του υπήρχαν σημάδια της κακοποίησης, των βασανιστηρίων και του βιασμού που είχε υποστεί κατά τη διάρκεια της απαγωγής του, ενώ δίπλα στο κατάμα που του προξέννησαν οι βασανιστές του στο κρανίο υπήρχε η σφραγίδα του μεξικανικού στρατού. Στις 26 Απριλίου πολλοί συμφοιτητές και σύντροφοι του P?vel καθώς και μέλη οργανώσεων αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους και σε ένοπλα κινήματα της λατινικής Αμερικής (όπως στις FARC) έλαβαν πλήθος απειλητικών τηλεφωνημάτων και mail από την φασιστική ομάδα κρούσης της Yunque με το όνομα Apocalipsis στα οποία τους προειδοποιούσαν για μελλοντικά χτυπήματα "αν συνεχίσετε να υποστηρίζετε τους γαμημένους ζαπατίστας". Και στην περίπτωση του P?vel η εκδοχή της αστυνομίας ήταν αυτοκτονία.

7. Carlos Salinas de Gortari. Πρόεδρος του Μεξικού την περίοδο 1988-1994, υποστηριζόμενος από το PRI. Το 1992 τροποποίησε το άρθρο 27 του συντάγματος καταργώντας έτσι το δικαίωμα στην κοινοτική γη, το ejido (ejido), το μόνο δικαίωμα που είχε παραμείνει από την επανάσταση του 1910 και τον αγώνα του Εμιλιάνο Ζαπάτα. Ήταν επίσης ο αρχιτέκτονας της ένταξης του Μεξικού στην Βορειοαμερικανική Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA). Στις εκλογές του 1988, που τον ανέδειξαν πρόεδρο, το PRI πραγματοποίησε μια άνευ προηγουμένου νοθεία, το κάψιμο των πρακτικών της καταμέτρησης των ψήφων, που συγκαλύφτηκε από το δεξιό κόμμα PAN, ώστε να αποτρέψουν την άνοδο του PRD στην εξουσία (νικητής των εκλογών αναδεικνυόταν το κεντροαριστερό κόμμα).

Όταν επισημάνανε (στο κείμενο "Η απίθανη Γεωμετρία της Εξουσίας") ότι το πρόγραμμα του AMLO ήταν ίδιο με του Σαλίνας, οι διανοούμενοι/ες έβαλαν τις φωνές (υπάρχουν ακόμα εκεί πάνω υστερικοί/ες), αλλά όταν ο υπεύθυνος του οικονομικού σχεδίου του Λόπες Ομπραδόρ (ο κύριος Ραμίρες ντε λα Ο, σύμβουλος οικονομικής πολιτικής - και, σύμφωνα με ορισμένους, αυτός που θα έπαιρνε τη θέση του υπουργού Οικονομικών αν ο AMLO κέρδιζε την προεδρία) δήλωνε, λίγες μέρες πριν τις εκλογές, ότι η πρότασή του ήταν ο "κοινωνικός φιλελευθερισμός", παρόμοια με αυτήν του Κάρλος Σαλίνας ντε Γκορτάρι, οι διανοούμενοι/ες αυτοί/ες έστρεψαν αλλού το κεφάλι.

Απέναντι σε όλο αυτό, η πραγματική δεξιά συνέχιζε κάνοντας να μη συμβαίνει τίποτε. Μερικές από τις ιδέες και τις προτάσεις της υπήρχαν πλέον στο περιβάλλον του PRD: το "μοχθηρό" (και αποτυχημένο) Σχέδιο Πουέμπλα Παναμά του Βισέντε Φοξ θα έβρισκε τον "εξαγνισμό" του στο Πρόγραμμα Transmicio(8) του AMLO, η υπερψήφηση του λεγόμενου "νόμου Televisa"(9) από την κοινοβουλευτική ομάδα του PRD στην κάτω βουλή ήταν άλλο ένα "λάθος τακτικής" οι μικρότεροι νόμοι και κανόνες, που υπερψηφίστηκαν, επίσης, από αυτό το κόμμα, και νομιμοποίησαν την υφαρπαγή ινδιάνικης γης δεν ήταν "κάτι το τόσο σοβαρό" η συγκεχυμένη σχέση του Λόπες Ομπραδόρ με τον επιχειρηματία Κάρλος Σλιμ αποτελούσε "πολιτική επιπέδου" η ιδιωτικοποίηση του Ιστορικού Κέντρου της Πόλης του Μεξικό λεγόταν "εκσυγχρονισμός" η κολοσσιαία επένδυση για την κατασκευή δευτέρου επιπέδου της περιφερειακής λεωφόρου που συνδέει μια από τις πλέον πλούσιες ζώνες του ΟΔ, ενώ την ίδια στιγμή μείωνε το επενδυμένο στα δημόσια μέσα μεταφοράς κεφάλαιο, αποτελούσε παράδειγμα "καλής διακυβέρνησης" (όχι ότι παρέλειψε εκείνο το "πρώτα οι φτωχοί") το σφυροκόπημα του λαϊκού κινήματος της πόλης σήμαινε "βάζω τάξη"... και η αρχηγική στάση (caudillismo) που κυοφορούσε και καλλιεργούσε μεταφραζόταν σε... "εμφάνιση μιας νέας ηγεσίας".

Χωρίς να υπάρχει η παραμικρή ένδειξη για κάτι τέτοιο, επιβλήθηκε η άποψη ότι ο Λόπες Ομπραδόρ ήταν αριστερός γιατί... γιατί... καλά, γιατί αυτός το είπε (εντάξει, κάποιες φορές, άλλες πάλι όχι, εξαρτάται σε ποιον μιλάγε). Το ημερολόγιο έφτασε στις 3 και 4 Μαΐου, και ο θάνατος και ο

πόνος έφτασαν στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο και το Τεσκόκο, στην πολιτεία του Μεξικό. Οι δημοσκοπήσεις ανέφεραν ότι έπρεπε ή

να στηρίξουν την καταστολή ή να σωπάσουν. Ο Fecal(10) έλεγε, ωραία, καταπληκτικά, αυτό έπρεπε να γίνει. Από τη μεριά της "αριστεράς", η κοινοβουλευτική ομάδα του PRD στο κογκρέσο της πολιτείας του Μεξικό χειροκρότησε το ρόλο της αστυνομίας και στήριξε τον Πένια Νιέτο(11). Ενώ ο Λόπες Ομπραδόρ... παρέμενε σιωπηλός. Το Ατένκο θα χρησίμευε αν επηρέαζε το αποτέλεσμα των εκλογών, όμως στα μμε οι "μετρήσεις" έδειχναν το αντίθετο. Ο φωτισμένος λοπτεσομπραδορισμός διαμαρτυρήθηκε ελαφρώς, χωρίς να καταδικάσει το γεγονός (ενν. την επίθεση της αστυνομίας), και πάμε γι' άλλα.

Λησμονήθηκε, επίσης, το γεγονός ότι ο AMLO, όταν ήταν υποψήφιος, προσπάθησε να γίνει ευχάριστος στον επιχειρηματικό τομέα. Αν ξαναδούμε τους λόγους και τις δηλώσεις του από την καμπάνια του για το χρίσμα του υποψηφίου του PRD στις προεδρικές εκλογές και την προεκλογική του εκστρατεία, δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που έλεγε μετά τη 2α Ιουλίου. Ξανά και ξανά επαναλάμβανε στους πολιτικούς: "δεν θα υπάρξει εκδίκηση". Και στον επιχειρηματικό τομέα έλεγε καταλέξει: "μη με φοβάστε". Δηλαδή: "δεν πρόκειται να πειράξω τις περιουσίες σας, τα ποσοστά κέρδους σας, ή τα ήθη και έθιμα της πολιτικής τάξης".

Θα πρέπει να έχει κάποιος πολύ μεγάλο βαθμό μυωπίας για να μη δει κάτι τέτοιο. Αλλά όταν το βλέπει και σωπαίνει, πρέπει να διαθέτει τέτοιο βαθμό κυνισμού που δεν παύει ποτέ να μας καταπλήσσει.

Αργότερα, στην κινητοποίηση κατά της νοθείας, στο Σόκαλο της Πόλης του Μεξικό, ο Λόπες Ομπραδόρ δήλωνε ότι με το θρίαμβο του Χουάν Σαρπίνες(12) στην Τσιάπας είχε σταματήσει η προέλαση της δεξιάς! Ο AMLO κινούσε αυτή την ζυγαριά που "εξαγνίζει" (και κάνει αριστερούς) όσους τον στηρίζουν - εξάλλου αυτός τη δημιούργησε. Αλλά ο φωτισμένος λοπτεσομπραδορισμός να χειροκροτεί ενθουσιασμένος μια βλακεία τέτοιου μεγέθους, ήταν ακατανόητο... ή ήταν η χειροπιαστή απόδειξη του βαθμού κρετινισμού στον οποίο είχαν φτάσει. Το "να σταματήσουμε την προέλαση της δεξιάς στην Τσιάπας" σήμαινε να ανακυκλώσει τον "Κροκέτας" Αλμπόρες(13) και τον μεγαλογαιοκτήμονα συγγραφέα (δημιουργό) αυτής της διάσημης φράσης: "στην Τσιάπας αξίζει περισσότερο ένα κοτόπουλο από έναν ινδιάνο" (Constantino Kanter). Όποιος καταπίνει κάτι τέτοιο τα καταπίνει όλα. Και αν κάτι αφθονεί στον φωτισμένο λοπτεσομπραδορισμό είναι οι μυλόπετρες αυτού του μεγέθους.

8. Ανανεωμένη εκδοχή του Σχεδίου Πουέμπλα Παναμά.

9. Ley Televisa. Τον Απρίλιο του 2006 ψηφίστηκαν από το κοινοβούλιο (με τη συνδρομή και των βουλευτών του PRD) μια σειρά μεταρρυθμιστικών νόμων για το Ραδιόφωνο, την Τηλεόραση και τις Τηλεπικοινωνίες, οι οποίοι, καταπατώντας ακόμα και τις διεθνείς συμβάσεις, ευνοούσαν αποκάλυπτα τα μεγάλα MME προσφέροντάς τους το μονοπώλιο στη χρήση των συχνοτήτων και απαγορεύοντας ουσιαστικά την "ελεύθερη πρόσβαση" κοινοτικών, εναλλακτικών ραδιοφώνων τηλεοράσεων και ηλεκτρονικών περιοδικών (που δεν ανήκουν στα μεγάλα συγκροτήματα) στις συχνότητες και τους ηλεκτρονικούς χώρους. Οι νόμοι αυτοί πήραν το όνομά τους από τη μεγαλύτερη, εδώ και δεκαετίες, επιχείρηση στον τομέα των MME, την Televisa.

10. Fecal. Felipe Calderon. Ο τότε υποψήφιος και νυν πρόεδρος του Μεξικού, υποστηριζόμενος από το δεξιό κόμμα PAN.

11. Pena Nieto. Κυβερνήτης της πολιτείας του Μεξικό προσκείμενος στο PRI. Τον Μάιο του 2006 διέταξε την επίθεση της αστυνομίας εναντίον των κατοίκων του Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο, μη διστάζοντας να κατηγορήσει ως εγκληματίες ένα ολόκληρο χωριό, και καλύπτοντας πλήρως τους αστυνομικούς που βασάνισαν, βίασαν, χτύπησαν και κατέστρεψαν.

12. Juan Sabines. Πρώην δήμαρχος της πρωτεύουσας της Τσιάπας Tuxtla Gutierrez και πρώην στέλεχος του PRI, ο οποίος 6 μήνες πριν τις πολιτειακές εκλογές της 20ης Αυγούστου 2006 στην Τσιάπας έθεσε υποψηφιότητα για κυβερνήτης με το κεντροαριστερό PRD. Πολλές εφημερίδες τότε έλεγαν ότι εξαγοράστηκε από το κεντροαριστερό κόμμα με αντάλλαγμα αρκετά εκατομμύρια πένες.

13. Roberto Albores Guillen. Κυβερνήτης της πολιτείας της Τσιάπας την περίοδο 1998-2000, στέλεχος του PRI, ο οποίος ήταν ένας από τους εμπνευστές του σχεδίου δημιουργίας και ενίσχυσης παραστρατιωτικών ομάδων που θα βοηθούσαν στον πόλεμο ενάντια στο αντάρτικο του EZLN. Στις εκλογές της πολιτείας, τον Αύγουστο του 2006, υποστήριξε τον υποψήφιο του PRD, Juan Sabines, (ο οποίος δεν δίστασε να δηλώσει προεκλογικά συνεχιστής του έργου του Albores) και τον Σεπτέμβριο διαγράφηκε από το PRI.

Με τέτοιο "υγιές" περιβάλλον συζήτησης και "υψηλό" επίπεδο ανάλυσης, φτάσαμε στην πρώτη μέρα του Ιουλίου, με τον φωτισμένο λοπεσομπραδορισμό να υψώνει όχι ένα προοδευτικό πρόγραμμα συμμετοχής των πολιτών (δηλαδή, να δώσει μάχη με τα κόμματα για το πολιτικό του έργο), ή μια νέα πρόταση για την τέχνη, τον πολιτισμό και τις επιστήμες, αλλά ένα σύνθημα γεμάτο στόμφο και υπεροψία: "χαμογέλα, θα νικήσουμε". Όχι, δεν καλούσαν για να βάλουν φραγμό στη δεξιά (φυσικά τώρα θα πουν ότι αυτό έκαναν) αλλά να προετοιμαστούν για τη γιορτή του θριάμβου (αυτό ναι, με μετριοπάθεια και ωριμότητα).

Αχ!! Θα ήταν όλα τόσο εύκολα, χωρίς κινητοποιήσεις, χωρίς καταστολή, χωρίς συγκρούσεις, χωρίς πολιτικές και ιδεολογικές αντιπαράθεσεις, χωρίς συζητήσεις, χωρίς εσωτερικές συγκρούσεις, τόσο ειρηνικά, τόσο ήρεμα, τόσο σταθερά, τόσο ισορροπημένα, χωρίς ριζοσπαστισμό, χωρίς φυγή κεφαλαίων, χωρίς πτώση στο χρηματιστήριο αξιών, χωρίς διεθνείς πιέσεις, χωρίς κανείς να το καταλάβει, χωρίς πάλη των τάξεων, τόσο, τόσο...

Η καταστολή; Υπήρχε η Άλλη Καμπάνια, το Ατένκο, αυτοί, ναι, οι "αγράμματοι" και οι "πρόστυχοι", που θα την υφίστανται. Δεν θα υπήρχαν αποκλεισμοί κεντρικών δρόμων ακόμα και για το δίκαιο αίτημα της απελευθέρωσης και δικαιοσύνης για τους κρατούμενους του Ατένκο. Όταν η Άλλη έκανε αποκλεισμούς δρόμων εκφράζοντας την αλληλεγγύη της στους/ις συντρόφους/ισσές μας, η αστυνομία του Ο.Δ. επιτίθετο προκειμένου να "διασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία". Δεκάδες νέοι/ες, στην πλειοψηφία τους φοιτητές του ENAH και του CCH Sur, χτυπήθηκαν και πνίγηκαν από τα δακρυγόνα στον νότιο περιφερειακό, ενώ καταδιώχθηκαν μέχρι το εσωτερικό των εγκαταστάσεων της Εθνικής Σχολής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας.

Ο φωτισμένος λοπεσομπραδορισμός δήλωνε: τι καλά, μπράβο, ο δρόμος, τα αυτοκίνητα, το διάταγμα νούμερο 13 (που εκδόθηκε από τον AMLO όταν ήταν αρχηγός της κυβέρνησης του ΟΔ), η ελεύθερη κυκλοφορία, οι "ακράιοι", η τάξη, η σταθερότητα. Εξάλλου, ήταν μόνο κάποιοι πιτσιρικάδες (που πιθανότατα δεν θα ψήφιζαν κιόλας, ούτε θα είχαν εκλογικό βιβλιάριο). Ή αλλιώς, όπως θα έλεγαν η Αλάσκα και η Θάλεια, "ποιον ενδιαφέρει;".

Αργότερα, η κινητοποίηση κατά της νοθείας απέκλεισε την λεωφόρο Ρεφόρμα (έτσι νομίζω πως λέγεται), κάνοντας χρήση του νόμιμου δικαιώματος στην ελεύθερη έκφραση. Όταν οι επιχειρηματίες και ο "καλός κόσμος" διαμαρτυρήθηκαν (παρά τη φορολογική τους στήριξη) και ζήτησαν το κεφάλι του αρχηγού της κυβέρνησης του Ο.Δ., ο πολιορκημένος Αλεχάντρο Ενσίνας, σε συνέντευξη που έδωσε στη Ελενίτσα Πονιατόβσκα, δήλωνε ότι όφειλε να σεβαστεί και να προστατεύσει την ελευθερία της διαμαρτυρίας.

Συγκινημένη, ίσως, από τα βάσανα του Ενσίνας, η Ελενίτσα "ξέχασε" να τον ρωτήσει γιατί οι ελευθερίες έχουν αξία και γίνονται σεβαστές μόνο όταν αφορούν τους συμπαθούντες του AMLO και όχι όταν σχετίζονται με την Άλλη, ή το κίνημα των απορριπτόνων από την ανώτατη εκπαίδευση, ή τα κινήματα που καταφεύγουν στις δράσεις αυτές προκειμένου να ακουστούν και να γίνουν ορατά. Μέσα σ' αυτή τη "λήθη" μεταξύ συνεντευξιαζόμενου και συνεντευξιάζουσας ένα πράγμα ακούστηκε καθαρά: "υπάρχει άλλος νόμος για τους μεν (αυτούς που είναι μαζί μου) και άλλος για τους δε (αυτούς που δεν με υποστηρίζουν-ακολουθούν-υπακούουν)".

Αλλά τη νύχτα της 1ης Ιουλίου, ο φωτισμένος λοπεσομπραδορισμός ονειρεύτηκε ότι η χώρα θα άλλαζε μόνο με την προσέλευση στις κάλπες. Και αυτοί/ες θα ανέχονταν με σεμνότητα, χρειαζόταν λίγη παραπάνω, τις εκφράσεις ευγνωμοσύνης της φτωχολογιάς (κοίτα, κόρη μου, να ο καθηγητής που δίδαξε τον κύριο πρόεδρο και το γιο του? και εκεί είναι αυτοί που είδαμε στην εξέδρα, χαιρέτα τους γιατί είναι αυτοί που οργάνωσαν την απελευθέρωσή μας), των ινδιάνων (όχι των ζαπατίστας, γιατί ως γνωστόν είναι αχάριστοι), των εργατών, των αγροτών, των γυναικών, των νέων, των ηλικιωμένων, του Μεξικού τέλος πάντων. Και στο εξωτερικό θα πραγματοποιούνταν διαλέξεις και στρογγυλά τραπέζια. Και ο φωτισμένος λοπεσομπραδορισμός, ναι, με σεμνότητα και μετριοπάθεια, θα έλεγε όλα όσα έκανε για το Μεξικό... το μόνο που έλειπε ήταν να ανέβουν στην εξέδρα.

Αλλά έφτασε η 2α Ιουλίου, και μαζί με αυτή ήρθε και η Γκορντίγιο... και μαζί της... η νοθεία.

3. Η κινητοποίηση ενάντια στη νοθεία.

Αλλά, μετά την αρχική αβεβαιότητα και αφού είχαν ετοιμάσει την κρεμάλα για να εξοντώσουν τον Μάρκος, τον EZLN, την Άλλη Καμπάνια και όλους όσους αντιστέκονταν στην "κάθαρση" που τους πρόσφεραν, οι διανοούμενοι/ες αυτοί/ές κατάλαβαν τι συνέβη. Ο AMLO απέδειξε για άλλη μια φορά ότι διέθετε περισσότερη διαίσθηση και εξυπνάδα από τον φωτισμένο λοπεσομπραδορισμό. Ήξερε καλά ότι μια κινητοποίηση κατά της νοθείας εξαρτιόταν από το τι αυτός θα έλεγε και θα έκανε... και το τι είπε και έκανε. Ξεκίνησε τότε μια λαϊκή, αυθεντική, θεμιτή και δίκαιη κινητοποίηση: η κινητοποίηση κατά της νοθείας και, κατά συνέπεια, κατά της επιβολής του Φελίπε Καλντερόν.

Ειπώθηκε ότι η κινητοποίηση δεν ήταν ούτε είναι αυτό που λένε. Μιλάνε για μετακινήσεις οπαδών, για την απροκάλυπτη και προκλητική ανάμιξη της κυβέρνησης του Ο.Δ. και του μηχανισμού του PRD, ότι δεν ήταν ούτε είναι τόσοι όσο λένε. Ίσως. Εκείνο για το οποίο δε χωράει αμφιβολία, τουλάχιστον για μας τους ζαπατίστας, είναι ότι εκεί, σ' αυτή την κινητοποίηση, βρέθηκαν και βρίσκονται, ορμώμενοι από τις αρχές και τα πιστεύω τους, και έντιμα άτομα. Αυτοί αξίζουν το σεβασμό μας και τον έχουν, ωστόσο ο δρόμος που έχουν διαλέξει οδηγεί κάπου που εμείς δεν επιθυμούμε να πάμε.

Μαζί τους δεν μοιραζόμαστε ούτε το δρόμο ούτε τον προορισμό.

Και, για μας, ο καλύτερος τρόπος για να τους/ις δείξουμε το σεβασμό μας είναι να μην αναμιχθούμε στην κινητοποίησή τους, είτε για να αμφισβητήσουμε την αδιαφιλονίκητη ηγεσία του AMLO εκεί, είτε για να σαμποτάρουμε, είτε από οποροτουνισμό, ούτε για να "ανοίξουμε τα μάτια" των μαζών (αυτά είναι κάποια από τα επιχειρήματα και τους λόγους για τους οποίους βρίσκονται εκεί οργανώσεις και ομάδες, παρόλο που δεν συμφωνούν με την καθοδήγηση της κινητοποίησης).

Ξέρουμε ότι τα έντιμα άτομα που βρίσκονται εκεί πιστεύουν ότι μπορεί η κινητοποίηση να μετατραπεί (με το CND) σε κίνημα, που δεν θα εξαρτάται από κάποιον ηγέτη ούτε από το μηχανισμό ελέγχου που έχει επιβληθεί στα μέλη του CND. Ίσως. Εμείς δεν το νομίζουμε. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι θα ήταν ανήθικο "να κολλήσουμε" και να "εκμεταλλευθούμε" μια κινητοποίηση για την οποία δεν έχουμε προσφέρει τίποτε, καθώς και να διατηρήσουμε έναν κριτικό σκεπτικισμό.

7. Η κινητοποίηση είχε και έχει αδιαμφισβήτητες αναλαμπές και λάμπες: για παράδειγμα, τη δημιουργικότητα και εφευρετικότητα που επέδειξαν στις δράσεις όπου καταγγέλλονταν μερικές από τις εταιρείες συνένοχες στη νοθεία (τράπεζες, Wall Mart κλπ)? την πίστη που εκδήλωναν στη συμμετοχή τους άνθρωποι από τους από κάτω? τη δίκαιη και θεμιτή οργή ενάντια στην επικράτηση του PAN και της κυβέρνησης του Φοξ, καθώς και ενάντια στην προσβλητική περιφρόνηση που εκφράστηκε από μερικά ηλεκτρονικά MME (την Televisa, το TV Azteca και τα μεγάλα ραδιοφωνικά δίκτυα) απέναντι σε όσους συμμετείχαν και συμμετέχουν στην κινητοποίηση.

Οι **Άλλοι/ες**. Αλλά δεν υπάρχουν μόνο οι διαπληκτισμοί της πολιτικής των από πάνω. Μια άλλη εξέγερση δημιουργείται στα έγκατα της κοινωνίας: στους ινδιάνικους λαούς, στους νέους που κακοποιούνται από την εξουσία (συμπεριλαμβανομένης και αυτής του PRD), στους εργαζόμενους των μακίλας, στους εργαζόμενους/ες στο σεξ, στις ανυπότακτες γυναίκες που αγωνιούν για την τύχη των συζύγων τους που μετανάστευσαν στο βορρά, στις πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς που έχουν πειστεί ότι

υπάρχει κάτι περισσότερο από το κεφάλαιο και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, σε όλους/ες όσοι/ες συγκροτούν την Άλλη Καμπάνια, που βρίσκονται σε όλη τη χώρα και οργανώνονται, επινοώντας έναν διαφορετικό τρόπο άσκησης πολιτικής και δημιουργίας δεσμών με τους όμοιους-διαφορετικούς από αυτούς.

Η Άλλη Καμπάνια δεν έχει σχέση με όσα δημοσιεύτηκαν στα ΜΜΕ. Δεν την χαρακτηρίζουν ούτε όσα διατυπώνουν σχετικά κάποιοι από τους συμμετέχοντες ούτε βέβαια όσα η Επιτροπή "Εκτη" του EZLN έχει σχολιάσει για την πορεία της. Είναι πολλά, περισσότερα από όλα αυτά. Είναι ένας χείμαρρος που συνεχίζει την πορεία του, από τα κάτω, που ακόμα δεν έχει εκφραστεί για τα πάντα, όμως υπάρχει και αναπαράγεται στα υπόγεια του Μεξικού.

Αλλά από κάτω υπάρχουν επίσης και τα εκατομμύρια που δεν ψήφισαν. Που δεν πιστεύουν στις εκλογές (πολλοί από αυτούς, όπως εμείς οι ζαπατίστας, δεν έχουν ψηφίσει ποτέ, από πεποίθηση). Αυτοί που είναι κομμάτι του περιφρονημένου και ταπεινωμένου Μεξικού (και τώρα ο φωτισμένος λοπτεσομπραδορισμός θέλει να τους περιφρονήσει και να τους ταπεινώσει ακόμα περισσότερο, καταλογίζοντάς τους μια υποτιθέμενη ήττα). Πολλοί από αυτούς ανήκουν στο Μεξικό των ινδιάνικων λαών, που μόλις πριν από μερικά χρόνια τους επαινούσαν για τη διάθεσή τους να αγωνιστούν και να αντισταθούν.

Με αυτούς τους τελευταίους, με αυτούς που δεν κοιτούν προς τα πάνω, είμαστε εμείς οι ζαπατίστας. Και πιστεύουμε ότι και η Άλλη Καμπάνια με αυτούς/ες πρέπει να είναι.

Γιατί κάποιοι/ες από μας τους από κάτω, που βρισκόμαστε στην Άλλη, αναγνωρίζουμε τον πόνο μας και τον εχθρό που τον προκαλεί στο πρόσωπο του καπιταλισμού.

Γνωρίζουμε ήδη δύο βασικά πράγματα: Το πρώτο είναι ότι για να γεννηθεί αυτός ο αγώνας είναι ανάγκη να δημιουργηθεί ένα κοινωνικοπολιτικό, αυτόνομο και ανεξάρτητο κίνημα. Και το δεύτερο ότι από τα πάνω δεν μπορεί να προκύψει ουσιαστική λύση ούτε για τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που υφίσταται το Μεξικό, ούτε για να αντιμετωπίσει τον έλεγχο που ασκεί η πολιτική τάξη εμποδίζοντας τη συμμετοχή και την οργάνωση του λαού.

Εμείς, οι ζαπατίστας του EZLN, εδώ και ένα χρόνο επιλέξαμε να προωθήσουμε ένα πανεθνικό αντικαπιταλιστικό κίνημα, από τα κάτω και αριστερά, που θα ξεπερνά την εκλογική συγκυρία - στο οποίο θα μπορούσαμε να βρεθούμε ανεξάρτητα από την απόφαση που θα έπαιρνε ο καθένας από μας σχετικά με τις εκλογές. Τώρα είδαμε και μάθαμε πολλά πράγματα. Για τους από πάνω, για την Άλλη, για μας τους/ις ίδιους/ες.

Ανεξάρτητα από το αν συμφωνούμε ή όχι με τη νομιμότητα ή τη δημοτικότητα του κινήματος στο οποίο ηγείται ο Αντρέας Μανουέλ Λόπες Ομπραδór, πιστεύουμε ότι ο δρόμος της Άλλης είναι διαφορετικός. Και πάνω από όλα, οι σύντροφοι και συντρόφισσες της Άλλης έχουμε άλλο προορισμό.

Εμείς, η Άλλη, δεν ψάχνουμε κάποιον να μας καθοδηγεί ούτε κάποιον να καθοδηγούμε. Δεν προσπαθούμε από τα πάνω να αποκτήσουμε εκείνο που δημιουργείται από τα κάτω.

Και σε σας, τους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας της Άλλης, θέλουμε να κάνουμε μια πρόταση...

(Συνεχίζεται...)

Πέμπτο Μέρος: Η ώρα των διασαφηνίσεων; Επιτροπή "Έκτη" του EZLN

Μέσα στη συλλογική καρδιά που είμαστε εμείς οι Ζαπατίστας, δεν ξέρουμε πώς ακριβώς ταξίδεψαν ως εσάς τα λόγια μας, η Έκτη διακήρυξη. Αυτό που σίγουρα ξέρουμε είναι ότι εσείς, απ' τους τόπους που ζείτε, με τις δικές σας ιστορίες και μέσα από τους δικούς σας αγώνες απαντήσατε "ναι" στο κάλεσμα για υποστήριξη της Έκτης Διακήρυξης και σε ό,τι μετά θα ονομάζαμε Άλλη Καμπάνια. Μέσα από την καρδιά καθενός από εμάς, που μερικές φορές είναι η καρδιά ενός ατόμου κι άλλες φορές είναι η συλλογική καρδιά που φτιάχνουμε ως κοινότητα ιθαγενών, πολιτική ή κοινωνική οργάνωση, ΜΚΟ, συλλογικότητα, ομάδα ή άτομα, αποφασίσαμε να κάνουμε αυτό το βήμα που δεν είναι πια μόνο ζαπατιστικό αλλά ανήκει στους πολλούς, σε όλους εμάς.

Τη χρονιά που πέρασε από την ολομέλεια στο καρακόλ της Λα Γκαρούτσα (16/9/2005) έως αυτές τις παραγμένες μέρες είδαμε κάποιους να φεύγουν, κάποιους να μένουν, περισσότερους να έρχονται ακόμη πιο κοντά, και μερικούς να παλεύουν ενώ άλλοι δεν κάνουν τίποτε άλλο εκτός από το να "οργίζονται" και να στέκονται εμπόδιο στο δρόμο που άλλοι -οι πολλοί- έχουν κάνει πραγματικά δική τους υπόθεση την Άλλη Καμπάνια. Αυτές οι οι ταλαντεύσεις δεν δημιούργησαν μόνο "θόρυβο" στο εσωτερικό της Άλλης Καμπάνιας, αλλά έκαναν επίσης το πρόσωπο, το λόγο και το δρόμο της ακόμη πιο μπτερεμένο.

Ως Ζαπατίστας, πιστεύουμε ότι η χρονιά που πέρασε μας ήταν πολύ χρήσιμη ως χρόνος για να γνωριστούμε ο ένας με τον άλλο και να καταλάβουμε ποιοι μας πλησιάζουν μόνον επειδή προσδοκούν πολιτικά κέρδη. Μερικές φορές κάποιοι μας πλησίασαν για να κεφαλαιοποιήσουν την υποτιθέμενη "μιντιακή απήχηση" του EZLN, άλλες φορές προσπαθώντας να επιβάλουν την ηγεμονία τους στην Άλλη Καμπάνια, άλλες φορές για να την κατευθύνουν προς μια πολιτική συμμαχία ωφέλιμη για αυτούς, άλλες φορές για να δουν τι είναι και μετά να πάνε στην αντίθετη πλευρά και να συνεχίσουν να παρακολουθούν και κάποιες φορές για να προσπαθήσουν να ομογενοποιήσουν το κίνημα σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες.

Εμείς πιστεύουμε ότι αυτό συνέβη όχι μόνο λόγω δικών μας λαθών (κάποια από τα οποία τα επισημάνσαμε και τα αναγνωρίσαμε ενώ άλλα τα επισημάνατε εσείς) αλλά κι επειδή η Άλλη Καμπάνια στερείται επαρκούς προσδιορισμού. Αυτό που αρχικά ήταν θετικό γιατί μας επέτρεψε να καλέσουμε μαζί ένα ευρύ φάσμα από ό,τι καλύτερο υπήρχε στο αντικαπιταλιστικό κίνημα του Μεξικού έχει αρχίσει να γίνεται εμπόδιο.

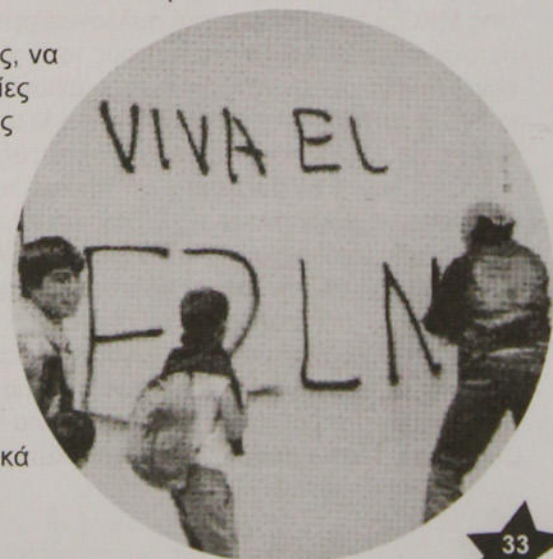
Αν και θεμελιώδεις, οι βασικές αρχές της Άλλης Καμπάνιας είναι πολύ γενικές ιδίως σε ό,τι αφορά την οργανωτική δομή, την πολιτική συμμαχιών, την ελευθερία για διαφορές στο εσωτερικό του κινήματος και το ζήτημα του ποιος προσκαλείται να ενωθεί μαζί μας και ποιος όχι.

Επιπλέον, με βάση όσα είδαμε κι ακούσαμε σε διάφορους γύρους συναντήσεων και συνελεύσεων, είναι πλέον απαραίτητο να αποφασίσουμε αν θα προσδιορίσουμε ακριβέστερα την Άλλη Καμπάνια, καθορίζοντάς την με βάση τα τωρινά χαρακτηριστικά της. Για να δώσουμε ένα παράδειγμα: σε πολλά από τα μέρη όπου ταξιδέψαμε τονίστηκε η αναγκαιότητα να περιληφθεί στην Άλλη Καμπάνια μια αντιπατριαρχική οπτική ως ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της.

Ένα ακόμη σοβαρό κι επείγον πρόβλημα είναι ότι δεν έχουμε καθορίσει τη διαδικασία για το πώς παίρνουμε αποφάσεις στην Άλλη Καμπάνια ως κίνημα. Αυτό έχει οδηγήσει μερικές φορές στο να παρουσιάζεται η άποψη ενός ατόμου, μιας ομάδας ή μιας συλλογικότητας (περιλαμβανομένου του EZLN) ως άποψη της Άλλης Καμπάνιας.

Σε σκέψεις μας που έχουμε ήδη παρουσιάσει, εξηγήσαμε ότι πάντα θεωρούσαμε απαραίτητη για το μέλλον την Άλλη Καμπάνια. Γι' αυτό είχαμε τη δυνατότητα να αφιερώσουμε κάποιο χρόνο περιοδεύοντας για να γνωριστούμε, να νοιώσουμε άνετα μεταξύ μας και να αυτοπροσδιοριστούμε. Όπως επίσης έχουμε ήδη εξηγήσει, πιστεύουμε ότι η ώρα της πολιτικής κρίσης των από πάνω, κατά την οποία μια αριστερή αντικαπιταλιστική εναλλακτική γίνεται απαραίτητη, έχει ήδη φτάσει. Παρόλο που είναι ξεκάθαρο το πόσο βαθιά φτάνει η πολιτική κρίση των από πάνω, εμείς οι Ζαπατίστας ξέρουμε πολύ καλά ότι, εάν δεν υπάρχει εναλλακτική προερχόμενη απ' τους από κάτω, οι από πάνω απλά θα ανασυνταχθούν και θα πάρουν μια ανάσα ακόμη.

Εμείς πιστεύουμε ότι η ώρα της Άλλης Καμπάνιας, η ώρα του Κανένα που είμαστε εμείς, έχει φτάσει. Πιστεύουμε ότι τώρα πρέπει να καθιερώσουμε την άμεση επαφή με όλους τους από κάτω και να αρχίσουμε μαζί να σχεδιάζουμε ένα εθνικό πρόγραμμα αγώνα. Πρέπει να κάνουμε περισσότερα απ' το να γνωριστούμε μεταξύ μας, να διαδώσουμε πληροφορίες και να χτίσουμε δεσμούς ανάμεσα στα κινήματα που αντιστέκονται στο καπιταλιστικό σύστημα της χώρας μας: επιπλέον, πρέπει να αρχίσουμε διαδοχικά να οργανώνουμε αυτό το σχέδιο, τα περιεχόμενά του, τους στόχους του, τα διαδοχικά

βήματα και τους δρόμους μέσα από τους οποίους σκοπεύουμε να το πραγματοποιήσουμε.

Η Άλλη Καμπάνια όμως ακόμη δεν έχει το δικό της πρόσωπο. Σκεφτόμαστε λοιπόν ότι έχει έρθει η ώρα να το δημιουργήσουμε όλοι μαζί. Κι έχει έρθει η ώρα για όσους δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους στο σκεπτικό της πλειοψηφίας της Άλλης Καμπάνιας να φύγουν και για όσους αναγνωρίζουν τον εαυτό τους στο συλλογικό πρόσωπο που φτιάχνουμε να μείνουν και να συνεχίσουν να είναι ενωμένοι μαζί μας.

Πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα να ορίσουμε ξεκάθαρα τις αρχές που έχουν ασάφειες. Οι αρχές που θεωρούμε ότι είναι οι σημαντικότερες μπορούν να κατηγοριοποιηθούν στα λεγόμενα έξι σημεία: τα χαρακτηριστικά της Άλλης Καμπάνιας, το ποιος καλείται να έρθει μαζί μας και ποιος όχι, η οργανωτική δομή (που συμπεριλαμβάνει το μηχανισμό ή αλλιώς τους τρόπους λήψης των αποφάσεων), η ελευθερία για διαφορές, η πολιτική συμμαχιών και οι άμεσοι στόχοι.

Εντοπίσαμε τα προβλήματα αυτά στις προπαρασκευαστικές συναντήσεις, και στην πρώτη γενική συνέλευση προτείναμε να συζητηθούν και να ληφθούν αποφάσεις από όλους τους συμμετέχοντες (στην Άλλη Καμπάνια). Ωστόσο δεν ορίσαμε ημερομηνία ούτε καθορίσαμε τον τρόπο με τον οποίο θα λαμβάνεται υπόψη η φωνή του καθενός όσον αφορά τα θέματα αυτά.

Αυτό που μας ξεχωρίζει από άλλες πολιτικές προτάσεις, σχέδια, και κινήματα είναι ότι λαμβάνουμε υπόψη μας τον καθένα. Η συζήτηση για αυτά τα έξι σημεία γίνεται εδώ και πάνω από ένα χρόνο κι έχουμε προχωρήσει και πολύ και λίγο. Πιστεύουμε ότι τώρα πρέπει να ολοκληρώσουμε αυτό το στάδιο, να τοποθετηθούμε όλοι και να ορίσουμε ξεκάθαρα την Άλλη Καμπάνια.

Πρέπει, δηλαδή, ως Άλλη Καμπάνια να απαντήσουμε τις εξής ερωτήσεις: ποιοι είμαστε; πού βρισκόμαστε; πώς βλέπουμε τον κόσμο; πώς βλέπουμε τη χώρα μας; τι θέλουμε να κάνουμε; και πώς θα το κάνουμε;

Με βάση όσα είπαμε παραπάνω αλλά κι όσα είδαμε, ακούσαμε κι είπαμε τη χρονιά που πέρασε, προτείνουμε:

1. Όλοι οι συμμετέχοντες να ολοκληρώσουν την ανάλυση, τη συζήτηση και την αποσαφήνιση των βασικών αρχών και να τοποθετηθούμε όσον αφορά τα εξής:

A. Τα βασικά χαρακτηριστικά της Άλλης Καμπάνιας (η συλλογική της ταυτότητα)

B. Η δομή της Άλλης Καμπάνιας (ποιες οι μεταξύ μας σχέσεις)

Γ. Η πολιτική συμμαχιών (ποιους υποστηρίζουμε, με ποιους συνδεόμαστε)

Δ. Η ελευθερία για διαφορές (πού βρισκόμαστε)

E. Ποιος καλείται να έρθει μαζί μας και ποιος όχι (ποιος/α είναι σύντροφος/ισσα και ποιος/α όχι)

ΣΤ. Οι κοινοί στόχοι για όλους τους υποστηρικτές (πέρα από τους στόχους που έχει καθένας μας στους αγώνες μας).

2. Η ολοκλήρωση της ανάλυσης, της συζήτησης και της αποσαφήνισης να γίνει κυρίως στους χώρους όπου οι υποστηρικτές της Άλλης Καμπάνιας αποφάσισαν να συμμετάσχουν σ' αυτήν: στις ιθαγενικές κοινότητες, στις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, στις ΜΚΟ, στις ομάδες, στις συλλογικότητες, στις οικογένειες και μεταξύ ατόμων. Μέσα από αυτούς τους χώρους καθένας από εμάς κάνει πράξη την αντίσταση και τον αγώνα μας. Κι είναι εκεί που καθένας από εμάς επιχειρηματολογεί κι αποφασίζει τι είδους Άλλη Καμπάνια ταιριάζει καλύτερα στην επίτευξη των προτάσεών μας.

3. Σ' αυτή τη συζήτηση και την ανάλυση, όσοι θέλουν, μπορούν να μοιραστούν τις θέσεις και τα επιχειρήματά τους και με όλους τους υπόλοιπους. Αυτήν τη στιγμή δεν έχουμε άλλο κοινό χώρο εκτός από την ιστοσελίδα της "Εκτής Επιτροπής" και τις οργανώσεις, τις ομάδες και τις συλλογικότητες. Πιστεύουμε όμως ότι αν και ο χρόνος μας είναι λίγος και περιορισμένος, πρέπει όλοι να χρησιμοποιήσουμε οποιοδήποτε μίντια ή τρόπο επικοινωνίας στον οποίο μπορούμε να βασιστούμε για αυτήν την ανάλυση και τη συζήτηση. Μέσω άρθρων, εναλλακτικών ραδιοφωνικών

ή τηλεοπτικών εκπομπών, blogs, emails, στρογγυλών τραπέζιων, συναντήσεων, συνεδρίων, προκηρύξεων, εφημερίδων, συνελεύσεων ή οτιδήποτε άλλο μπορούν τα άτομα, οι οικογένειες, οι ομάδες, οι συλλογικότητες και οι οργανώσεις να ξεκαθαρίσουν τις θέσεις τους για καθένα από αυτά τα ζητήματα στους υπόλοιπους υποστηρικτές? για παράδειγμα, τη θεώρησή τους για το ζήτημα της αντίθεσης στην πατριαρχία (δηλαδή γιατί η Άλλη Καμπάνια πρέπει να είναι αντιπατριαρχική και πώς). Κι έτσι να δημιουργηθούν γεμάτοι πάθος -αλλά και αλληλοσεβασμό- διάλογοι για κάθε ιδέα και πρότασή μας.

4. Αυτή η ανάλυση, συζήτηση και διάλογος στο εσωτερικό της Άλλης Καμπάνιας να ολοκληρωθεί στους μήνες Οκτώβριο και Νοέμβριο 2006.

5. Καθεμιά από τις αποφάσεις μας να παρουσιαστεί σε μια κονσούλτα (σημ. συνέλευση, γραπτή τοποθέτηση των απόψεων) με όλους τους συμμετέχοντες. Μια οικουμενική κονσούλτα της Άλλης Καμπάνιας, όπου η άποψη κάθε ατόμου, κάθε υποστηρικτή μπορεί να ακουστεί και να ληφθεί υπόψη χωρίς να έχει καμία σημασία το πού ζει, η γλώσσα που μιλάει, η ηλικία, η εθνικότητα, οι σεξουαλικές προτιμήσεις, το εκπαιδευτικό επίπεδο και το αν γνωρίζει να μιλάει δημόσια ή όχι, αλλά μόνο το ότι υποστηρίζει την Έκτη Διακήρυξη. Μια ψήφος λοιπόν με μίαν έννοια από όλους τους υποστηρικτές.

6. Αυτό το συμβούλιο να γίνει την εβδομάδα 4-10 Δεκεμβρίου.

7. Οι διάφορες οργανωτικές ομάδες εργασίας που υπάρχουν ή έχουν δημιουργηθεί για αυτήν τη διαδικασία να αναλάβουν την πραγματοποίηση της κονσούλτα. Αν κάποιος από αυτούς αδυνατούν να παρακολουθήσουν τη συνέλευση ή τη συνάντηση για οποιονδήποτε λόγο -κι ασχέτως αν είναι πολλοί ή μόνον ένας- κάποιος από την Άλλη Καμπάνια να πάει στο χώρο όπου αυτοί εργάζονται, σπουδάζουν ή ζουν για να ζητήσει και να καταγράψει τη γνώμη τους για κάθε σημείο.

8. Οι συνθήκες του καθενός για το πώς εκφράζει τις απόψεις του να είναι σεβαστές: ασχέτως αν πρόκειται για άτομο, οικογένεια, ομάδα, συλλογικότητα, οργάνωση ή ιθαγενική κοινότητα.

9. Οι οργανωτικές ομάδες εργασίας να αποφασίσουν τη μορφή και το περιεχόμενο με βάση τα οποία οργανώνουν την κονσούλτα στους χώρους όπου αυτή γίνεται.

10. Για όσους το θελήσουν, η Επιτροπή "Εκτη" του EZLN προτίθεται να παραλάβει τις απόψεις τους και να εξασφαλίσει ότι θα ληφθούν υπόψη στην εσωτερική κονσούλτα της Άλλης Καμπάνιας (ακόμη κι αν οι απόψεις αυτές δεν συμπίπτουν ή είναι αντίθετες με αυτές των Ζαπατίστας).

11. Κάθε οργανωτική ομάδα εργασίας αφού τελειώσει την κονσούλτα της να παρουσιάσει δημόσια τα αποτελέσματά της και το πού έγινε μέσω της ιστοσελίδας Enlacezapatista. Έτσι όλοι θα μπορούμε να ελέγξουμε τα αποτελέσματα και να ξέρουμε τι αποφάσισε η πλειοψηφία.

12. Αφού τα τελικά αποτελέσματα γίνουν γνωστά, να πληροφορηθούν για αυτά όλοι οι συμμετέχοντες με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιήθηκε για να εκφράσει καθένας από αυτούς την άποψή του.

13. Μ' αυτόν τον τρόπο η Άλλη Καμπάνια να έχει προσδιορίσει ξεκάθαρα ως το τέλος αυτού του έτους τα χαρακτηριστικά της, την οργανωτική της δομή, την πολιτική συμμαχιών, τη θέση καθενός από εμάς, το ποιος είναι μαζί μας και ποιος όχι, καθώς και τους κοινούς στόχους μας.

14. Τον Φεβρουάριο του 2007 να ξεκινήσει το επόμενο στάδιο της Άλλης Καμπάνιας κατά το οποίο να προπαγανδίσουμε και να πραγματοποιήσουμε το Εθνικό Πρόγραμμα Αγώνα με τη συμμετοχή των εκπροσώπων της "Εκτης Επιτροπής" του EZLN και την άμεση επαφή με τους λαούς μας. Στο στάδιο αυτό να πραγματοποιήσουμε τους γενικούς στόχους που θα έχουμε συμφωνήσει όπως π.χ. τη συνέχιση του αγώνα για ελευθερία και δικαιοσύνη για τους φυλακισμένους του Ατένκο, για ελευθερία και δικαιοσύνη για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους σ' όλη τη χώρα, για την επιστροφή των εξαφανισμένων (ζωντανών βεβαίως) και για την ακύρωση όλων των ενταλμάτων σύλληψης ενάντια σε κοινωνικούς αγωνιστές.

15. Όσοι συμμετέχοντες συμφωνούν με την πρότασή μας να μας το γνωστοποιήσουν μέσω των διαφόρων μορφών αλληλογραφίας, μέσω των οργανωτικών ομάδων εργασίας της Άλλης Καμπάνιας σε όλο το Μεξικό ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο θεωρούν κατάλληλο.

Αυτή είναι η πρότασή μας, σύντροφοι και συντρόφισσες της Άλλης Καμπάνιας.

Από την Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή - Γενική Διεύθυνση του EZLN

Επιτροπή "Εκτη" του EZLN

Comandanta Gabriela (Απεσταλμένη Ένα)

Comandante Zebedeo (Απεσταλμένος Δύο)

Comandanta Miriam (Απεσταλμένη Τρία)

Companera Gema (Απεσταλμένη Τέσσερα)

Comandanta Hortensia (Απεσταλμένη Πέντε)

Comandante David (Απεσταλμένος Έξι)

Comandante Tacho (Απεσταλμένος Επτά)

Subcomandante Marcos (Απεσταλμένος Μηδέν)

Μεξικό, Σεπτέμβριος 2006

28-5-2006. Μεγάλη πορεία στην Πόλη του Μεξικού

Στις 10 πμ έφτανε ο κόσμος που πήρε μέρος στη μεγάλη διαδήλωση στην Πόλη του Μεξικό. Η διαδήλωση έγινε σε ένδειξη αλληλεγγύης στον λαό του Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο και στους πολιτικούς κρατούμενους. Οι διαδηλωτές πορεύτηκαν από μια πλατεία κοντά στην πρεσβεία των ΗΠΑ μέχρι την κεντρική πλατεία της Πόλης του Μεξικό. Η πορεία είχε μήκος

Η ΑΛΛΗΛΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ.

γύρω στα 6 χιλιόμετρα και ξεπέρναγε κατά πολύ την πρωτομαγιάτικη πορεία στην Πόλη του Μεξικό. Η πλειοψηφία του κόσμου (90.000) ήταν από την Πόλη του Μεξικό, αλλά υπήρχαν αντιπροσωπίες της Άλλης Καμπάνιας από όλες τις πολιτείες του Μεξικού. Η πορεία ήταν δυναμική και είχε ειρηνικό χαρακτήρα. Μεγάλο κομμάτι των διαδηλωτών ήταν οπλισμένο με ματσέτες, τσάπες, ξύλα και είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους (παρόλο που η κυβέρνηση της πολιτείας είχε κάνει έκκληση να είναι άοπλοι) για την αυτοπροστασία τους από τις δυνάμεις καταστολής, οι οποίες μπροστά στον μεγάλο όγκο της διαδήλωσης φρόντισαν να μην είναι εμφανείς στους διαδηλωτές. Επικεφαλής της πορείας ήταν πρώην κρατούμενοι/ες από το Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο που φόραγαν τα ρούχα της φυλακής τα οποία και έκαψαν στο τέλος της πορείας. Έγιναν ανακοινώσεις από τους κρατούμενους και την Αμέρικα Δελ Βάλλε η οποία είναι στέλεχος του Μετώπου των Λαών για την Υπεράσπιση της Γης. Τη συγκέντρωση έκλεισε με λόγο του ο Μάρκος.

Σαν

Από τις πιο παράλογες συλλήψεις κατά τη διάρκεια της επιχείρησης των αστυνομικών δυνάμεων στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο

Σαλβαδόρ

Ατένκο

και

Οσασάικα

ήταν αυτή του Arnulfo Pacheco Cervantes, 55 ετών, παραπληγικού, που βρίσκεται στη φυλακή του Σαντιαγκίτο κατηγορούμενος για απαγωγή. Ο Arnulfo Pacheco συνελήφθη στις 4 Μαΐου, όταν όργανα της πολιτειακής αστυνομίας του Μεξικό εισέβαλαν στο σπίτι του, τον ξυλοκόπησαν άγρια και αφού τον έσυραν μέχρι το φορτηγό της αστυνομίας τον πέταξαν κυριολεκτικά στην καρότσα του, όπως πετάμε μια σακούλα σκουπιδιών. Η σύζυγός του, στην προσπάθειά της να εξηγήσει στους αφηνιασμένους εισβολείς την κλινική του κατάσταση, ξυλοκοπήθηκε επίσης άγρια και συνελήφθη. Η κατάσταση όμως του Arnulfo Pacheco είναι κρίσιμη. "Βρίσκεται πίσω από τα κάγκελα μεταξύ ζωής και θανάτου" έχοντας 5 πλευρά σπασμένα χωρίς

Πολιτικοί/ες κρατούμενοι/ες

καμιά ιατρική παρακολούθηση και φροντίδα από τους γιατρούς της φυλακής. Μόλις πριν λίγες μέρες, ένα μήνα μετά τη σύλληψη και τον ξυλοδαρμό του, "μπόρεσαν" να του χορηγήσουν μερικά χάπια παρακεταμόλης για να αντέχει τους πόνους.

Ο Jorge Armando Aguilar Ramirez, 23 ετών, συνελήφθη κατά τη διάρκεια της εισβολής της αστυνομίας και κρατείται στη φυλακή του Σαντιαγκίτο. Πάσχει από νοητική καθυστέρηση.

Ο Jorge Salinas, στέλεχος της συνδικαλιστικής οργάνωσης Τηλεφωνητών Ζαπατίστας, συνελήφθη στις 4 Μαΐου στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο και μεταφέρθηκε στη φυλακή του Σαντιαγκίτο με τραύματα στο κεφάλι και σπασμένα χέρια. Η επίθεση που δέχθηκε από 20 τουλάχιστον αστυνομικούς, η οποία καταγράφηκε σε βίντεο και φωτογραφίες, ήταν ανελέητη. Τον είδαμε στις φωτογραφίες να τον χτυπούνε βάνουσα, με σπασμένα χέρια και πλημμυρισμένο στο αίμα, να ουρλιάζει από τους πόνους, να μεταφέρεται στην κυριολεξία σηκωτός στο φορτηγό της αστυνομίας. Απελευθερώθηκε με εγγύηση και τώρα έχει κινήσει νομικές διαδικασίες εναντίον του Fox, του κυβερνήτη της πολιτείας του Μεξικό και όλων των φυσικών αυτοργών των βασανιστηρίων και της καταστολής.

"Ας βάλουν ό,τι θέλουν", λέει η Magdalena Garcia Duran, ιθαγενής mazahua, "δεν πρόκειται να δηλώσω τίποτε γιατί δεν ξέρω από νόμους. Ζήτησα μετάφραση, μου αρνήθηκαν, ζήτησα δικηγόρο, μου αρνήθηκαν. Δεν δήλωσα τίποτα, ας βάλουν αυτοί ό,τι θέλουν". Μιλά με θυμό και οργή για τα βασανιστήρια που δέχθηκε αυτή και οι υπόλοιπες συγκρατούμενές της, το χειρότερο είδος βασανιστηρίων, τα σεξουαλικά. "Θα συνεχίσουμε μέχρι να πεθάνουμε αν χρειαστεί, περιμένοντας αυτό που

πρόκειται να έρθει. Μη μας ξεχνάτε".

Μετά την πορεία στην Πόλη του Μεξικό, στις 28 Μαΐου το απόγευμα, τα μέλη της Άλλης Καμπάνιας της Τσιάπας πήγαν έξω από τη φυλακή του Σαντιαγκίτο για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στις/στους κρατούμενες/ους. Εκεί παρέμειναν όλη νύχτα, μαζί με τους συγγενείς και συντρόφους των κρατουμένων που έχουν κατασκηνώσει έξω από τις φυλακές από τις πρώτες κιόλας μέρες, φωνάζοντας συνθήματα.

Στο μεταξύ οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται

Στις αρχές Ιουνίου πραγματοποιήθηκε πορεία συγγενών κατοίκων του Ατένκο, του FPDT και με τη συμμετοχή 10 οργανώσεων φοιτητών, δασκάλων, μαθητών και εργαζομένων από την Οαχάκα, το Μιτσοακάν και την πολιτεία του Μεξικό, η οποία ξεκίνησε από το Ατένκο και κατέληξε στην έδρα της πολιτειακής κυβέρνησης, στην Τολούκα. Φθάνοντας στο κυβερνείο, οι διαδηλωτές φωνάζοντας "Δολοφόνοι, βιαστές" βρήκαν τις πόρτες κλειστές. Μάταια προσπάθησε μια επιτροπή 20 μελών του FPDT να συναντηθεί με τον υπουργό διοίκησης της πολιτείας. Από τα μεγάφωνα ακούγεται η περήφανη φωνή της America del Valle να λέει: "Δεν θα αφήσω να με φυλακίσουν, δεν πρόκειται να παραδοθώ. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όλες μου τις δυνάμεις απ' όπου κι αν βρίσκομαι". Μέσα από το μαγνητοφωνημένο μήνυμά της καλεί τους συγκεντρωμένους (και όχι μόνο), να συνεχίσουν τον αγώνα για δικαιοσύνη. "Ως γυναίκες, με τη λέξη αξιοπρέπεια ως πρώτο μας όνομα, θέλουμε να ξέρετε ότι θα αγωνιζόμαστε αδιάκοπα ώστε αυτές οι επιθέσεις να μη μείνουν ατιμώρητες, γιατί αυτό που έκαναν δεν ήταν μόνο ταπεινωτικό. Προσπάθησαν να μας ξεριζώσουν τη ζωή. Ούτε με το να θυσιάσουν 8 ή 40 αστυνομικούς πρόκειται να πληρώσουν για την ατιμία τους. Δεν θα σταματήσουμε μέχρι να πέσουν οι πραγματικοί υπεύθυνοι που ισοπέδωσαν σπίτια ή πραγματοποίησαν βιασμούς, ξυλοδαρμούς και χτυπήματα. Σας προειδοποιούμε ότι δεν έχουμε ξεχάσει ποιος δολοφόνησε τον Javier Cortes. Και δεν χρειάζεται να στρέψουμε το βλέμμα μας, βρίσκεται ανάμεσά σας, και, αν δε θέλετε να κάνετε την ατιμία σας μεγαλύτερη, καλύτερα να φροντίσετε τους συντρόφους μας".

Και ενώ συνέβαιναν αυτά στην Τολούκα...

Ένα κομβόι αστυνομικών δυνάμεων αντιμετώπισης ταραχών, της υπηρεσίας της Πολιτειακής Ασφάλειας, εισβάλει, τρεις φορές κατά τη διάρκεια της μέρας, στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο, σταματώντας προκλητικά μπροστά από τις σκηνές που έχουν στηθεί στο κέντρο της πόλης από τους συντρόφους των κρατουμένων, καταγράφοντάς τους. Οι περισσότεροι κάτοικοι της περιοχής βρίσκονταν στη συγκέντρωση της Τολούκα. Αμέσως το FPDT μπαίνει σε κατάσταση συναγερμού. Προς το απόγευμα οι κάτοικοι συγκεντρώνονται έξω από το δημαρχείο απαιτώντας εξηγήσεις για τη νέα προσπάθεια εκφοβισμού. "Αναρωτιόμαστε τι σκέφτεται η κυβέρνηση όταν στέλνει τους αστυνομικούς της. Να προκαλέσει βία;" Θεωρώντας την ενέργεια αυτή προκλητική, προειδοποιούν τις αρχές να μην ξαναστείλουν αστυνομικές δυνάμεις γιατί διαφορετικά θα τους διώξουν με τη βία.

Παράλληλα, γίνεται γνωστό ότι παρόμοιες "περιπολίες" έγιναν και στις γειτονικές κοινότητες Acuecomac, Nexquipayac και τον οικισμό Fransisco Madero. Παρά τις προειδοποιήσεις των κατοίκων τη νύχτα, κάνουν πάλι την εμφάνισή τους οι αστυνομικές δυνάμεις. Η νυχτερινή αυτή εισβολή προκάλεσε πανικό στα μικρά παιδιά που δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν τις βαναυσότητες της 4ης Μαΐου και τη δολοφονία του 14χρονου Javier. Προς μεγάλη έκπληξη των μπάτσων, ο αρχικός φόβος μετατράπηκε σε οργή που αποτυπωνόταν στα πρόσωπα και τις κινήσεις των κατοίκων. Οι αστυνομικές δυνάμεις αποχωρούν, και την επόμενη μέρα οι κάτοικοι των τριών κοινοτήτων και του οικισμού Fransisco Madero απαιτούν από τις δημοτικές αρχές την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων, να σταματήσουν οι διώξεις και οι παρενοχλήσεις εναντίον των κατοίκων και να απελευθερωθούν άμεσα και χωρίς όρους οι κρατούμενοι σύντροφοί τους.

4 Ιουνίου

Με τη συμπλήρωση ενός μήνα από την αστυνομική εισβολή, κάτοικοι του δήμου, κυρίως γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι, πραγματοποίησαν πορεία από το Ατένκο προς τις γειτονικές κοινότητες. Κατά τη διάρκεια της πορείας, περνώντας από τα σπίτια αυτών που διευκόλυναν το έργο των μπάτσων υποδεικνύοντας τα σπίτια των μελών και συμπαθούντων του FPDT (ένας από τους οποίους μάλιστα ήταν θεός του 14χρονου Javier), οι διαδηλωτές εξοργισμένοι, κουνώντας απειλητικά τις ματσέτες, αρχίζουν να φωνάζουν "Καταδότες! Καταδότες!". Παράλληλα, το FPDT πραγματοποίησε και αυτό πορεία στις κοινότητες Magdalena Panosaya και San Miguel Tocuila του Texcoco με το σύνθημα "Δεν είμαστε όλοι, λείπουν οι κρατούμενοι!". Και οι δύο πορείες κατέληξαν στο auditorio Emiliano Zapata του Ατένκο όπου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση και συνέλευση.

Η συνταγματάρχης Aurora (κατά κόσμον Gloria Arenas) του ERPI (Επαναστατικού Στρατού του Εξεγερμένου Λαού), αντάρτικου στρατού του Γκερέρο που δημιουργήθηκε μετά τη διάσπαση του άλλου αντάρτικου της πολιτείας, του EPR, και μέλος της Άλλης Καμπάνιας και της Έκτης Διακήρυξης, έχει ξεκινήσει απεργία πείνας από τη φυλακή Chiconautla όπου κρατείται, απαιτώντας την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων του Ατένκο, την ακύρωση των ενταλμάτων σύλληψης εναντίον των μελών του FPDT και την τιμωρία των υπευθύνων των βιασμών και των βασανιστηρίων. Η Gloria Arenas, σε τηλεφωνική συνέντευξή της στην εφημερίδα Jornada, χαρακτηρίζει τις φυλακές του Σαντιαγκίτο και κυρίως της Λα Πάλμα "φέρετρο". Η Gloria Arenas δηλώνει μέλος της Άλλης Καμπάνιας "με όποιες συνέπειες μπορεί να έχει κάτι τέτοιο... Το κανάλι για τους λαϊκούς αγώνες μέσω του ειρηνικού δρόμου προσφέρεται στην Άλλη Καμπάνια[?]. Συνεχίζει λέγοντας ότι αν το κράτος εξακολουθήσει αυτή την κατασταλτική τακτική και δεν αποδώσει δικαιοσύνη, θα οδηγήσει στη νομιμοποίηση του ένοπλου αγώνα. "Δεν κάνω κάλεσμα για ένοπλο αγώνα. Είμαι μέλος της Άλλης Καμπάνιας και είμαι πεισμένη ότι, στις παρούσες συνθήκες, αυτό το κίνημα είναι η μοναδική εναλλακτική. Είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι η Άλλη Ζαπατίστικη Καμπάνια είναι μια πρωτοβουλία πολύ ευρεία που επιμένει στην

ειρηνική επιλογή. Δεν έπεσε στην πρόκληση. Και μιλάω ως πρώην μαχητής μιας πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης".

19 Ιουνίου

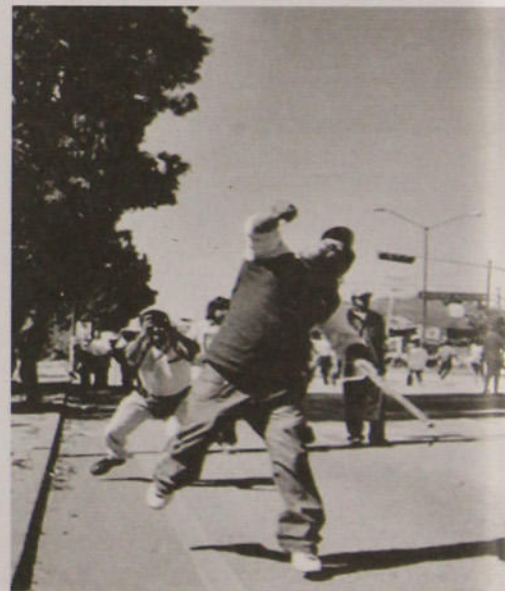
Στις αίθουσες ακρόασης των φυλακών του Σαντιαγκίτο, μέλη της Άλλης Καμπάνιας, συγγενείς και σύντροφοι των κρατουμένων πραγματοποίησαν συγκέντρωση αλληλεγγύης. Καίγοντας τα εκλογικά τους βιβλιάρια έκαναν κριτική στο πολιτικό σύστημα της χώρας, τα πολιτικά κόμματα, απορρίπτοντας την "φάρσα των εκλογών της 2ας Ιουλίου". "Τα πολιτικά κόμματα και οι υποψήφιοί τους είναι συνένοχοι για την καταστολή", λέει ένας σύντροφος που βρίσκεται εδώ και πάνω από ένα μήνα στις σκηνές που έχουν στηθεί έξω από τις φυλακές του Σαντιαγκίτο.

Λίγα μέτρα πιο κάτω, κρατούμενοι/ες περιμένουν να περάσουν από εισαγγελέα προκειμένου να εξεταστεί το αίτημά τους για αναθεώρηση της δικαστικής απόφασης φυλάκισής τους. Συνθήματα όπως "Cesar κράτα, ο λαός ξεσηκώνεται!", που επαναλαμβάνονται για κάθε έναν από τους κρατούμενους, δονούν τις φυλακές. Γράμματα και χαρτάκια ανταλλάσσονται μεταξύ κρατουμένων, συγγενών και συντρόφων. Σε ένα από αυτά, μια από τις γυναίκες κρατούμενες, γράφει: "Μου δίνει μεγάλη δύναμη όταν σας βλέπω, όταν σας ακούω να φωνάζετε. Αισθάνομαι ότι το γεγονός ότι βρίσκόμαστε εδώ θα γίνει η αφορμή να ενωθούν πολλές ομάδες της Άλλης Καμπάνιας για να καταφέρουν ώστε αυτό που περνάμε να αξίζει τον κόπο και, αν και αργούμε να βγούμε έξω, θα έχουμε καταφέρει να δυναμώσει η Άλλη Καμπάνια. Όταν σας βλέπω όλους όσους αγωνίζεστε έξω, σκέφτομαι ότι δεν έκανα λάθος".

2 Ιουλίου

Η παμμεξικανική πορεία της Άλλης Καμπάνιας για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων ξεκίνησε περίπου στις 11 το πρωί από το μνημείο του Angel de la Independencia, δίπλα στην αμερικάνικη πρεσβεία. 25.000 περίπου συμμετείχαν με παλμό, συνθήματα, μουσικές, έχοντας στην κορυφή τους πρώην κρατουμένους του Ατένκο, το FPDT. Δονώντας τους άδειους από περαστικούς (λόγω εκλογών) δρόμους του κέντρου, κατάφεραν να "εισβάλουν στο ημερολόγιο των από πάνω", απαιτώντας την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων και καταγγέλλοντας την εκλογική φάρσα. Κάτοικοι του Ατένκο να χτυπούν τις ματσέτες τους, οι σύντροφοι του Alexis Benhumea, ιθαγενείς, αναρχικοί, runks, κομμουνιστές, ελευθεριακοί, εργάτες, αγρότες, γυναίκες, ομοφυλόφιλοι, εργαζόμενοι/οι του σεξ, καλλιτέχνες, μέλη της Άλλης Καμπάνιας από τις 32 πολιτείες του Μεξικού. Συνθήματα όπως "Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους", "Δεν είμαστε μόνες και μόνοι, λείπουν οι κρατούμενοι", "Ψήφος αιμοσταγής", "Μη διαλέγεις βασανιστή, επέλεξε την ελευθερία", "Μπορούν να μας φυλακίσουν, να μας σκοτώσουν, αλλά ποτέ δε θα μας κάνουν να σωπάσουμε", "Τα όνειρά μας για ελευθερία και δικαιοσύνη δεν χωράνε στις κάλπες σας", φωνάζονται, γράφονται στους τοίχους, στα πανό, στις βιτρίνες των τραπεζών και των μεγάλων καταστημάτων, ακόμα και στις ασπίδες των MAT. Στη θέα των διμοιριών που φύλαγαν σαν υπάκουα σκυλιά τα κτίρια των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων και κρατικών οργανισμών, οι διαδηλωτές φωνάζουν οργισμένοι "Δολοφόνοι, Βιαστές". Η πλειοψηφία των διαδηλωτών ήταν καλυμμένη με κουκούλες, μαντίλια, καπέλα, γυαλιά, μπλούζες, προκειμένου να μην είναι αναγνωρίσιμοι από τους χιλιάδες ασφαλίτες που κυκλοφορούσαν και φωτογράφιζαν. Εκτός από τους χιλιάδες μεξικανούς, σημαντική ήταν και η παρουσία internacionales, από Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Αργεντινή, Λίβανο, Κολομβία, ΗΠΑ, Ελλάδα, Νικαράγουα, Σουηδία, που εξέφραζαν την αλληλεγγύη τους στον αγώνα των από τα κάτω για ελευθερία, δικαιοσύνη και δημοκρατία. Όχι την αστική δημοκρατία που γιόρταζαν οι υποψήφιοι και ψηφοφόροι του PAN, του PRI και του PRD βγάζοντας στην αγορά ο καθένας το εμπόρευσμά του. Αλλά την άμεση δημοκρατία των από τα κάτω, των οποίων οι ιδέες αυτών που οι ιδέες τους δεν αποτελούν εμπόρευμα.

Φτάνοντας η πορεία στο Zocalo, την κεντρική πλατεία της πόλης, γύρω στη μία το μεσημέρι, ακούγεται από τα μεγάφωνα ο ζαπατίστικος ύμνος. Η συγκέντρωση ξεκινά και ο Subcomandante Marcos σε ρόλο "παρουσιαστή" αρχίζει λέγοντας: "Είμαστε πολύ χαρούμενοι γιατί για πρώτη φορά στην ιστορία αυτής της χώρας, τη μέρα των εκλογών, εμείς που δεν κοιτάμε προς τα πάνω έχουμε επιτέλους ένα μέρος προς το οποίο να κοιτάξουμε και να οργανωθούμε, από τα κάτω και προς τα αριστερά". "Σήμερα ο λαός θα έχει προς τα πού να κοιτάξει και να ακούσει". Πρώτη το λόγο παίρνει η εκπρόσωπος του FPDT, η οποία μίλησε για τους αγώνες του λαού του Ατένκο να σταματήσει ένα μεγάλο σχέδιο, όπως ήταν αυτό της κατασκευής του αεροδρομίου, για την αλληλεγγύη που προσφέρουν πάντα σε όσους την έχουν ανάγκη, σε όσους αγωνίζονται από τα κάτω. Προειδοποιώντας την κυβέρνηση ότι "με το να θυσιάσουν μερικά σκυλιά δεν πρόκειται να κοροϊδέψουν κανέναν", τόνισε ότι "το θέατρο που έστησε η ομοσπονδιακή και πολιτειακή κυβέρνηση στο Ατένκο κατέρρευσε χάρις στην υποστήριξη όλων σας" και ευχαρίστησε για τη διεθνή αλληλεγγύη που είχε ο αγώνας τους. Τέλος, χαιρετίζει και εκ μέρους των κρατουμένων του FPDT την Άλλη Καμπάνια ως ένα χώρο ανοιχτό. Στη συνέχεια το μικρόφωνο δίνεται από τον Subcomandante Marcos στους εκπροσώπους των διάφορων γεωγραφικών περιφερειών της Άλλης Καμπάνιας που διαβάζουν τα κείμενα που γράφτηκαν και αποφασίστηκαν από τη γενική συνέλευση της προηγούμενης μέρας συνθέτοντας ένα πολιτικό ντοκουμέντο - απάντηση της Άλλης Καμπάνιας ενάντια στις εκλογές και το πολιτικό σύστημα, με βασικό άξονα την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων.

Ξεκινούν οι ομιλητές των πολιτειών του βόρειου Μεξικού, κάνοντας κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα και συγκεκριμένα στην κυριαρχία του στον πολιτισμό και την τέχνη. "Πάνω το μίσος απέναντι στον αδύναμο, πάνω η κακομεταχείριση, η περιφρόνηση, τα χτυπήματα, ο βιασμός, η δολοφονία. Πάνω λένε ότι το καλλιτεχνικό έργο και ο καλλιτέχνης είναι ένα ακόμα πράγμα. Ότι είναι τα αφεντικά του αέρα και όχι μόνο του αέρα αλλά και των φωνών που κυκλοφορούν μέσα του, αφού με το νόμο Televisa, τα άλλα κόλπα και σχέδια, θέλουν να ακούνε όλοι το ραδιοφωνό τους, την τηλεόρασή τους, που παραμένει η ίδια ανοησία, που εξαπατά και λείει ψέματα".

Συνεχίζουν οι ομιλητές των πολιτειών του κέντρου, που έχουν αναλάβει το πολιτικό σκέλος του "ντοκουμέντου" και αναφέρονται στο σύνθημα "κυβερνάμε υπακούοντας", όπου ο λαός κυβερνά και η κυβέρνηση υπακούει.

Οι εκπρόσωποι του νότου εκθέτουν, τι άλλο, το οικονομικό σκέλος. "Κλέβοντας την αξιοπρέπειά μας οι από πάνω μάς μετατρέπουν σε σκλάβους τους και αποφασίζουν για το δικό μας μέλλον". Μιλούν για τις ανισότητες, τις προσβολές, την περιφρόνηση που υφίστανται οι ιθαγενείς, οι γυναίκες, οι ομοφυλόφιλοι, οι φορείς του AIDS, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, οι εργαζόμενες/οι του σεξ.

Μια chiapaneca ιθαγενής tojolabal, εκπροσωπώντας το νοτιανατολικό Μεξικό, αναφέρεται στις συνθήκες στις οποίες ζουν οι από τα κάτω αλλά και στους αγώνες τους.

Η συγκέντρωση θα κλείσει με τον εκπρόσωπο των πρώην κρατουμένων, που με πάθος θα μιλήσει για τον αγώνα των πολιτικών κρατουμένων για ελευθερία και δικαιοσύνη.

Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκαν επίσης συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, κλεισίματα δρόμων και κινητοποιήσεις σε πολλές πολιτείες του Μεξικού. Στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο οι κάτοικοι έκαψαν τα εκλογικά τους βιβλιάρια.

10 Ιουλίου

Ξεκινούν απεργία πείνας οι δύο ζαπατίστας πολιτικοί κρατούμενοι των φυλακών της Tacotalpa του Tabasco, οι οποίοι βρίσκονται στη φυλακή εδώ και 10 χρόνια. Παράλληλα, θα στηθούν σκηνές έξω από τις φυλακές από συγγενείς και συντρόφους των κρατουμένων ως ένδειξη αλληλεγγύης.

1 Νοεμβρίου

Χιλιάδες άνδρες και γυναίκες από τις βάσεις στήριξης του EZLN μπλόκαραν όλους τους δρόμους της Τσιάπας ως ένδειξη αλληλεγγύης στα αδέρφια τους της Οαχάκα. Σε κάποιες περιοχές, όπως στην περιοχή της Τίλα, στη βόρεια ζώνη, απειλήθηκαν συγκρούσεις με την αστυνομία. Σε κάποια από τα μπλόκα υπήρχε μικροφωνική όπου διαβάζονταν μηνύματα συμπαράστασης στον αγωνιζόμενο λαό της Οαχάκα καθώς και ενημερωτικά δελτία από την APPO και τα εναλλακτικά MME.

20 Νοεμβρίου

Χιλιάδες ιθαγενείς κάτοικοι της Τσιάπας, από τις βάσεις στήριξης του EZLN, μπλόκαραν με επιτυχία πολλούς μεγάλους δρόμους και τις εθνικές οδούς της πολιτείας, υπερασπίζοντας τους λαούς της γειτονικής Οαχάκα. Τα narconews [χρειάζεται υποσημείωση, επεξήγηση] επιβεβαίωσαν ότι τα μπλόκα ξεκίνησαν στις 5.00πμ τη Δευτέρα στις 20 Νοεμβρίου και σταμάτησαν την κυκλοφορία στους ακόλουθους δρόμους:

Tuxtla Gutierrez - San Cristobal (εθνική οδός)

Tuxtla Guetierrez - San Cristobal (παλαιός δρόμος)

San Cristobal - Comitán

San Cristobal - Chamula

San Cristobal - Tenejapa

San Cristobal - Simojovel

Ocosingo - San Cristobal

Palenque - Ocosingo.

Επίσης επιβεβαιώθηκε ότι υπήρξαν σχέδια μπλοκαρίσματος των παρακτίων οδών συμπεριλαμβανομένης της εθνικής οδού PanAmerican, σε διάφορα σημεία από την Tapachula μέχρι τα σύνορα της Οαχάκα.

Σε καθένα από τα μπλόκα Ζαπατίστας με κουκούλες (ο αριθμός τους ποίκιλε από εκατοντάδες μέχρι χιλιάδες) έμειναν σιωπηλοί σε διάταξη κατά πλάτος των δρόμων.

Η εθνική γιορτή μνήμης για τη μεξικάνικη επανάσταση του 1910, στις 20-11, είναι κανονικά μέρα ταξιδιών ειδικά για τουριστικούς προορισμούς όπως η ορεινή πόλη San Cristobal de Las Casas. Ωστόσο εκεί, αυτό το πρωινό, πολλοί μικρομαγαζάτορες κράτησαν τα μαγαζιά τους σε ώρες που κανονικά ήταν ανοιχτά [?]. Ως αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι είτε αποφάσισαν να σεβαστούν την "εθνική απεργία για την υπεράσπιση της Οαχάκα" που καλέστηκε γι' αυτή τη μέρα είτε απλά δεν μπόρεσαν να πάνε για δουλειά λόγω των μπλόκων. Οι δρόμοι του San Cristobal παραμένουν παραδόξως ήσυχοι, με μικρή κίνηση.

Ένα από τα μπλόκα που έγιναν στην Τσιάπας βρισκόταν στις κεντρικές διασταυρώσεις που οδηγούν σε Villahermosa, Merida και Palenque, και το κρατούσαν εκατοντάδες ζαπατίστας. Στη συγκεκριμένη διασταύρωση υπάρχουν στρατόπεδα του στρατού, μπλόκα της Migración (Αλλοδαπών) και λίγο πιο κάτω της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Ασφαλείας (AFI). Κάποια στιγμή εμφανίστηκαν ελικόπτερα πετώντας απειλητικά πολύ χαμηλά και τραβώντας βίντεο και φωτογραφίες, ενώ λίγο πιο κάτω προς Palenque, στις φυλακές, βρισκόταν η Policía Sectorial. Ωστόσο τα πράγματα δεν εντάθηκαν. Το μπλόκο ήταν καλά οργανωμένο και σε οποιαδήποτε προσπάθεια καταστολής θα είχαν την ανάλογη απάντηση. Όλοι οι combas είχαν από μια ματσέτα κι ένα παλούκι.

2 Δεκεμβρίου

Ανακοίνωση της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής - Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση
Στο λαό του Μεξικού
Στους λαούς του κόσμου

Αδέρφια

Η επίθεση που δέχθηκε και δέχεται ο αδελφός λαός της Οαχάκα δεν μπορεί να αγνοείται από όσες και όσους αγωνιζόμαστε για ελευθερία, δικαιοσύνη και δημοκρατία σε όλες τις γωνιές του πλανήτη.

Για αυτό, ο EZLN καλεί όλους τους έντιμους ανθρώπους, στο Μεξικό και στον κόσμο, να προβούν άμεσα σε ενέργειες αλληλεγγύης και υποστήριξης του λαού της Οαχάκα, με τα ακόλουθα αιτήματα:

Επιστροφή όλων των αγνοούμενων ζωντανών.

Απελευθέρωση των κρατουμένων.

Απομάκρυνση του Ουλίσες Ρουίς και των ομοσπονδιακών δυνάμεων από την Οαχάκα.

Τιμωρία των ενόχων για τα βασανιστήρια, τους βιασμούς και τις δολοφονίες.

Με λίγα λόγια: Για την ελευθερία, τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη για το λαό της Οαχάκα.

Κάνουμε έκκληση για μια παγκόσμια εκστρατεία, όπου θα γίνει γνωστό, με όλους τους τρόπους και σε όλα τα πιθανά μέρη, αυτό που συνέβη και συμβαίνει στην Οαχάκα. Ο καθένας και η καθεμία ας επιλέξει τον τρόπο, το χρόνο και τον τόπο.

Κάνουμε έκκληση αυτές οι ενέργειες να καταλήξουν σε μια ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΑΧΑΚΑ, ΣΤΙΣ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2006.

Ο λαός της Οαχάκα δεν είναι μόνος. Πρέπει να το πούμε και να το δείξουμε, σε αυτόν και σε όλους.

Μεξικό

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος

Οι άντρες και γυναίκες Ζαπατίστας σας καλούμε να συζητήσουμε και να ανταλλάξουμε ιδέες και εμπειρίες στα ακόλουθα τραπέζια εργασιών και στις ολομέλειες, στην πρώτη Συνάντηση των Λαών των Ζαπατίστας και των Λαών του Κόσμου, που πραγματοποιείται στο Καρακόλ του Οβεντίκ, από τις 30-31 Δεκεμβρίου 2006 έως την 1-2 Ιανουαρίου 2007.

Εναρκτήριο Τραπέζι: Αυτονομία και Άλλη Διακυβέρνηση

Τι σημαίνει αυτόνομη διακυβέρνηση; Ποιες είναι οι προκλήσεις; Τι σημαίνει αυτονομία για τους Ζαπατίστας; Τι σημαίνει να διοικείς υπακούοντας; Προκλήσεις και προοπτικές.

Τραπέζι Εργασίας 1: Η Άλλη Εκπαίδευση

Πώς είναι η αυτόνομη εκπαίδευση των Ζαπατίστας; Ποια η διαδικασία της; Τι προβλήματα αντιμετωπίζει; Ποιες είναι οι εμπειρίες της αυτόνομης, τοπικής, λαϊκής εκπαίδευσης ή τα εναλλακτικά εκπαιδευτικά προγράμματα σε άλλους λαούς του κόσμου; Συμμετέχουν εκπρόσωποι των 5 Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων και όσοι/ες θέλουν να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους.

Τραπέζι Εργασίας 2: Η Άλλη Υγεία

Πώς είναι το σύστημα υγείας των Ζαπατίστας; Τι προκλήσεις αντιμετωπίζουν; Ποιες είναι οι κατακτήσεις του; Ποιες οι δυσκολίες του; Άλλες εμπειρίες της άλλης υγείας στον κόσμο. Συμμετέχουν εκπρόσωποι των 5 Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων και όσοι/ες θέλουν να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους.

Τραπέζι Εργασίας 3: Γυναίκες

Ο αγώνας για την ισότητα. Οι προκλήσεις και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι ινδιάνες γυναίκες Ζαπατίστας. Γυναίκες και αυτονομία. Οι μικρές κατακτήσεις τους και οι προοπτικές. Συμμετέχουν εκπρόσωποι των 5 Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων και όσοι/ες θέλουν να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους.

Τραπέζι Εργασίας 4: Η Άλλη Επικοινωνία, η Άλλη Τέχνη και η Άλλη Κουλτούρα

Δίκτυα και χώροι συνάντησης. Η εμπειρία των Ζαπατίστας, τα όρια των μέσων επικοινωνίας. Το Ράδιο Insurgente, δημιουργοί αυτόνομων βίντεο, τα κοινοτικά ραδιόφωνα, εφημερίδες τοίχου και άλλα επικοινωνιακά εγχειρήματα. Οι πολιτιστικές δραστηριότητες στην κοινότητα, νέες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις στην εξέγερση (τοιχογραφίες, μουσική, ζωγραφική, κ.λπ.). Τέχνη, κουλτούρα και επικοινωνία στην αντίσταση και στον κόσμο. Συμμετέχουν εκπρόσωποι των 5 Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων και όσοι/ες θέλουν να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους.

Τραπέζι Εργασίας 5: Το Άλλο Εμπόριο

Οι συνεταιρισμοί καφέ, χειροτεχνιών και άλλων ζαπατιστικών προϊόντων. Εμπειρίες συνεταιρισμών και εναλλακτικού εμπορίου στον κόσμο. Προκλήσεις, προβλήματα και προοπτικές. Συμμετέχουν εκπρόσωποι των 5 Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων και όσοι/ες θέλουν να αφηγηθούν τις εμπειρίες τους.

Τραπέζι Εργασίας 6: Ο αγώνας για τη γη και το έδαφος

Η γη ανήκει σ' αυτόν που τη δουλεύει. Διαχείριση της γης, αγροτική κατανομή, καταλήψεις γης, επιθέσεις σ' αυτές, προβλήματα ορίων και συνόρων. Η εμπειρία των Ζαπατίστας. Εμπειρίες αγώνα και υπεράσπισης της γης και του εδάφους στον κόσμο.

Ολομέλεια

Προς τη Διηπειρωτική Συνάντηση

Προτάσεις για τον τόπο, την ημερομηνία, τα θέματα, τη δυναμική της συνάντησης. Γιατί μια διηπειρωτική συνάντηση; Ποιοι είμαστε και πού είμαστε; Ενημέρωση για τη διαδικτυακή διαβούλευση που πραγματοποιήθηκε από τον Νοέμβριο του 2005 έως τον Δεκέμβριο του 2006.

Ο Α Χ Α Ι Κ , η δική μας ΎΤΤΑ

"Εδώ και πάνω από τρεις μήνες, τα φαντάσματα της Λουίζ Μισέλ και του Ελιζέ Ρεκλύ περιπλανώνται το βράδυ στα έρημα σοκάκια μιας αρχαίας πόλης στον μεξικάνικο νότο - το σκοτάδι φωτισμένο από το αμυδρό φως των λαμπών στο δρόμο κι απ' τη φωτιά των εκατοντάδων οδοφραγμάτων ζεσταίνει τις νύχτες της Οαχάκα"

Ποιος νοιάστηκε στις "πολιτισμένες" δυτικές νεκροπόλεις μας γι' αυτό που έγινε στην Οαχάκα; Ποιος θέλησε να μάθει; Νεκρική ησυχία επικρατεί εδώ... Για άλλη μια φορά αυτό που συνέβη εκεί είναι μακριά, μακριά από τις έγνοιες του ανθρώπου που κοιτάει αλλά δεν βλέπει, ακούει αλλά δεν νοιώθει, σκέφτεται αλλά δεν αμφισβητεί... Το αίμα των ανθρώπων που έπεσαν νεκροί εκεί πέρα δεν κύλησε ως εδώ, τι μας νοιάζει... όπως και τα δάκρυα. Τα ουρλιαχτά των γυναικών και των κοριτσιών που βιάστηκαν από τους ένστολους φρουρούς του Κτήνους δεν άγγιξαν τα αυτιά μας, τι μας νοιάζει... όπως και οι σιωπές όσων "εξαφανίστηκαν". Η εξέγερση της Οαχάκα είναι ένα σημάδι, για όσους θέλουν να το δουν, που λέει: "Η ανθρωπότητα δεν έσβησε ακόμη", "Η ελπίδα για μια κοινωνία ελεύθερη και δίκαιη δεν θάφτηκε μαζί με τις επαναστάσεις του παρελθόντος". Η εξέγερση των ανθρώπων της Οαχάκα μας εμπνέει και μας πεισμώνει ακόμη περισσότερο να αγωνιστούμε ενάντια σε αυτό τον κόσμο που η σήψη έχει φτάσει κάθε του πτυχή...

Στις 14 Ιουνίου το 2006 η αστυνομία της κυβέρνησης του Ουίλνις Ρουίς κατέστειλε με τον πιο βίαιο τρόπο την απεργία των εβδομήντα χιλιάδων δασκάλων της Οαχάκα. Οι απεργγοί είχαν καταλάβει από τις 22 Μαΐου τους δρόμους και την κεντρική πλατεία Zocalo με αιτήματα την αύξηση των μισθών τους, την ενίσχυση υποστηρικτικών προγραμμάτων για τις σχολικές υποδομές, τη χορήγηση επιδομάτων για τους φοιτητές που ζουν σε πιο περιθωριοποιημένους δήμους κ.ά. Τα αποτελέσματα της βίαιης καταστολής ήταν αιματηρά: δύο παιδιά και τουλάχιστον τρεις δάσκαλοι νεκροί, 92 τραυματίες, απαγωγές δασκάλων, συλλήψεις και οικογενειακές διώξεις. Οι μπάτσοι καταστρέφανε ακόμη τις εγκαταστάσεις του Radio Planton, του εναλλακτικού ραδιόφωνου που είχαν στήσει οι ίδιοι οι δάσκαλοι/ες για την ενημέρωση σε σχέση με το κίνημά τους και όχι μόνο. Τα ελεγχόμενα από την κυβέρνηση ΜΜΕ προσπάθησαν αμέσως να διασύρουν το κίνημα, λέγοντας πως από πίσω κρύβονται κάποιες "εξτρεμιστικές ομάδες", αλλά χιλιάδες άνθρωποι της Οαχάκα (αγρότες, εργάτες, επιστήμονες, άνεργοι, θρησκευόμενοι, φοιτητές και νοικοκυρές) αψηφώντας όλα αυτά, μιας και εξ αρχής ήταν αλληλέγγυοι στο κίνημα των δασκάλων, κατέβηκαν μαζί τους στο δρόμο με κοινό αίτημα αυτή τη φορά, "να πέσει ο Ulises". Έτσι στις 16 Ιουνίου εξακόσιες χιλιάδες άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους, ύστερα από κάλεσμα των δασκάλων. Επίσης, ομάδες φοιτητών και δασκάλων κατέλαβαν το Radio Universidad, το σταθμό του Ανεξάρτητου Πανεπιστημίου Benito Juarez της Οαχάκα, και άρχισαν να μεταδίδουν λεπτό προς λεπτό όσα συνέβαιναν στους δρόμους της πόλης.

Παράλληλα, δημιουργείται στη βάση της άμεσης δημοκρατίας η Λαϊκή Συνέλευση των Λαών της Οαχάκα (APPO) από 365 οργανώσεις, ιθαγενικές κοινότητες, συνδικάτα, κοινωνικές οργανώσεις και επιτροπές πολιτών, μεταξύ των οποίων και το Ελευθεριακό Ιθαγενικό Συμβούλιο της Οαχάκα "Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν". Η Λαϊκή Συνέλευση, όπως η ίδια διακηρύσσει "είναι πλουραλιστική και προσπαθεί να γίνει ένα σταθερό σημείο ανάλυσης, σκέψης και λήψης αποφάσεων που θα οδηγήσει το κοινωνικό κίνημα". Επίσης, θεωρεί ότι "υπήρξε ένα σημαντικό βήμα με το πέρασμα από τις οικονομικές και συνδικαλιστικές διεκδικήσεις σε έναν πολιτικό χαρακτήρα: την εξαφάνιση των αρχών. Αλλά πολύ περισσότερο από την πτώση ενός προσώπου, θέλουμε να ξεκινήσει μια διαδικασία δημιουργίας της δημοκρατίας, για να υπάρξει ένας νέος τρόπος να κάνουμε πολιτική, όπου η λήψη των αποφάσεων θα προέρχεται από τον λαό". Στη βάση αυτών των επιδιώξεων και εναντιωνόμενοι στη λεηλασία του μεξικανικού νότου από τις πολυεθνικές εταιρείες που επιθυμούν την "ανάπτυξη" της, κατά τ' άλλα, τουριστικής περιοχής της Οαχάκα, πράγμα που συνεπάγεται μια τεράστια υποβάθμιση της ζωής των ντόπιων πληθυσμών, οι άνθρωποι της προχωρούν σε δυναμικές ενέργειες ενάντια στην κυβέρνηση Ρουίς. Καταλαμβάνουν την πρωτεύουσα της Οαχάκα, δέκα περίπου δημαρχίες, μεταξύ των οποίων οι Juchitan, Zimatlan, Huautla de Jimenez,

Teotitlan de Flores Magon, Matias Romero, Huajuapán de Leon, Port Angel και Puerto Escondido, και υψώνουν χιλιάδες οδοφράγματα γύρω και μέσα στην πόλη. Στις **28 Ιουνίου** θα διοργανωθεί η 4η Μεγάλη Πορεία όπου θα συμμετέχουν περίπου 800.000 άνθρωποι. Ο Ρουίς σε συνεργασία με παραστρατιωτικές ομάδες εξαπολύει για άλλη μια φορά ένα ανθρωποκυνηγητό που θα έχει ως αποτέλεσμα δολοφονίες, τραυματισμούς και απαγωγές αγωνιστών. Αντίστοιχα, ο Βισέντε Φοξ, του ακροδεξιού κόμματος PAN και πρόεδρος του Μεξικού, θα στείλει την Ομοσπονδιακή Αστυνομία Πρόληψης για να καταστείλει την εξέγερση. "Οι μπάτσοι του είναι στο δρόμο. Εκτοξεύουν δακρυγόνα, ξυλοκοπούν με περισσή βιαιότητα, συλλαμβάνουν χωρίς εντάλματα σύλληψης, εισβάλλουν σε σπίτια χωρίς άδεια, καταστρέφουν περιουσίες, καταλαμβάνουν νοσοκομεία και κλινικές, απαγορεύουν την ελεύθερη κυκλοφορία των ατόμων, παρενοχλούν σεξουαλικά τις γυναίκες."⁽²⁾

Στις **11 Ιουλίου** η APPO οργανώνει δράσεις κοινωνικής ανυπακοής, επιδιώκοντας "να ρίξει την κυβέρνηση και τις αρχές που υπάρχουν στην πολιτεία" όπως η ίδια λέει. Έτσι αποκλείει τις εισόδους πολυτελών ξενοδοχείων, τις εισόδους της πόλης, το τοπικό αεροδρόμιο και υψώνει οδοφράγματα σε όλη την Οαχάκα. Εκείνη την περίοδο διοργανώνεται, όπως κάθε χρόνο, η μεγαλύτερη γιορτή της Οαχάκα, η Γκελαγκέτσα, η οποία έχει μετατραπεί στη σημαντικότερη τουριστική-εμπορική ατραξιόν για τα ντόπια αφεντικά. Ο λαός της Οαχάκα θα διαλύσει αυτή τη γιορτή καταγγέλλοντας την εμπορευματοποίησή της και θα στήσει τη δική του Γκελαγκέτσα σε μια φτωχογειτονιά. Μπορούμε να φανταστούμε το πλήγμα που επέφερε στην τουριστική βιομηχανία αυτή η

ακύρωση της γιορτής... Ταυτόχρονα, αγρότες από το Tuxtepec αρχίζουν να κατευθύνονται με πορεία προς την Οαχάκα και οι κάτοικοι του Atenco προς την Πόλη του Μεξικό όπου μεγάλη πορεία θα πραγματοποιηθεί μαζί με την "Άλλη Καμπάνια" των Ζαπατίστας για την αλληλεγγύη στον λαό της Οαχάκα. Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Πανεπιστημίου που είχε καταληφθεί από τους φοιτητές και τους δασκάλους στις **22 Ιουλίου** δέχεται πυροβολισμούς από παραστρατιωτικούς, όπως επίσης, την ίδια μέρα, ρίχνονται μολότοφ στο σπίτι του Rueda Pachero (συνδικαλιστή ηγέτη των δασκάλων). Το ίδιο θα συμβεί λίγες μέρες μετά στο σπίτι του Alejandro Cruz, ηγέτη των Οργανώσεων για τα Ιθαγενικά Δικαιώματα.

Την **1η Αυγούστου** οι γυναίκες της Οαχάκα θα καταλάβουν τα γραφεία του κρατικού τηλεοπτικού σταθμού Canal 9 για να ενημερώσουν τον κόσμο σχετικά με το κίνημά τους. Απαιτούν την καθαίρεση του Ρουίς. Ενώ δεν γνωρίζουν πώς να χειρίζονται τον τηλεοπτικό σταθμό, κάνουν πολύωρες εκπομπές και δουλεύουν μόνες τους τις κάμερες και τα μηχανήματα. Δάσκαλοι κάνουν μαθήματα δημοτικού, γυμνασίου και λυκείου, ενώ παράλληλα προβάλλονται ντοκιμαντέρ σχετικά με τα άλλα κινήματα του Μεξικού (Ζαπατίστας, Άλλη Καμπάνια, Ατένκο). Στις **10 Αυγούστου** διοργανώνεται μια μεγάλη πορεία στην οποία συμμετέχουν πάνω

από είκοσι χιλιάδες άνθρωποι. Η πορεία θα χτυπηθεί με πυροβολισμούς από την αστυνομία και από ελεύθερους σκοπευτές, σκοτώνοντας τον Χοσέ Κομενάρες και τραυματίζοντας δεκάδες άλλους. Οι διαδηλωτές απαντούν με πέτρες και κρατούν αιχμάλωτους τέσσερις αστυνομικούς. Λίγες μέρες αργότερα, στις **16 Αυγούστου** πέντε χιλιάδες συνδικαλιστές του Εθνικού Συνδικάτου Εργαζομένων της Γραμματείας Υγείας (Sntrssa) ξεκινούν απεργία διαρκείας για να συμμετέχουν στο κίνημα των δασκάλων, απαιτώντας την παραίτηση του Ουίλνις Ρουίς. Έτσι στις 18 Αυγούστου, υπό αυτό

το αίτημα, πάνω από 18 χιλιάδες εργαζόμενοι από 20 περίπου συνδικάτα συμμετέχουν στην 24ωρη γενική απεργία. Τα ξημερώματα της **21 Αυγούστου** παρακρατικοί επιτίθενται με πυροβολισμούς στο Canal 9, το οποίο ήταν υπό κατάληψη, και στον ραδιοφωνικό σταθμό Radio APPO, καταστρέφουν τις κεραίες και τα μηχανήματα και τραυματίζουν κάποιους/ες. Κάποιοι "εξαφανίστηκαν". Ο λαός της Οαχάκα θα αντιδράσει άμεσα καταλαμβάνοντας 12 ραδιοφωνικούς σταθμούς της πόλης. Τελικά θα κρατήσει μόνο τους 3 από αυτούς, μιας και μόνον αυτούς μπορεί να περιφρουρήσει.

Στις **22 Αυγούστου** θα ξεκινήσει οργανωμένη επίθεση από παρακρατικούς δολοφόνους με σκοπό να διώξουν τους εξεγερμένους Οαχακένιους από τους ραδιοσταθμούς, τα οδοφράγματα και τις κατειλημμένες πλατείες. Μέσα από βανάκια και μοτοσικλέτες οι πληρωμένοι δολοφόνοι πυροβολούν τον κόσμο εν ψυχρώ. Ο Λορένσο Σανπέδρο θα δολοφονηθεί. Οι εξεγερμένοι στήνουν αμέσως περίπου 2500 οδοφράγματα περιμένοντας και άλλη επίθεση από τους παρακρατικούς. Από τις **23 Αυγούστου** αρχίζουν οργανωμένες απαγωγές αγωνιστών από ένστολους και μη μπάτσους και παρακρατικούς. Δεκάδες άτομα "εξαφανίζονται". Υστερα από καιρό, όταν κάποιοι από αυτούς επέστρεψαν, ήταν φανερά τα σημάδια κακοποίησης. Αναφέρθηκαν ακόμη και εικονικές εκτελέσεις και απειλές ότι θα τους σκότωναν. Κλειστά φορτηγάκια με συμβατικές πινακίδες κυκλοφορούσαν μέσα στην πόλη και "μάζευαν" κόσμο. Οι εξεγερμένοι το είχαν αντιληφθεί αυτό και τα αναζητούσαν μέσα στην πόλη.

1. Άφι ό δ'Ουόιάδ'ά άδύ όφι La Jornada όόόό 6 Άδ'αϊγ'όόιό 2006.
2. Luis Hernandez Navarro, La Jornada, 28 Ι'αί'α'ή'β'ιό 2006.

Στις **21 Σεπτεμβρίου** ο εξεγερμένος λαός της Οαχάκα αποφασίζει να κάνει μεγάλη πορεία στην πρωτεύουσα του Μεξικού. 4.000 πολίτες φτάνουν στην Πόλη του Μεξικού στις **8 Οκτωβρίου**. Εκεί θα πραγματοποιηθεί τεράστια πορεία αλληλεγγύης στην Οαχάκα μαζί με την εξεγερμένη κοινότητα Ατένκο και την Άλλη Καμπάνια των Ζαπατίστας. Πολλοί διαδηλωτές θα κατασκηνώσουν έξω από το κτήριο της γερουσίας απαιτώντας την καθαίρεση του Ρουίς, και 20 δάσκαλοι από την APPO θα αρχίσουν απεργία πείνας μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του αγωνιστή της APPO Alejandro Garcia Hernandez, τον οποίο σκοτώσανε με 3 σφαίρες παρακρατικοί μέσα από αυτοκίνητο μπροστά σε κάποιο οδόφραγμα. Ήταν ο δέκατος στη σειρά νεκρός. "Ταυτόχρονα, το συνδικάτο των δασκάλων στράφηκε στη βάση του για μια ακόμη διαβούλευση σχετικά με την επιστροφή στις τάξεις. Πολλοί δάσκαλοι θεωρούν ότι έπρεπε να επιλέξουν ανάμεσα στο θάνατο και στη συνέχιση του αγώνα και για πρώτη φορά σε τοίχο της πόλης εμφανίστηκε γραμμένη με σπρέι η διαπίστωση "Rueda P. είσαι προδότης των δασκάλων και της APPO". Πρόκειται για τον ηγέτη του συνδικάτου των δασκάλων που στην εθνική τηλεόραση ανακοίνωσε την επιστροφή στις τάξεις, ανακοίνωση εντελώς "παράνομη" με την έννοια ότι δεν είχε διεξαχθεί διαβούλευση με τη βάση όπως προβλέπουν οι αρχές του Τομέα 22"⁽³⁾. Στις

18 Οκτωβρίου ένας ακόμη δάσκαλος δολοφονείται καθώς βγαίνει από μια συνέλευση με γείτονες στην συνοικία Jardin. Το όνομά του είναι Pafilo Hernandez Vasquez.

Η πλειοψηφία της γερουσίας απέρριψε το αίτημα των εξεγερμένων για καθαίρεση του Ρουίς και δήλωσε ότι δεν γίνεται να αποδεχτεί την έλλειψη κρατικής εξουσίας στην Οαχάκα. Ο αυτοοργανωμένος λαός της Οαχάκα, μέσω της APPO, θα καλέσει στην ενδυνάμωση των οδοφραγμάτων. Παράλληλα, στα τέλη του Οκτωβρίου μια αντιπροσωπεία της APPO θα απευθυνθεί στο Παναμερικανικό Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ζητώντας τους να μιλήσουν για την συνεχιζόμενη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το μεξικάνικο κράτος και τους παρακρατικούς. Γίνονται συγκεκριμένες αναφορές στα βασανιστήρια, τους βιασμούς και τις δολοφονίες.

Λίγες μόλις μέρες μετά την επίσκεψη αυτή, δολοφονείται από παρακρατικούς στην Οαχάκα ο δημοσιογράφος και ακτιβιστής των indymedia Brad Will. Στις **27 Οκτωβρίου**, και ενώ τα οδοφράγματα δέχονται επίθεση από τους παρακρατικούς, ο Brad Will πέφτει νεκρός ενώ κατέγραφε τα γεγονότα. Οι κάμερες των διαδηλωτών έχουν απαθανατίσει τους δράστες, μεταξύ των οποίων και υψηλόβαθμοι αστυνομικοί αλλά και στελέχη μυστικών υπηρεσιών και δημοτικοί σύμβουλοι (!) του κόμματος PRI. Οι ίδιοι άνθρωποι είναι που ευθύνονται και για τη δολοφονία 3 ακόμη εξεγερμένων την ίδια μέρα. Συγκεκριμένα, οι δολοφόνοι είναι οι Χουάν Κάρλος Σοριάνο (τοπική αστυνομία), Μανουέλ Αγκιλάρ (προσωπικό του Δήμου), Αμπέλ Σαντιάγκο Σαράτε (υπεύθυνος για τη δημόσια ασφάλεια στη Σάντα Λουσία και εκλεγμένος αντιπρόσωπος του PRI) και Πέντρο Καρμόνα (παραστρατιωτικός). Τις φωτογραφίες των δολοφόνων δημοσιεύουν οι Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα (http://www.rsf.org/article.php3?id_article=19484).

Στις **28 και 29 Οκτωβρίου** λαμβάνει χώρα μεγάλη επιχείρηση της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας στην πόλη. 60 συλλήψεις και βασανισμοί, δακρυγόνα και ξύλο στο δρόμο είναι ο τελικός απολογισμός. Σχεδόν άμεσα, την 1η Νοεμβρίου, κάποιοι από τους Ζαπατίστας κλείνουν τους δρόμους της Τσιάπας που οδηγούν στην Οαχάκα δηλώνοντας με τον συμβολικό αυτόν τρόπο την αλληλεγγύη τους στους εξεγερμένους.

Νέα πολύωρη επίθεση της αστυνομίας έχουμε στις **2 Νοεμβρίου**, μια μέρα μετά, με κεντρικό τους στόχο τον ραδιοφωνικό σταθμό των εξεγερμένων (Radio Universidad). Οι πολίτες της Οαχάκα αυτή τη φορά εξαγριώνονται και τρέχουν να υπερασπιστούν το ραδιόφωνο. Τα οδοφράγματα κρατάνε για μια μέρα και η αστυνομία απωθείται με βροχή από πέτρες. Τα ελικόπτερα απομακρύνονται από φωτοβολίδες που τους πετάνε με αυτοσχέδιους εκτοξευτήρες οι αλληλέγγυοι στο ραδιοσταθμό. Στην απώθηση των αστυνομικών συμμετέχουν και οι συγγενείς των κλεισμένων στο πανεπιστήμιο όπου βρίσκεται ο πομπός του ραδιοσταθμού.

Στις **5 Νοεμβρίου** διοργανώνεται μια μεγάλη πορεία από την APPO ως απάντηση στην καταστολή. Οι διοργανωτές δηλώνουν πως συμμετείχαν στην πορεία γύρω στις 800.000 ανθρώπους. Παράλληλα, στην APPO γίνονται ήδη συζητήσεις για το πώς μπορεί να θεσμιστεί μια νέα σειρά κανόνων που να ισχύουν στις εξεγερμένες περιοχές καθώς και το πώς θα μπορούσαν να δημιουργήσουν ένα νέο συνταγματικό καθεστώς.

Όλη αυτή την περίοδο συνεχίζονται τόσο οι αψιμαχίες με την αστυνομία όσο και οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης από όλο τον κόσμο αλλά και από τους Ζαπατίστας, διάφορες μεξικάνικες ομάδες στην Πόλη του Μεξικού κτλ.

Στις **25 Νοεμβρίου** μια νέα πορεία θα λάβει χώρα στην Οαχάκα. Και πάλι την έχει καλέσει η APPO. Ωστόσο τώρα η αστυνομία θα κρατήσει και πάλι μια σκληρή κατασταλτική στάση. Το αποτέλεσμα είναι 185 συλλήψεις και πολύωρες οδομαχίες. Στην πορεία αυτή η APPO θα θελήσει να διαχωριστεί από κάποιους "προβοκάτορες" που προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές σε αυτοκίνητα και σπίτια πετώντας μολότοφ και πέτρες. Και την επόμενη μέρα θα ακολουθήσει αντιδιαδήλωση από τους φίλα προσκείμενους στην κυβέρνηση. Η αντιδιαδήλωση θα εστιάσει στα επεισόδια που προκάλεσε η πορεία της APPO την προηγούμενη μέρα.

Μία μέρα αργότερα, στις **27 Νοεμβρίου**, η αστυνομία με νέες επιθέσεις σαρώνει και τα τελευταία οδοφράγματα που είχαν μείνει στην πόλη. Αρχίζουν οι συλλήψεις και οι επικηρύξεις μελών της APPO.

Τον Δεκέμβριο ελάχιστα αλλάζουν. Απλά η ίδια κατάσταση συνεχίζεται με πρόεδρο τον Καλντερόν (ο οποίος ορκίζεται στο νέο του αξίωμα τα μεσάνυχτα, εξαιτίας του φόβου επεισοδίων!). Οι συλλήψεις μελών της APPO συνεχίζονται. Η καταστολή συνεχίζεται. Η πρώτη μεγάλη πορεία του Δεκεμβρίου θα γίνει στις 10 του μηνός. Τα αιτήματα γνωστά: δικαιοσύνη για όσους δολοφονήθηκαν, απελευθέρωση όσων φυλακίστηκαν, "εμφάνιση" όσων εξαφανίστηκαν. Είναι άλλη μια πορεία με κεντρικό της ζήτημα τη βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής.

Στις **15 Δεκεμβρίου** ο κυβερνήτης Ρουίς απελευθερώνει 43 εξεγερμένους που κρατούσε στις φυλακές του, αφήνοντας, όμως, τους υπόλοιπους 290 πολίτες μέσα. Παράλληλα, αποχωρούν λίγοι μπάτσοι από την πόλη της Οαχάκα. Αυτή η κίνηση έγινε ως απάντηση στο αυξανόμενο ενδιαφέρον για τα θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Οαχάκα από διεθνείς οργανώσεις (πχ Διεθνής Αμνηστία, επιτροπές του Παναμερικανικού Συμβουλίου για τα Δικαιώματα, ΟΗΕ κλπ). Οι απαγωγές και οι ξυλοδαρμοί, η τρομοκρατία και η βία συνεχίζονται. Απλώς το μεξικάνικο κράτος προσέχει πλέον να μην εκδηλώνεται η ωμότητα της καταστολής μπροστά στα μάτια διεθνών παρατηρητών. Ήδη οι οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν επιβεβαιώσει βασανισμούς (σεξουαλική κακοποίηση, ηλεκτροσόκ στα γεννητικά όργανα, στα πέλματα, σπασμένα δάχτυλα κτλ) σε 300 περιπτώσεις ανθρώπων που είχαν συλληφθεί. Η APPO ανακοινώνει πως υπάρχουν 17 θάνατοι από τους 14 Ιουνίου μέχρι το Δεκέμβριο.

Στις **22 Δεκεμβρίου** έχουμε την παγκόσμια μέρα αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Οαχάκα που διοργάνωσαν οι Ζαπατίστας. Πορείες και εκδηλώσεις αλληλεγγύης λαμβάνουν χώρα σε εκατοντάδες πόλεις του κόσμου. Μία εβδομάδα μετά, μέλη της APPO θα παραστούν στην Intergalactica που διοργανώνουν οι Ζαπατίστας, ενισχύοντας έτσι την αλληλεγγύη μεταξύ των κινημάτων της Τσιάπας και της Άλλης Καμπάνιας με την Οαχάκα και τους εξεγερμένους της.

*Oaxaca
no esta sola*

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟ ΟΔΟΝΤΟΤΕΧΝΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
"SUBTENIENTE IMG ALVARO",
CARACOL V "QUE HABLA PARA TODOS/AS"
ZONA NORTE, CHIAPAS, MEXICO

Τον Ιανουάριο του 2004, μετά την επίσκεψη συντρόφων στο Caracol V "Que habla para todos/as" του Roberto Barrios, γεννήθηκε η ιδέα της δημιουργίας ενός οδοντοτεχνικού εργαστηρίου σε αυτόνομο ζαπατιστικό δήμο της βόρειας ζώνης της Τσιάπας. Μετά από συζήτηση με την Επιτροπή Καλής Διακυβέρνησης, όπου εκτέθηκαν όλα τα προβλήματα και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι σύντροφοι ζαπατίστας στην αποκατάσταση των δοντιών (όπως το μεγάλο κόστος, η απουσία οδοντιάτρων και οδοντοτεχνικών στην περιοχή κλπ), αποφασίστηκε από κοινού με τις αυτόνομες αρχές η διερεύνηση της δυνατότητας στην Ελλάδα στήριξης ενός τέτοιου προγράμματος.

Έτσι, την άνοιξη του 2004 δημιουργήθηκε από άτομα που ενδιαφέρονται να εκφράσουν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους στο ζαπατιστικό κίνημα και πιστεύουν ότι τους ενώνουν τα ίδια προτάγματα για ελευθερία, δικαιοσύνη, ισότητα, άμεση δημοκρατία και αυτονομία, η συλλογικότητα "Σπείρα Αλληλεγγύης / Σπόρος Αντίστασης". Στόχος της όχι μόνο η κατασκευή του οδοντοτεχνικού εργαστηρίου αλλά κυρίως η διάδοση του αγωνιώδους και τόσο ελπιδοφόρου αγώνα των συντρόφων στα εξεγερμένα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού για αυτονομία, και η έκφραση πολιτικής αλληλεγγύης.

Βασικό χαρακτηριστικό του προγράμματος αυτού ήταν επίσης η αποστολή συντρόφων οδοντοτεχνικών, με σκοπό όχι μόνο το στήσιμο του εργαστηρίου και τη λειτουργία του για μεγάλο χρονικό διάστημα αλλά κυρίως την εκπαίδευση promotores, συντρόφων δηλαδή που θα αναλάβουν μετά την ολοκλήρωση των μαθημάτων τη λειτουργία του εργαστηρίου.

Από την άνοιξη του 2004 έως τώρα πραγματοποιήθηκαν κοινές εκδηλώσεις, συζητήσεις και προβολές με αυτόνομα και ελευθεριακά στέκια και καταλήψεις στην Αθήνα, τον Πειραιά, τη Θεσσαλονίκη και το Βόλο, όπως το Αυτόνομο στέκι, το Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη, η Κατάληψη Βίλλα Αμαλίας, το Στέκι Πετραλώνων (με τη γυναικεία ομάδα Συνωμότισσες) στην Αθήνα, ο Χώρος κοινωνικής και πολιτιστικής παρέμβασης Πειραιά, το κατειλημμένο στέκι της ιατρικής με την ομάδα Tristero στη Θεσσαλονίκη, ο Χώρος κοινωνικής ανατροπής και πράξης Από κοινού στο Βόλο. Το εγχείρημα αυτό δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την ενεργό συμμετοχή και τη συμβολή των συντρόφων αυτών των συλλογικοτήτων και όλων όσων εξέφρασαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Παράλληλα, προχωρήσαμε στην μετάφραση και έκδοση ενός βιβλίου, του "Ημερολογίου της Αντίστασης" του Subcomandante Insurgente Marcos, και την αναπαραγωγή CD με μουσική των ζαπατιστικών ιθαγενικών κοινοτήτων.

Τον Οκτώβριο του 2005 σύντροφοι της συλλογικότητας αναχώρησαν για την μακρινή Τσιάπας. Με τη βοήθεια της Επιτροπής Καλής Διακυβέρνησης και συντρόφων αλληλέγγυων από διάφορα μέρη της γης (Ισπανία, Καταλωνία, Χώρα των Βάσκων, Γαλλία) που έμεναν στο καρακόλ, το "εξεγερμένο οδοντοτεχνικό εργαστήριο Subteniente IMG Alvaro", που παίρνει το όνομα ενός αντάρτη που σκοτώθηκε στη μάχη του Οκοσίνκο τον Ιανουάριο του 1994, γίνεται πραγματικότητα και ανοίγει τις πόρτες του στις 5 Δεκεμβρίου 2005 στο καρακόλ του Roberto Barrios.

para todos,

Στις 5 Ιανουαρίου 2006 ξεκινούν τα μαθήματα επιμόρφωσης με τη συμμετοχή 12 προμοτόρων από 9 αυτόνομους δήμους της βόρειας ζώνης. Ο τρόπος και η διαδικασία των μαθημάτων καθορίστηκε αμεσοδημοκρατικά και ισότιμα, από τις κοινές συνελεύσεις που πραγματοποιούνταν ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Τα μαθήματα διήρκεσαν συνολικά 5 μήνες και το πρόγραμμα διαμορφώθηκε σε 20 μέρες

συνεχούς δουλειάς και 10 μέρες "ξεκούρασης" (αυτό θεωρήθηκε απαραίτητο για να έχουν τη δυνατότητα να επιστρέφουν στις κοινότητές τους, πολλές από τις οποίες βρίσκονταν έως και 15 ώρες μακριά).

Ταυτόχρονα, το εργαστήριο λειτουργούσε κανονικά με ασθενείς, πράγμα που βοήθησε τους συντρόφους να αποκτήσουν σε μικρό χρονικό διάστημα την απαραίτητη εμπειρία. Με τη λήξη των μαθημάτων, συνεχίστηκε κανονικά η λειτουργία του με τη συμμετοχή όλων και με το ίδιο πρόγραμμα και ωράριο που υπήρχε κατά τη διάρκεια της επιμόρφωσης. Σήμερα, μπορούμε πλέον να πούμε ότι το Caracol V "Que habla para todos/as" της βόρειας ζώνης της Τσιάπας διαθέτει 9 αρκετά έμπειρους οδοντοτεχνίτες.

Το κόστος για τη διαμόρφωση του χώρου (το κτίριο υπήρχε αλλά ήταν σε άθλια κατάσταση) χρειάστηκε να στρωθεί τσιμέντο

στο πάτωμα, να αλλαχτούν τα ξύλα των τοίχων, να βαφτεί, να γίνει εγκατάσταση ηλεκτρικού, υδραυλική και γκαζιού, ενώ κατασκευάστηκαν οι πάγκοι εργασίας, τα ράφια και όλα όσα ήταν απαραίτητα για τη λειτουργία του), την αγορά των μηχανημάτων και των αναλώσιμων υλικών και τα μεταφορικά έφτασε μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο τα 94200 πέσος δηλαδή 6730 ευρώ περίπου.

Το εγχείρημα αυτό δεν σταματά εδώ. Η οικονομική στήριξη του εργαστηρίου για την αγορά αναλώσιμων υλικών καθώς και για τα έξοδα μετακίνησης των προμοτόρες θα συνεχιστεί.

Η καμπάνια αντιπληροφόρησης και έμπρακτης αλληλεγγύης θα προχωρήσει με τη συμμετοχή όχι μόνο της συλλογικότητας Σπείρα αλληλεγγύης / Σπόρος αντίστασης αλλά και των συντρόφων από το Ελευθεριακό Στέκι "Πικροδάφνη" της Αθήνας, το Χώρο κοινωνικής ανατροπής και πράξης "Από κοινού" του Βόλου, την ομάδα Terminal 119 της Θεσσαλονίκης, καθώς και αλληλέγγυους/ες από την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και αλλού, οι οποίοι, συγκροτώντας μια μορφή δικτύου, επιδιώκουν αφενός να στηρίξουν οικονομικά το πρόγραμμα της περαιτέρω λειτουργίας του εργαστηρίου που αποφασίστηκε από τους ίδιους τους προμοτόρες τον Νοέμβριο του 2006 και στοχεύει "στην δίκαιη και ισότιμη προσφορά των υπηρεσιών τους, ως οδοντοτεχνίτες, στον τομέα της υγείας στη βόρεια ζώνη της Τσιάπας" και αφετέρου να συμβάλουν στην αντιπληροφόρηση για τον ζαπατιστικό αγώνα με τη συμμετοχή στην έκδοση του περιοδικού "Ζαπατίστας" που ως τώρα εξέδιδε και διακινούσε το στέκι "Από κοινού" του Βόλου.

..... **para nosotros, nada...**

όλα συνεχίζονται...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ
ΤΟ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΦΥΛΑΚΙΖΕΙ, ΒΙΑΖΕΙ, ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

ΑΚΤΕΑΛ
ΜΕΤΑΛΛΟΥΧΟΙ
ΑΤΕΝΚΟ
ΟΑΧΑΚΑ

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ

ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΣΤΕ

Η ΟΑΧΑΚΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΗ

ΟΑΧΑΣΑ ΝΟ ΕΣΤΑ ΣΟΛΑ

22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 5.30 ΜΜ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ - ΑΘΗΝΑ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΕΣ, ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ
ΣΠΕΙΡΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΠΟΡΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΣΤΕΚΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ, TERMINAL 119